

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/47 • 16 Aralık 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Haklarımız, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için...

İÇİNDEKİLER

Mücadelenin geleceğini sınıfın bağımsız inisiyatifi belirleyecektir!	3
“Sıfır sorun”dan “herkesle çatışma”ya	4
İktidar ve rant uğruna cemaat savaşları.....	5
Ankara’da binler haykırdı: Hepimiz eşkiyayız!	6
Polis-yargı-Adli Tıp işbirliğiyle kadına işkence!	7
Emekçilerle 21 Aralık grevi hakkında... ..	8-9
Türk-İş’te “değişim” olmadı	10
DİSK: “Mücadele... mücadele... mücadele...”	11
Armine’de direniş kazandı.....	12
Mersin Büyükşehir Belediyesi’nde örgütlenme deneyimi.....	13
Sınıf sendikacılığı bayrağı altında birleşelim!... ..	14
19-22 Aralık katliamı ve direniş 11. yılında!	16-17
“Bedenlerini aldılar ama bilinçlerini teslim alamadılar”	18
“Operasyonun yapılacağı biliniyordu”.....	19
“F tipi cezaevleri kapatılmalıdır”... ..	20
Sermaye devletinin “insan hakları” sicili: Dizginsiz baskı ve terör!	21
Maraş’ın katili sermaye devleti!	22
Erdal Eren mezarı başında anıldı.....	23
AB’nin periferisi Çinleşiyor... - Volkan Yaraşır.....	24-25
Rusya’da onbinler gerici rejime karşı alanlara indi... ..	26
‘İşgal et’ eylemleri ABD limanlarına sıçradı.....	27
BM Dünya İklim Zirvesi’nden sonuç çıkmadı... ..	28
Devlet bizi sevmesin - G. Umut.....	29
Çetinsaya YÖK’e, Özcan Köşk’e!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/47 * 16 Aralık 2011
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Hopa davası vesilesiyle ortaya çıkan toplumsal-siyasal duyarlılık düzene geri adım attırdı. Tümüyle siyasi nedenlerle tutuklananlar serbest bırakılırken, toplumsal muhalefet güçlerine yönelik kural dışı ve sınırsız bir terör uygulayanlar böylelikle ilk kez bu ölçüde geri adım atmak zorunda kaldılar.

Böylelikle faşist sermaye iktidarı karşısında mücadelede başarıya ulaşmanın mümkün olduğu görüldü.

Bu başarı faşist devlet terörünün toplum nezdinde etkin bir siyasal teşhiri ile toplumsal duyarlılıkların bir ölçüde harekete geçirilmesi, diğer taraftan da ilerici ve devrimci güçler arasındaki dayanışmanın güçlendirilmesiyle sağlandı. Dolayısıyla da daha fazlasını yapmak için toplumsal duyarlılığı daha da büyütmek, emekçi kitleleri mücadeleye kazanmak ve beraberinde ilerici ve devrimci güçler arasındaki dayanışmayı daha da güçlendirmek gerekiyor.

İhtiyaç ortadadır. Faşist sermaye iktidarı bir mevzide yenilmiştir, ancak gerekli olan onu tüm mevzilerden geri çekilmek zorunda bırakmaktır. Yani sokakları ve emekçileri kazanabilmek faşist baskı ve terörü durdurmak, demokratik hak ve özgürlükler alanını alabildiğine genişletmek ve AKP'nin dümeninde olduğu sermaye iktidarını tam olarak köşeye sıkıştırabilmektir.

İşte bunun için kısmi başarıları daha büyük kavgaların dayanağı yaparak ilerlemeli, bu yolda daha bilinçli ve güçlü adımlar atmalıyız.

21 Aralık'ta gerçekleşecek olan grev bu yolda son derece anlamlı bir yerde duruyor. Çünkü emekçiler sadece ekonomik ve sendikale taleplerini yükseltmiyorlar, aynı zamanda kölelik yasalarına ve faşist zorbalığa da dur diyorlar. İşte bu kadarı bu grevin belirgin bir siyasal yönü olduğunu gösteriyor ve ona apayrı bir anlam kazandırıyor.

Dolayısıyla böylesine büyük bir anlam taşıyan 21 Aralık grevinin başarıya ulaşması, sadece greve çıkan emekçilerin değil aynı zamanda genel olarak işçi sınıfı ile birlikte ilerici ve devrimci güçlerin sorunudur. Bunun için greve çıkan emekçilere olabilecek en ileri

düzeyde bir destek verilmeli, öncesinde ve grev gününde aktif bir eylemli dayanışma gösterilmelidir.

Faşist terör ve zorbalıkta sınır tanımayan devletin tarihi sayısız katliamla doludur. Bunların en kanlılarından biri de 19 Aralık cezaevi katliamıdır. “Hayata dönüş” adı altında gerçekleştirilen bu vahşi devlet katliamını, yıldönümü dolayısıyla lanetliyor, katliam karşısında sergilenen büyük devrimci direniş ise bir kez daha selamlıyoruz.

Erdal Eren
kavgamızda yaşıyor!

*Sesli sunum, İktidar ve Kuvvetler

“... Çıkıp dışarıya çıktığımızda ki bizim yaşadığımız gibi ki ve ardından da keşiften çok çok büyük bir bilimsel bir gün içinde yaşadığımız gibi...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

“... Bu günün bir başka önemli yönü de...”

Türk-İş Genel Kurulu ve gösterdikleri...

Mücadelenin geleceğini sınıfın bağımsız inisiyatifi belirleyecektir!

Türk-İş Genel Kurulu geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi ve mevcut yönetim seçimleri kazandı. Türk-İş tarihinin en suskun dönemlerinden birine ve TEKEL gibi büyük satış örneklerine imza atanlar, böylece bir dönem daha koltuklarını korumuş oldular. Kuşkusuz bu beklenen bir sonuçtu, başka türlü zaten şartı olardı. Çünkü Türk-İş'in yukardan aşağı kurumsallaşmış bürokratik yapısı, başka türlü bir delege bileşiminin ortaya çıkmasına izin vermediği gibi (delegelerin yüzde 90'ından fazlası profesyonel yöneticidir), bu bürokratların olası tehlikeleri bertaraf etmek için her türlü dalavereyi çevirmekte de üstüne yoktur. Devlet de tüm imkanlarıyla onların arkasındadır zaten.

Elbette bu çark yeni kurulmadı. Türk-İş, işçi sınıfı içerisindeki gelişen mücadele ve örgütlenme arayışına emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından verilmiş bir yanıt olarak şekillendi. Öyle ki Türk-İş'in kuruluşunda doğrudan CIA ajanları rol oynadılar. Böylece işçi sınıfının önü, bu iş için özel yetiştirilmiş sendikal korucuları eliyle daha baştan kesilmek istendi. Türk-İş kuruluşundan bu yana kesintisiz bir ihanet pratiğinin sahibi oldu. Büyük işçi hareketlerinin yolunun kesilmesinden tek tek mevzilerde ileri sınıf bölüklerinin ezilmesine kadar bu pratiğin sayısı örneğini verdi. Bu ilişki kirli ilişkilerin aleni biçimde yürütüldüğü darbe dönemlerinde cunta hükümetlerine bakan vermeye kadar vardı.

Türk-İş bugün de AKP'nin arka bahçesi haline getirilmiştir. AKP'nin iktidarlaşma sürecinde çeşitli müdahale ve operasyonlarla Türk-İş yönetimine biçim verilmiştir. Bugün Türk-İş yönetimi AKP'nin uysal bir aleti olarak düzene hizmet etmektedir. Bu genel kurulda da bu ilişki pekiştirilmiştir.

Türk-İş yönetiminin geçmişten bugüne uzanan bu ihanet ve işbirliği geleneği elbette sorunsuz ve düz bir çizgi izlemedi. İşçi sınıfının yükselen militan hareketi karşısında Türk-İş yöneticileri çoğu zaman oldukça zor durumlara düştüler. Hareketi kontrol etmekte zorlandıkları gibi, kaba müdahalelerle hakkından gelemedikleri ölçüde zaman zaman önünden de gitmek zorunda kaldılar. Fakat sonuçta ihanet ve işbirliği pratikleri değişmedi, gelişen işçi hareketliliklerini sistemli ve sinsice yöntemlerle zayıf düşürdükten sonra kırmayı başarabildiler genellikle.

Bugün işçi sınıfı dağınık ve örgütsüz durumdadır. TEKEL gibi militan çıkışları olsa da, bu çıkışlara kararlılık kazandıramamaktadır. Bu sayede Türk-İş bürokratları TEKEL badiresini atlattıktan sonra tam bir suskunluğa gömülebilmştir. Fakat belirtmek gerekir ki, Türk-İş için asıl sına ma bundan sonradır. Çünkü kölelik yasası olarak tanımlanan iş yasası ve GSS saldırısının ardından işçi sınıfını topyekun vuracak ağır kölelik yasaları gündemdedir.

Bu saldırı programı, sınıfın bu saldırının bilincinde olan ileri bölüklerinden başlayarak büyük bir duyarlılık yaratmaktadır. Bu nedenle her bir mevziye yönelik saldırılar karşısında sınıfın farklı kollarını harekete geçirmekten uzak duran Türk-İş bürokratları, birleşik bir mücadele ihtiyacının kendisini yakıcı biçimde ortaya koyduğu bir durumla yüz yüze kalacaktır.

Türk-İş bürokratları ile sermaye cephesi genel kurulu bu sürece bir hazırlık olarak görmüşlerdir.

Birçok verinin de gösterdiği üzere, sermaye ve hükümet, Ulusal İstihdam Stratejisi saldırısını, Türk-İş Genel Kurulu'nun ardından giderek ısıtacaktır. Genel kuruldan yeni çıkmış olan Türk-İş bürokratları da bu yolda onun en önemli silahı olacaktır. Fakat yine de işlerinin oldukça zor olduğu açıktır. Bu sadece saldırının sınıf içerisinde yarattığı duyarlılıktan ve büyüttüğü öfkeden dolayı değildir. Aynı zamanda, Türk-İş Genel Kurulu'nda ortaya konulduğu üzere, iddialı bir muhalefet odağının şekillenmiş olmasından dolayı da...

“Sendikal Güç Birliği” olarak bir araya gelen on sendikadan oluşturduğu bu muhalefet, Türk-İş bürokratlarına bir dizi konuda eleştiriler getirmekte ve “Yeni bir sendikal hareket yaratmak” iddiasını öne sürmektedir. Bu iddialarla hazırladıkları genel kurulda önemli bir etkinlik de göstermişlerdir. Aldıkları oy sayısı bir yana, genel kurul salonundaki protestolar ile kıdem tazminatının genel grev kararı olduğu yönündeki ifadenin de içerisinde yer aldığı bir dizi ileri kararın genel kurulun iradesi olarak kayda geçmesi gibi sonuçlar, bu etkinliğin gözle görünür sonuçları oldu.

Elbette önemli olan genel kurul salonlarında bu tür kararları almak değil, onları uygulama gücü ve iradesi gösterebilmektir. Türk-İş yönetiminin bundan uzak duracağı açıktır. Buradaki asıl soru, bu kararların alınmasında rol oynayan ve “Yeni bir sendikal hareket” geliştirmek iddiasıyla ortaya çıkan muhalefetin nasıl davranacağıdır. Yani Türk-İş yönetimine karşı bayrak açan bu sendikaların yönetimleri, Türk-İş yönetimini bu kararların gereğini yerine getirmek doğrultusunda ne ölçüde

zorlayacaklardır, daha önemlisi yönetimin bu görevleri üstlenmekte yan çizmesi durumunda ne yapacaklardır? Türk-İş bürokratlarını eleştirmekle mi yetinecekler, yoksa bu görevleri bizzat üstlenecekler midir?

Girilen süreç Türk-İş yönetiminden önce SGBP için bir samimiyet sınavı olacaktır. SGBP bu sınavdan geçebilmek için, bu kararların uygulanmasını istemekle kalmayıp gereğini yapmak durumundadır. Bu çerçevede mücadeleyi bugünden örgütlemek iradesi göstermeli, bu kapsamda taban örgütlülüklerinin yolunu açacak bir sorumlulukla davranmalıdır.

Ancak “Sendikal Güç Birliği” içinde yer alan sendikaların başında bulunanların bir kısmının yakın zamana kadar Türk-İş yönetiminde bulunduğu, bazılarının TEKEL'de ihanete imza attığı bilinmektedir. Dolayısıyla, içinde yer alan bazı ilerici

sendikacıların niyeti ne olursa olsun, “Sendikal Güç Birliği”nin sınıfın çıkarları doğrultusunda bir politika ve pratik içerisine girebilmesi, esas olarak ileri ve öncü işçilerin alacağı tutuma bağlıdır. Bu nedenle, yukarıda sorulan sorular ileri ve öncü işçiler tarafından “Sendikal Güç Birliği”ne yönelik bir basınca dönüştürülmek durumundadır.

Sürecin seyrini işçi sınıfının tabandan yükselteceği inisiyatif belirleyecektir. Eğer işçi sınıfı bağımsız bir inisiyatif geliştirebilirse, hem alt kademe bürokratlarını önden gitmeye zorlayabilir, hem de üst kademe bürokratlarını aşarak sermayeye karşı genel grev yolunda ilerleyebilir.

“

Girilen süreç Türk-İş yönetiminden önce SGBP için bir samimiyet sınavı olacaktır. SGBP bu sınavdan geçebilmek için, bu kararların uygulanmasını istemekle kalmayıp gereğini yapmak durumundadır.

”

AKP iktidarı komşu ülkelerle gerilimi tırmandırıyor...**“Sıfır sorun”dan “herkesle çatışma”ya...**

Milletvekili olmadan önce AKP şefi Tayyip Erdoğan tarafından Dışişleri Bakanı olarak atanan Ahmet Davutoğlu, Türk dış politikada hedeflerinin “komşularla sıfır sorun” olduğunu iddia etmişti. Türk devletini “bölgenin temel gücü” ilan eden Ahmet Davutoğlu, komşularla olan tüm sorunların çözüleceğini, bölgesel sorunlar için ise arabuluculuk yapılacağını ve bu sayede bölge devletlerinin de Türkiye’yi lider kabul edeceğini iddia ediyordu.

Palazlanan Türk burjuvazisi ve “yeni Osmanlılık” düşü gören dinci gerici odağı AKP hükümetinin bu yönde bazı girişimleri oldu. Yunanistan, Ermenistan, İran, Irak, Suriye ve diğer Arap ülkeleriyle bazı ilişkiler geliştirildi. İsrail-Suriye, İsrail-Filistin sorunlarının çözümü için arabuluculuk girişimleri da başlatan AKP şefleri, bu girişimlerde başarısızlığa uğramakla kalmadı, kendisi komşu devletlerle yeni ve daha büyük sorunlar yaşamaya başladı.

Hem Ortadoğu’da prestij kazanmak hem parti tabanına mesaj vermek için İsrail’le gerilimler yaratan AKP hükümeti, siyonistlerin Mavi Marmara katliamı konusundaki küstahlıklarından dolayı, bu ülkeyle ilişkileri bir türlü istenen düzeye taşıyamadı. Washington’daki efendilerin telkin ve uzlaştırma girişimlerine rağmen, istenen sonuca ulaşılamadı. Zira siyonistlerin küstahlığı AKP’nin girişimlerini boşa düşürdü. Gizli görüşmeleri de ifşa eden İsrail, Tayyip Erdoğan’la müritlerini küçük düşürerek anlaşmaya yanaşamadı.

Son günlerde siyonist basında çıkan haberlere göre ABD, Türkiye-İsrail ikilisini barıştırmak için yeni bir plan hazırlamış. Zira bölgedeki en sadık iki gerici rejimin aralarındaki sorunları çözmesi, Washington’daki efendileri rahatlatacaktır. Bu anlaşmanın er ya da geç sağlanacağını kestirmek güç değil. Siyonist İsrail’e kalkan olmak için savaş aygıtı NATO’nun füze kalkanını Malatya Kürecik’e kurmaya başlayan AKP hükümeti, İsrail’le barışmaya hazır olduğunu ispatlamıştır. Aksi halde, İran’la çatışma pahasına İsrail’e kalkan olacak NATO planına onay vermeleri mümkün olmazdı.

“Etkin taşeronluk” hevesine kapılan Türk burjuvazisi ve onun siyasal temsilcisi AKP’nin şefleri, bu hedefe “sıfır sorun” türünden safsatalarla ulaşılamayacağını, tersine, ABD’nin bölgesel politikasına endekslenmek gerektiğini, bunun ise “sıfır sorun” bir yana “tüm komşularla çatışma”yı zorunlu kıldığını fark etmiş görünüyorlar. Zira Yunanistan, Kıbrıs ve Ermenistan’la yaşanan gerilimi belli bir düzeyde tutan Türk devleti Suriye, İran ve Irak’la doğrudan çatışmaya davetiye çıkaran bir çizgiye gelmiş görünüyor.

Suriye’nin içişlerine kaba müdahale

ABD emperyalizminin Suriye’ye dönük yaklaşımı değişince, Tayyip Erdoğan ile müritleri de anında çark ettiler. Beşar Esad’la “abi-kardeş” pozları veren AKP şefi, Washington’daki savaş baronları Baas yönetimini yıkma hedefini ilan edince, 180 derece dönüş yaparak, Beşar Esad’ı “düşman” ilan etti. “Kardeş Esad” birden “halkını öldüren diktatör” oluverdi. Baas yönetimiyle iyi ilişkiler de düşmanca ilişkiler de Washington’daki savaş baronlarının bölgesel politikalarına uyum adına gündeme gelmiştir. Eğer ABD Baas yönetimini hedef almasaydı, kuşkusuz ki, Tayyip Erdoğan da Beşar Esad’la “abi-kardeş” rolünü oynamaya devam edecekti. Gelinek yerde AKP iktidarı ve şefi Tayyip Erdoğan,

Geleceğini emperyalistlerle işbirliğinde gören Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP hükümetinin yarattığı ağır sorunlar, bölgesel savaşı kışkırtan niteliktedir.

Suriye’yi hedef alan emperyalist planın uygulanmasında -Washington’daki görevlilerin deyimiyle- “öncü” rolü oynuyor. Başını Müslüman Kardeşler’in çektiği dinci gerici muhalefetin hamisi, destekçisi, eğiticisi, silah tedarikçisi Ankara’daki Amerikancı rejimdir. Bu tutum, Suriye’ye savaş ilan etmekle eş anlamlıdır. Diğer bir ifadeyle, yayılmacı emeller ve emperyalistler adına “etkin tetikçilik”, Suriye ile çatışma ortamı yaratmış bulunuyor.

Füze kalkanı İran’la gerilimi tırmandırıyor

Savaş aygıtı NATO’nun füze kalkanı planına onay verildiğinde, İran yönetimi AKP iktidarını bu plandan vazgeçmeye çağırılmış, aksi halde bu girişimin yeni gerilimlere yol açabileceği konusunda uyarılmıştı.

Ankara’daki işbirlikçi takımı bu uyarıları dikkate almadı. Zira hem emir büyük yerden geliyor hem depreşen “etkin taşeronluk” heveslerine ulaşabilmenin yolu buradan geçiyordu. Bundan dolayı İran’la gerilimin tırmanması pahasına, İsrail’e kalkan olarak tasarlanan Füze kalkanı projesi AKP şefleri tarafından onaylandı.

Kürecik halkı başta olmak üzere ilerici-devrimci güçlerin karşı çıktığı füze kalkanı kurulmaya başladığında İsrail’deki siyonist rejim keskin dişlerini göstermeye başladı. İran’ın nükleer programını tahrip etmek için tek yolun askeri saldırı olduğunu ilan eden siyonist şefler, İsrail’in İran’a saldırı hazırlığı yaptığına dair haberleri piyasaya sürdüler.

Bu çakışmanın bir tesadüf olmadığı açıktır. İsrail’in tehditleri yeni olmasa da, saldırı hazırlığının fiilen başlatıldığını ilan edilmesi, bu haberlerin ise hiçbir resmi kurum veya kişi tarafından yalanlanmaması, bu kez durumun farklı olduğunu düşündürüyor.

İsrail’in tehditleri, Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu tarafından hazırlanan raporun Pentagon’un talimatına uygun olması, ABD ile AB tarafından yeni yaptırımların ilan edilmesi, doğal olarak İran yönetiminin sert tepkileriyle karşılandı. Olası bir saldırıya hazırlıklı olduklarını ilan eden İranlı liderler, yanıtlarının sert ve alışılmadık olacağını açıkladılar. Olası bir saldırı durumunda ilk hedeflerinin NATO’nun Malatya’daki füze kalkanı olacağını da ilan eden İranlı yetkililer, bu plana onay veren Türk devletinin olası sonuçlarına da katlanmak zorunda kalacağını hatırlattılar.

Daha önce Devrim Muhafızları komutanı bir generalin, “Olası saldırıda ilk önce Türkiye’deki NATO füze kalkanını vururuz” açıklaması bu kez de Dış Politika ve Ulusal Güvenlik Komisyonu Başkanı Hüseyini İbrahimi tarafından dile getirildi.

İran silahlı güçlerinin Türkiye’de kurulması kesinleşen NATO füze kalkanı sistemini etkisizleştirmek için planlarının olduğu, yapılacak herhangi bir saldırı durumunda ise söz konusu kalkanın “kesinlikle” hedef alınacağını ifade eden İbrahimi verdiği bir mülakatta, “herhangi bir saldırıda, Türkiye’deki füze kalkanı sisteminin hedef alınması İran’ın doğal hakkıdır ve kesinlikle bunu yapacak.

Silahlı Kuvvetlerimizin bu sisteme karşı önceden üzerinde çalışılmış plan ve taktikleri var” ifadelerini kullandı.

Türk devleti ve AKP hükümeti, gelinen yerde, İsrail’e kalkan olmak adına, komşu İran’la savaş durumunu göze alacak derecede izandan yoksun görünüyor.

El Maliki: “Türkiye’nin müdahaleleri kabul edilemez”

İşgalci ABD ordusunun Irak’tan çekilmesiyle bu ülkeye daha kolay müdahale edebileceğini varsayan AKP şefleri, işi Bağdat’taki yönetimi rahatsız edecek dereceye varmış görünüyor. ABD çıkarlarının bekçiliğini yapmak koşuluyla Türk devletine Irak’ta rol biçen Obama yönetimi, bu ülkenin yağmasından bazı kırıntılar vaat etmiş olmalı. Aksi halde Irak’a müdahale etmek için Ankara’daki işbirlikçi takımının bu kadar hevesli olmasının akla uygun bir izahı olamaz.

Hem Kürt hareketini ezmek hem bu ülkenin yağmasından pay almak için her şeye burnunu sokan AKP şefleri, belli ki, Bağdat’ta ummadıkları tepkilerle de karşılaşılıyorlar. Irak Başbakanı Nuri El Maliki’nin Washington ziyareti öncesi Wall Street Journal gazetesi ile yaptığı mülakatta kullandığı ifadeler, bu kanıyı güçlendiriyor.

“Ekonomik işbirliği cephesinde onları olumlu karşılıyoruz ve onlara açgözlü ama siyasi işlere karışılmasını olumlu karşılamayız. Türkiye, bazı siyasi şahsiyetleri ve blokları destekleyerek karışıyor. Onların önceki büyükelçisinin karışmasına sürekli itiraz ettik ve onlar, karışıldığını kabul ettiler. Siyasi konularda kabul edilemez biçimde karışıyorlar” ifadelerini kullanan El Maliki, Ankara’daki “etkin taşeronlar”dan duyduğu rahatsızlığı dile getiriyor.

Bu arada Suriye’yi hedef alan emperyalist plandan da Türk devletinin bu uğursuz planın uygulanması için “öncü rol” oynamasından rahatsız olan Bağdat’taki yönetimin tepkisini ortaya koyma gereği duyuyor.

Bu tablo, Türk burjuvazisinin temsilcisi olan AKP hükümetinin “sıfır sorun” politikasını bir kenara atıp, “komşularla savaş” noktasına geldiğini gözler önüne seriyor. Bu vahim tablonun oluşması, gerici-yayılmacı emeller ve emperyalistler adına aktif tetikçilik yapılmasının dolaysız sonucudur. Öyle ki hemen tüm komşularıyla çatışmalı hale gelen AKP şefleri ABD ile ilişkilerde de tarihin en iyi noktasında olmakla övünüyorlar. Yani “komşularla sıfır” iddiası yerini “ABD ile sıfır”a bırakmıştır.

Geleceğini emperyalistlerle işbirliğinde gören Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP hükümetinin yarattığı bu ağır sorunlar, bölgesel savaşı kışkırtan niteliktedir. Olası bir çatışmanın yaşanması durumunda, faturayı bölgenin işçileri, emekçileri ve ezilen halklarının ödemek durumunda kalacaktır. Bunu engellemek için emperyalist planlara ve bu planlarda “öncü rol” üstlenen Ankara’daki işbirlikçilere karşı, “işçilerin birliği, hakların kardeşliği” şiarıyla mücadele yükseltilmelidir.

İktidar ve rant uğruna cemaat savaşları

ABD’de Wisconsin Senatörü Joseph McCarthy, elinde Komünist Parti’ye üye olduklarını iddia ettiği 205 kişilik listeyi komünist avı başlattığında 1950 yılının Şubat ayıydı. Aynı yılın Eylül ayında Türkiye’de de Komünizmle Mücadele Derneği kurulurken, Kasım’da Komünizmle Mücadele Dergisi çıkmaya başladı. Böylece tüm dünya çapında anti-komünist propaganda yayılırken, islami gerici de Sovyetler Birliği’ne komşu ülkelere doğru nüfuz etmeye başladı. Bu gerici akıma “yeşil kuşak” adı verildi.

Türkiye cephesinde de tüm islami gerici karşı bir tarzda, Komünizmle Mücadele Dernekleri’nde mayalandı. Derneklerin en önemli icraatı 16 Şubat 1969 yılında 6. Filo yürüyüşüne düzenlediği kanlı saldırı oldu. Saldırı oldukça planlı bir şekilde gelişti. Gazete köşelerinden “Komünistler, Moskova uşakları geliyor, dinimize küfrediyorlar” denilerek, on-onbeş gün öncesinden adı bir provokasyon başlatıldı. Toplu olarak sabah namazları organize edildi. Saldırı öncesinde saldırıya kitleye kamyonlarla sopa dağıtımı yapıldı. Dağıtılan sopalar, polis ayırt edebilmesi için mavi kurdelelerle işaretlenmişti. Özetle kanlı tezgah devlet eliyle bu gerici sivil çetelere ihale edilmişti. Daha sonraları bu senaryolar değişik biçimlerde Maraş’ta, Çorum’da ve Sivas’ta kanlı bir şekilde hayata geçirildi.

Doğrudan bir ABD projesi olan Komünizmle Mücadele Dernekleri’nin kökleri derin devlete kadar uzanırken, Türkiye’ye son döneme damgasını vuran Fethullah Gülen ve cemaatini de miras bıraktı. 1960’ların başında Erzurum’da Komünizmle Mücadele Derneği’nin 2. şubesinin kuruluşunda yer alan Fethullah Gülen, 92 ülkede 100 binden fazla öğrenciyi eğiten yaklaşık 500 lise ve ilköğretim okuluna, 6 üniversite ile çeşitli sayıda eğitim ve dil merkezine, devletin her kademesinde kilit noktaları tutan büyük bir

cemaatin liderliğine giden yolu anti-komünizme verdiği büyük destekle açtı. Geldiğimiz noktada ise özellikle polis ve adalet mekanizmaları içinde yarattığı büyük organizasyonlarla, bu kurumlara hükmetmektedir. Cemaatin sermayesinin 25 milyar doları geçtiği tahmin edilmektedir.

AKP çatısı altında oluşan ittifakta önemli bir güç olan cemaat, bir dizi polis operasyonu gerçekleştirebilecek bir güce de ulaşmış bulunuyor. Bu operasyonların bir kısmı da AKP şefleriyle ters düşme pahasına gerçekleştirilmektedir. Polis ve yargı mekanizmasına dayanılarak yapılan bu operasyonların sonuncusu ise rakip cemaate yapıldı.

Geçtiğimiz günlerde medyatik vaiz Ahmet Mahmut Ünlü’nün, daha iyi bilinen adıyla Cübbeli Ahmet Hoca’nın bilinen polis teknikleri ile tutuklanması ve Fethullahçıların yayın organı Zaman gazetesinin AKP iktidarını ve başbakanı yıllar sonra açıkça eleştirmesi, islami gerici cephesinde yaşanan çatlağı ortaya koymaktadır. Cübbeli’nin tutuklanış tarzı doğrudan Gülen cemaatini işaret ediyor.

Gülen cemaatinin hedefe çıktığı Cübbeli, Türkiye’nin en güçlü tarikatı Nakşibendiler’in kitlesel kollarından olan “İsmailağa” adı verilen, ölüm döşeğindeki Mahmut Usta Osmanoğlu’nun şeyhliğini yaptığı grubun öne çıkan bir üyesi. Adının tarikatın liderliğinde geçmesi onu doğal bir hedef yapmış anlaşılır. Cemaat tarzı videolar ve dinlemeler, Gülen cemaatinin İsmailağa tarikatına karşı bir operasyonu gibi gözüküyor.

Türkiye’de büyük bir çıkış yaşayan islami gerici iktidarın getirdiği rantı sermayeye çevirmek konusunda büyük bir çaba içerisinde. “İki lokma bir hırka” edebiyatıyla gözünden yaşlar boşalanlar, rakiplerini alt etmek için en iğrenç yöntemleri kullanmakta çekince görmüyorlar.

“Katil polis” sloganı yargılanıyor!

İzmir Buca Belediyesi’nde çalışırken işten atılan ve direnişe geçen Batıgül Tunç 23 Mayıs 2011 tarihinde direnişini Ankara’ya taşımıştı. CHP il binası önünde oturma eylemi yapmak isteyen Batıgül Tunç ve ona destek veren ilerici ve devrimciler polis terörünün hedefi olmuştu.

Burada gözaltına alınan Ekim Gençliği okuru Zennure Karaaslan hakkında bir kadın polisi darp

ettiği ve “Katil polis!”, “İşkenceci polis!” sloganlarını attığı gerekçesiyle 7 yıl hapis istemiyle açılan davanın ilk duruşması 13 Aralık tarihinde yapıldı.

Ankara 3. Sulh Ceza Mahkemesi’nde görülen davaya Karaaslan katılmazken ÇHD’li avukatlar duruşmayı takip etti.

Bir sonraki duruşma 3 Mayıs 2012 tarihine ertelendi.

‘Şike’ için birleştiler

Düzen partileri, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından veto edilen şike yasasını oybirliğiyle meclisten geçirdi.

KCK operasyonlarıyla binlerce Kürt siyasetçisinin, aydının, ilerici ve devrimcinin cezaevlerine tıklılması karşısında suskunları oynayan meclis, şike yasasının geçirilmesi için seferber oldu. Veto edilen yasanın jet biçimde Meclis Adalet Komisyonu’nda görüşülmesinin ardından yasa tasarısı meclise yollandı. Yapılan açık oylama sonucu Sporda Şiddet ve Düzensizliğin Önlenmesine Dair Kanunda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun, 6 ret ve 1 çekimser oya karşın, 284 oyla Genel Kurul’dan geçti.

Kanun hakkında BDP Grubunun görüşlerini dile getiren İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder**, her türlü hırsızlığın, emek gasbının affedildiğini söyledi.

AKP, MHP ve CHP’nin onayını alan kanuna göre, bir spor karşılaşmasının sonucunu etkilemek için bir başkasına kazanç veya başka menfaat sağlayan kişiye verilen hapis cezası indiriliyor. Bu kişilere verilen hapis cezasında 12 yıla kadar olan üst sınır 3 yıl, 5 yıl olan alt sınır da 1 yıl olarak uygulanacak.

CHP ABD’de görücüye çıktı

CHP’nin üst düzey isimlerinden oluşan bir heyet bir yıl önce olduğu gibi yeniden ABD’ye gitti. Heyette yine geçen yıl olduğu gibi Faruk Loğoğlu, Umut Oran, Gülsün Bilgehan ve Faik Öztrak var. Heyet, Beyaz Saray dışında Yahudi lobisi ve “düşünce kuruluşları” ile yoğun görüşmeler yapacak. Yani bir yerde CHP görücüye çıkacak.

CHP heyetinin yapacağı görüşmelerin ilk gününde, Yahudi Lobi kuruluşları ve neo-con olarak bilinen “düşünce kuruluşları” ile görüşmeler var. Ama asıl önemlisi ise heyet, ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden’in ekibinden Larry Silverman ile de bir görüşme yapacak.

CHP heyetinin görüşme trafiğinde Pentagon, Dışişleri Bakanlığı, CSIS ve German Marshall Fund gibi kurumlar da bulunuyor.

Bu ziyaret, CHP’nin has bir Amerikancı düzen partisi olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtıyor. Hükümet olmanın yolunun Amerikan desteğinden geçtiğini bilen CHP yönetimi bu ziyaretle kendisini anlatacak ve ABD’ye ispatlamaya çalışacak. Aynı zamanda ise ABD yönetiminin beklentilerini ve eleştirilerini ilk elden öğrenmiş olacak.

Ankara'da binler haykırdı: Hepimiz eşkiyayız!

Hopa'da emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun 31 Mayıs 2011 tarihinde polis saldırısı sonucu hayatını kaybetmesinin ardından Ankara'da düzenlenen protesto eylemine ilişkin Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davada, tutuklu bulunan 22 kişinin tahliyesine karar verildi.

28 kişinin, 17 yıldan 52 yıla kadar hapis cezası istemiyle yargılandığı davanın ilk duruşması için binlerce ilerici, demokrat, devrimci 9 Aralık günü sabah erken saatlerden itibaren Ankara Adliyesi önünde toplandı. Adliye binası önündeki bekleyiş mitinge dönüştü.

Hopa davasına büyük destek

Hopa davasına sahip çıkan devrimci ve ilerici güçler, aydınlar, akademisyenler, yazar ve sanatçıların yanısıra çeşitli sendikalardan, meslek örgütlerinden yönetici ve üyeler de adliye önünde buluştular.

BDP Milletvekilleri Hasip Kaplan ve Sebahat Tuncel, TTB Merkez Konseyi Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı ve Halkevleri Genel Başkanı İlknur Birol tutuklulara destek için adliye önündeki eyleme katıldılar.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin ve TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk'ün de yer aldığı eyleme birçok sendikaların merkez yöneticisi de destek verdi.

TKP, ÖDP, Gençlik Muhalefeti, Halkevleri ve Öğrenci Kolektifleri'nin kitlesel olarak katıldığı eyleme, TMMOB, Eğitim-Sen, Üniversite Konseyleri Derneği, BDSP, HDK, Kaldıraç, EHP, TUM-İGD, SHD ve YDG de destek verdi.

Tutuklu aileleri adına konuşan Cemal Kaya "Çocuklarımızın silahları kitapları, defterleridir. Biz buraya onları almak için geldik" dedi. Tutuklu aileleri herkese dayanışma için teşekkür etti.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen kurumlar adına ortak açıklama yaptı. Özgen, "AKP sakat bırakırken bile 'kız mıyız kadın mıyız' onu merak ediyor" dedi. Özgen, 31 Mayıs'ta Hopa'da ve ardından Ankara'da yaşananları anımsattı. Özgen, "Cezaevlerini mücadele okuluna,

9 Aralık 2011 | Ankara

mahkemeleri AKP yargısının mahkum edildiği yerlere dönüştüreceğiz" dedi.

BDP Şırnak Milletvekili Hasip Kaplan ise konuşmasına Metin Lokumcu'yu anarak başladı. Kaplan, "Özel mahkemeleri tarihin çöplüğüne atacağız" dedi. Öğrenci örgütleri adına yapılan konuşmaların ardından TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı'nın konuşmasıyla devam eden eylem programı kalabalığın adliyenin arka tarafına yürümesiyle devam etti.

Ankara Hopa Davası tutsakları saat 11.00 sıralarında duruşma salonuna zafer işaretleri ile girdi. Salon ayakta alkışladı. Hakim salonu uyararak, bu durumu tutanağa geçirdi.

Salonda yüzden fazla avukat yer aldı. TTB Genel Başkanı Eriş Bilaloğlu, Halkevleri Genel Başkanı İlknur Birol, Dev Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, DİSK Başkan Vekili Tayfun Görgün, 20'ye yakın CHP'li milletvekili, BDP'den vekiller ve 30'a yakın gazeteci de duruşmayı takip etti.

Hopa davasında, avukatların, yargılamanın TMY kapsamından çıkartılarak, görevsizlik kararı verilmesi yönündeki talebi kabul edilmedi.

Saat 22.00'de mahkeme heyeti 22 tutuklu için tahliye kararını açıkladı.

Özgür Gündem'le dayanışma

10 Aralık günü Taksim Tramvay Durağı'nda buluşan çeşitli basın-yayın organlarından basın emekçileri, 22 Kasım günü Özgür Gündem'i de hedef olarak gerçekleştirilen polis baskınlarını ve baskınların ardından gazetenin yazarı Cengiz Kapmaz ile editörleri Kazım Şeker ve Songül Karatağna'nın tutuklanmasına tepki gösterdiler.

Basın emekçileri İstiklal Caddesi boyunca gazetenin "Devlet için öldürdük" manşetiyle çıkan sayısını çevredekilere ulaştırdılar. İlgi gören ortak satışta gazeteler kısa süre içerisinde tüketildi.

Kızıl Bayrak, sol.org, DİHA ve Birgün'den çalışanların da destek verdiği ortak satışa çok sayıda gazeteci katıldı.

Cihan'a tahliye yok!

Kağıthane'de bir markete molotof kokteyli atılması ile ilgili olayda "puşi taktığı" gerekçesiyle 22 aydır tutuklu yargılanan Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği üniversite öğrencisi Kırmızıgül'e 9 Aralık günü görülen son duruşmada da tahliye çıkmadı.

Beşiktaş 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 7. duruşma öncesinde Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnişiyatifi, Galatasaray Üniversitesi öğrencileri ve öğretim üyeleri Kırmızıgül'e destek olmak için basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını okuyan Ahmet İnel, toplam 500'ün üzerinde üniversite ve lise öğrencisinin "terörle mücadele kapsamında" tutuklu olarak yargılandıklarına dikkat çekti.

Mahkeme heyeti son duruşmada da pervasızlığını sürdürerek Cihan'ı tahliye etmedi.

Cihan'ın avukatı Sait Tanrıverdi'nin soruşturmanın genişletilmesi dahil tüm talepleri de mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Bu duruma tepki gösteren avukat Tanrıverdi davadan çekildiğini açıkladı.

Bir sonraki duruşma 23 Mart 2012 tarihine erteledi.

Kürtçe savunmaya ret

KCK ana davasından yargılanan 104'ü tutuklu 152 Kürt siyasetçinin Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 29. duruşması 12 Aralık sabahı başladı, akşam geç saatlerde sona erdi.

Sabah saatlerinden itibaren Diyarbakır D ve E tipi, Siirt, Midyat ile Bingöl cezaevlerinde kalan ve aralarında BDP Van Milletvekili Kemal Aktaş, Şırnak Milletvekili Selma Irmak, milletvekilliği YSK tarafından iptal edilen Hatip Dicle, İHD Genel Başkan Yardımcısı Muharrem Erbey, Gün TV Genel Yayın Koordinatörü Ahmet Birsin gibi isimlerin ve BDP'li belediye başkanlarının da bulunduğu 104 tutuklu 11 ring aracılığıyla adliyeye getirildi.

Duruşma öncesi DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk, BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, BDP'li vekiller Hasip Kaplan, Ayla Akat Ata, Sebahat Tuncel ile tutuklu yakınları adliyeye geldi.

Duruşma öncesi açıklama yapan Demirtaş şunları aktardı: "İlk yakalananlar 14 Nisan 2009 yılında tutuklanmıştır. O günden bugüne maalesef bir tek kişi bile tahliye olmadı. Ve Türkiye son 3 yıldır bu

siyasi operasyonlardan kaynaklı sürekli gerilimler yaşadı. Bu hukuksuz ve haksızlık kamuoyu ve toplumun da vicdanını yaraladı. Bugün artık geçmişte kalınmış olsa bu duruşmalardan tahliye çıkması arkadaşlarımızın tahliye olması, ben inanıyorum ki Türkiye'deki çözüm umutlarına dair arayışları güçlendirecektir. Bu mahkemeden beklentimiz budur."

KCK davasında mahkeme heyeti delil ikamesine geçerek telefon tapeleri ile "X" ve "Mercek" kod isimli gizli tanık beyanlarını okudu. Duruşma 26 Aralık tarihine erteledi. Önceki celseden itibaren sanık Abdurrahim Tanrıverdi hakkında iddia edilen telefon tapelerinin okunmasına devam eden mahkeme heyeti, ardından sanıklardan İhsan Sevitek ile ilgili suçlamalara konu olan "X" ve "Mercek" kod isimli gizli tanık beyanlarına yer verdi. Aleyhe olan hususlara ilişkin kendilerini Kürtçe savunmak isteyen sanıkların bu talebi mahkeme heyeti tarafından kabul edilmedi. Duruşma, 26 Aralık tarihine erteledi.

"Başkaldırıyoruz!" davası sürdü

5 Ocak'ta ODTÜ'de gerçekleştirilen "Başkaldırıyoruz!" eyleminin ardından 117 öğrenci hakkında açılan davanın ikinci duruşması 14 Aralık günü görüldü.

Aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu yaklaşık 45 öğrenci ve ÇHD'li avukatlar salonda hazır bulundu.

Davada öğrencilerin ifadeleri alındı. Öğrencilerin ellerini nasıl tutacaklarına dahi müdahale eden hakim, yaşanan gerginliğin ardından salona kolluk güçlerini çağırdı. Avukatlarla da tartışan hakim saldırgan tutumunu sürdürdü. Öğrencilerin büyük bir bölümü basın açıklaması yapmak için eyleme katıldıklarını, bunun meşru olduğunu belirttiler. İfadelerin ardından duruşma sona erdi.

Duruşma 16 Mart 2012 tarihine erteledi.

Sermaye devleti suçüstü yakalandı!**Polis-yargı-Adli Tıp işbirliğiyle kadına işkence!**

İzmir Karabağlar Polis Karakolu'nda Fevziye Cengiz adlı kadına yapılan işkence ve taciz görüntülerinin ortaya çıkmasıyla devlet suçüstü yakalandı. Polis-Adli Tıp ve mahkemelerin nasıl organize çalıştıkları görülmüş oldu.

Olayın açığa çıkmasının hemen ardından aylar önce yaşanan olayın üstünü kapatmak isteyenler bu kez yaşananın münferit olduğunu ispatlamaya soyundular. İzmir Valisi Cahit Kırar, Fevziye Cengiz'den özür dilerken olayın münferit olduğunu belirtiyordu. Olay yaşandığında işkence gören kadını suçlayan, neredeyse işkence yapan polisler ödül veren polis teşkilatı da, iki polisi açığa alırken, "çürük elma" demagojisine sarıldı.

Oysa Fevziye Cengiz'in başına gelenler her adımda yaşananların sistemli, bilinçli ve organize olduğunu gösteriyor.

Fevziye Cengiz, Temmuz ayında bir akşam eşi, kızı, damadı ve kayınpederi ile İzmir'de bir müzikhole eğlenmeye gitti. Diğer yakınları dışarıda sigara içtikleri sırada polis müzikholü bastı. Üç sivil polis kimliklerini göstermelerini isteyince eşi Murat Cengiz, kendi kimliğini sivil polisler vermek üzere garsona uzattı. Daha sonra eşinin kimliğini de almak üzere arabasına gitti. Fevziye Cengiz eşinin kimliğini getirmeye gittiğini anlatmaya çalışırken kolluk güçleri genç kadına vurmaya, "gitmek istemiyor musun kahpe" diyerek hakaret etmeye başladılar. Fevziye Cengiz tüm bu işkencelerden sonra gözaltına alındı. Fevziye Cengiz'e yapılan işkenceler karakolda da devam etti. Cengiz dakikalarca kolluğun hakaretleri eşliğinde dayak işkencesine maruz kaldı. Gördüğü işkencelerden sonra da serbest bırakıldı.

Ancak Cengiz gördüğü işkencenin peşini bırakmadı. İşkenceci polisler hakkında suç duyurusunda bulunurken konuyu da kamuoyuna taşıdı. Fakat burjuva medya Cengiz'in feryadını duymazdan gelirken, polis de baskısını arttırdı. Öyle ki Cengiz'e hayatı zindan etti.

Adli Tıp doktoru ve savcı da işkenceci polise kol kanat gerdiler. Adli Tıp doktoru Cengiz'in vücudundaki belirgin işkence izlerine rağmen "darb yoktur" raporu verirken, işkence uygulayan polise ise yaralandığı yolunda rapor verdi. Cengiz'e uygulanan şiddeti "**zor kullanma yetkisini aşarak basit yaralama**" olarak

tanımlayan savcı ise, işkenceciler hakkında 6 aydan 1,5 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açarken, Fevziye Cengiz hakkında ise polisleri yaraladığı gerekçesiyle 2,5 yıldan 6,5 yıla kadar hapis cezası istemiyle ayrı bir dava açtı. Böylelikle yargı da işkencecilere sahip çıkarken işkence gören kadını cezalandırmaya soyundu.

İşte her şey olağan seyrinde devam ederken karakoldaki işkencenin görüntüleri yayımlandı ve durum değişti. Eğer bu görüntüler açığa çıkmıyorsa hiç kuşkusuz işkenceci polisler terfi ederek ödüllendirilirken Cengiz de gördüğü işkencenin hesabını sormaya kalktığı için cezalandırılacaktı.

Olay bu aşamaya geldikten sonra düzen güçlerinin işkenceyi ve işkenceye kol kanat gerenleri kınamalarının bir önemi yoktur. Tüm bunlar, açığa çıkan gerçeği çarpıtmaya yönelik ikiyüzlüce bir aldatma çabasından başka bir şey değildir. Gerçekte bu olayın da gösterdiği gibi işkence ve baskı, özelde de kadına şiddetin kaynağında devlet vardır. Sermaye devleti tüm kurumlarıyla işkenceyi sistematik bir biçimde yapmakta, işkencecilerine de sahip çıkmaktadır.

Öyle ki, **2006'da "kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılır"** diyen, kadın erkek eşitliğine inanmadığını söyleyen, "**kadının yeri evidir**" anlayışını sergileyen, "**en az üç çocuk**" öneren Recep Tayyip Erdoğan'ın Fevziye Cengiz'e yönelik işkenceye tepki göstermesinin zerrece bir anlamı yoktur. Çünkü hükümetin başı, bu tutum ve açıklamalarıyla zaten işkence ve tacizin bir devlet politikası haline gelmesinde birinci derece rol oynamıştır.

Gözaltında cinsel taciz ve tecavüze karşı hukuki yardım projesi tarafından hazırlanan raporlar birçok gerçeğe ışık tutuyor. Gözaltında cinsel taciz, tecavüz, fiziksel işkenceler her yıl katlanarak devam ediyor. Gözaltında tecavüz, taciz, askı, falaka, darb vb. işkenceler en çok Kürdistan'da yaşanıyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı baskı ve katliam politikaları en ağır biçimde kadın üzerinde uygulanıyor. İşte bunlar da Fevziye Cengiz'e yönelik polis şiddetinin münferit olmadığını bir kez daha doğrulamaktadır.

Bu nedenle yeni Fevziye Cengiz olaylarının yaşanmaması için kurulu düzene ve devlete karşı mücadeleyi büyütme şarttır.

Festus Okey davasında karar

Polis tarafından katledilen Festus Okey davası sonuçlandı. Mahkeme Festus'u katleden polis Cengiz Yıldız'a sadece 4 yıl 2 ay hapis cezası verdi. İstanbul 21. Ağır Ceza Mahkemesi oy çokluğuyla aldığı kararda sanık polise "taksirle adam öldürmek" maddesinden ceza verdi.

Uzun süre sümen altı edilmeye ve zaman aşımına uğratılmaya çalışılan dava, ilerici kamuoyunun mücadelesiyle gündeme taşınmıştı. Ancak mahkeme aldığı bu kararla katil polisi göstermelik bir cezayla kurtarmış oldu. Buna karşın davaya müdahil olmak isteyen avukatlarla onlarca Göçmen Dayanışma Ağı üyesi 'mahkemeye hakaret' ve 'adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs'ten 4.5 yıla kadar hapisle yargılanıyor.

Festus Okey 20 Ağustos 2007'de Beyoğlu Polis Merkezi'nde gözaltında öldürülmüştü.

Halk Cephesi'nden protesto

İstanbul ve Samsun'da DHKP/C operasyonu adı altında gerçekleştirilen baskınlarda çok sayıda TAYAD ve Halk Cephesi çalışanı gözaltına alındı.

Nurtepe Haklar Derneği ve TAYAD'a yapılan baskınlardan yanısıra Alibeyköy ve Çağlayan'da da bazı evlere baskınlar düzenlendi. 17 kişi gözaltına alınırken, Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde açıklama yapan Halk Cephesi, gözaltılar serbest bırakılana kadar emniyet önünde oturma eylemi yapacaklarını duyurdu.

Emniyet müdürlüğü önünde toplanarak "İşkence yapmak şerefsizliktir" pankartı açan Halk Cephesi, basın açıklamasında baskın ve gözaltılar hakkında bilgi verdi.

Grup Yorum kısa bir dinleti vererek destek açıklamasında bulundu. Açıklamanın ardından oturma eylemine devam edildi.

Tutuklamalar protesto edildi

DHF 9 Aralık günü çeşitli kentlerde eylemlerle Dersim'de DHF faaliyetçilerine yönelik tutuklama terörünü protesto etti.

Ankara'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına BDSP'nin de aralarında bulunduğu ilerici-devrimci güçler destek verdi.

İstanbul Taksim Galatasaray Lisesi önünde buluşan DHF üyeleri ile destekçi güçler Taksim Tramvay Durağı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme BDSP ve Kaldıraç da destek verdi.

İzmir Eski Sümerbank önünde yapılan eyleme BDSP, Halk Cephesi, Devrimci Hareket, Partizan, BDP, Mücadele Birliği destek verdi.

Adana ise İnönü Parkı'nda basın açıklaması yapılarak tutuklamalar teşhir edildi. Eyleme BDSP, İHD, Halk Cephesi, ESP destek verdi.

Karakolda 27 ölüm

"Dur ihtarı"na uymadığı gerekçesiyle polis tarafından katledilen Baran Tursun'un babası Mehmet Tursun İzmir Valisi'ne açık mektup yazdı. Karakolda polisler tarafından dövülen Fevziye Cengiz'in dayak görüntülerinin basına yansımalarının ardından "Karakollarımızda bütün kayıtlar kesintisiz biçimde 24 saat yapılıyor" şeklinde açıklama yapan İzmir Valisi Cahit Kırar'a ikisi İzmir'de olmak üzere karakolda meydana gelen ölümleri hatırlattı. "Sayın Valim, 2007

yılında yürürlüğe giren PVSK'dan sonra failin polis olduğu ölüm olayları 106'dır. Bunların 27'si polis karakollarında meydana geldi. 27 karakolda 27 ölüm meydana geldi fakat gel gör ki 27 karakolun 27'sinde de güvenlik kameraları ya kayıt yapmamış, ya arızalı çıkmış yada failer tarafından kayıtları silinmiş" ifadelerini kullanan Tursun, "27 karakolun 27'sinde de güvenlik kameraların arızalı veya kayıt yapmamış oluşu, sizce olağan mıdır?" diye sordu.

Emekçilerle 21 Aralık grevi hakkında...**“Greve hazırlanıyoruz!”**

21 Aralık'ta sağlık örgütleri ile KESK'e bağlı sendikaların gerçekleştireceği grevin hazırlıkları sürüyor.

Greve öncesinde kamu emekçilerinin görüşlerini aldık.

“Grevin başarılı geçmesi için elimizden geleni yapacağız”

Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar: Türkiye’de emek

alanındaki sıkıntılara müdahale etmek gerektiği açıktır. Gerek kıdem tazminatlarına getirilmek istenen kısıtlama, gerek sağlıkta dönüşüm adı altındaki saldırı ve gerekse de eğitim alanında yaşananlar emekçilerin topyekün mücadelesini zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla aslında sadece TTB değil, DİSK, Türk-İş ve Kamu-Sen de bu mücadeleye katılmak zorundadır.

BTS olarak hazırlıklarımız sırasında, meclise gelmesi an meselesi olan demiryolu kanunu ve bu kanun sonrası iş güvencesinin ortadan kalkması, TCDD çalışanları arasındaki ücret adaletsizliği ve çalışma koşulları, sendikal örgütlülüğümüzü yok etmeye yönelik olarak çıkarılması düşünülen 4688 sayılı yasa gibi talepleri öne çıkarıyoruz.

Bu karar alma sürecindeki eleştirilerimizi saklı tutmak kaydıyla, 12 Aralık’tan itibaren şube yönetim kurulu üyelerimiz, temsilcilerimiz ve kadrolarımızla 21 Aralık grevini örmek için işyeri işyeri, atölye atölye dolaşyoruz. Genişletilmiş üye toplantılarıyla öncelikle kadrolarımızın motivasyonunu sağlayıp grevin başarılı geçmesi için elimizden geleni yapacağız. Biz 21 Aralık günü diğer işkollarından farklı olarak Salı’yı Çarşamba’ya bağlayan gece saat 24.00’te greve başlayacağız, Çarşamba saat 24.00’e kadar sürdüreceğiz. Amacımız grev kavramının altını doldurup üretimi durdurmak yani trenleri durduraktır. Ancak 25 Kasım grevinden farklı olarak Kamu-Sen ve Memur-Sen üyeleri bu grevin içinde olmadığından grevi kırmak için ellerinden geleni yapacaklar ve biz hem işverenle hem kolluk güçleriyle hem de grev kırıcılarla mücadele etmek zorunda kalacağız.

“İşyerine ‘bu işyerinde grev var’ pankartını asacağız”

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İzmir Şubesi Mali Sekreteri Günaydın Temel: KESK’in almış olduğu karar doğrultusunda 21 Aralık günü ülke genelinde grev ve toplu sözleşmeli, güvenceli istihdam, insanca yaşanacak temel ücret, ek ödemelerin emekli aylıklarına dahil edilmesi ve en önemlisi baskı, ceza ve sürgünlerin olmaması için grevdeyiz. AKP iktidarının, bizleri yoksulluğa, çocuklarımızı geleceksizliğe ve ülkemizi uluslararası sermayeye teslim etmesinden dolayı bu kararı aldık.

Herbir işyerinde 5’er kişilik grev komitesi kurarak etkin bir şekilde BES’e bağlı işyerlerinde aktif olarak 21 Aralık grevine hazırlanıyoruz. Grev günü işyerine gidilecek mesai saatlerinde imza atılmayarak

arkadaşlarımızla birlikte işyeri önünde pankartlarımızla birlikte bekleyeceğiz. İşyerine “bu işyerinde grev var” pankartını asacağız. Davul-zurna ile halay çekip gelen vatandaşlarımızı da ikna edip bu işyerinde grev olduğunu anlatacağız. AKP iktidarının senelerdir bizlerin haklarını gaspettiğini, vatandaşları da yoksullaştırdığını anlatıp grevimize destek isteyeceğiz. AKP’nin mücadelemizi görmezden geldiğini, kamu emekçilerinin gücünü göstermek için iş bırakacağımızı ve greve gittiğimizi söyleyeceğiz. İşyerlerinden sonra Konak Meydanı’nda alanlarda olacağız. Halkımızı bu grev gününde yanımızda olmaya davet ediyorum.

“İşyerlerini dolaşyoruz”

Kültür Sanat Sen İzmir Bölge Şube Başkanı Nesrin Tathoğlu: 21 Aralık grevi önce sağlıkçıların grev kararı alması ve KESK’in de bu grevi desteklemesi çerçevesinde genel bir grev kararına dönüştürülmüştür. Sağlık alanında sadece TTB ile değil tüm sağlık örgütleri ile birleştirilerek bir grev kararı alınmıştır. 21 Aralık grevinde öne çıkarılan talepler tüm işkollarındaki kamu emekçilerinin talepleridir.

21 Aralık grevi hazırlıkları kapsamında işyerleri dolaşarak, bildiri ve afiş kullanılarak, işyeri toplantıları ile grev hakkında bilgilendirme yapılarak etkin katılımın sağlanmasına çalışılmaktadır.

“Kamu emekçileri grev hakkını da kendi mücadelesiyle kazanacaktır”

Tüm Bel Sen 1 Nolu İzmir Şube Mali Sekreteri Kemal Ercan: Memurların tamamını etkileyen yasa değişiklikleri olduğu için KESK de bu greve destek verdi.

Bizi en çok etkileyen grevli-toplu sözleşme hakkımızın verilmemiş olması. Çalışanlarımıza yönelik baskıların, sürgünlerin, gözaltıların önüne geçmek için, belediyeye yapılan operasyonların olmaması için, gözaltı sürelerinin kısılması için greve gidiyoruz. Görev değişikliği maskesi ile gizlenmek istenen aslında, kamu emekçilerini “benden değilsen seni sürgün ederim” anlayışıdır. Biz, bu ve buna benzer anlayışlara dur demek için 21 Aralık’ta grevdeyiz. Bu grev “kamu emekçileri grev hakkını da kendi mücadelesiyle kazanacaktır” düşüncesinin bir kanıtı olmalıdır.

İşyeri temsilcilerimizden oluşan şube meclisimizle 21 Aralık grevini etkili kılabilmek amacıyla toplantılar gerçekleştiriyor ve sürece en uzak birimlerdeki çalışanların katılımını hedefliyoruz. Hiçbir işyerinde üretmeyeceğiz, üreten de biziz, yöneten de biziz anlayışını tüm Türkiye’ye alanlarda haykıracağız.

“Grev ihtiyaç haline geldi”

Haber-Sen Adana Şube Sekreteri Yusuf Kösele: Genel merkezden gelen arkadaşlarla üyelere dönük bir toplantı yaptık. İşyeri ziyaretleri yapıyoruz. Grevi anlatıyoruz. Grevin olması gerekiyordu. Ancak zaman açısından sorunlar yaşadık. Çalışanlar açısından Türkiye’de yaşanan siyasal sosyal sorunlar, taşeronlaştırma, işyerlerinde baskıların her gün arttığı bir dönemin olmasından da kaynaklı aslında grev

yapmanın şartları olgunlaşmış, bir ihtiyaç haline gelmiştir. KESK’in üzerindeki baskılar, gözaltıların yaşanması, KESK’in taleplerinin medyadan yansıtılmaması, KESK’e yönelik baskılar grevin şartlarını oluşturmuştur. Bu grevi en iyi şekilde örgütlemeye çalışacağız. Programlarımızı ona göre yapacağız.

“Eylemin iyi geçeceğine inanıyoruz”

SES Adana Şube Mali Sekreteri Azad Keskin: Genel merkezden bizim taleplerimizi içeren bildirimler geldi. Onları hastanelerde dağıtıyoruz. Tüm sağlık emekçileriyle tek tek konuşmaya çalışıyoruz. Bu grevi niye yaptığımızı anlatıyoruz. 21 Aralık özel seçilmiş bir tarih. En uzun gece, en kısa gün. Biz bir sonraki günün daha aydınlık olması gerektiğini anlatıyoruz.

Biz insanların kendine gelmesi için bir uyarı grevi yapıyoruz. Biz eylemin iyi geçeceğine inanıyoruz. Biz daha önce SES olarak Tabip Odası’yla birlikte Çapa’da, Dokuz Eylül’de, Adana Balcalı’da yaptık.

Yaptığımız bu eylemlere güveniyoruz. Bu eylemler iyi geçmişti. Katılım iyiydi. Geri adım attırmamak için azından dik durduk. Adana’da sağlık meclisi kuruldu. Bu TTB’nin çağrısıyla yapıldı ama 6-7 tane örgüt var içinde. 21 Aralık’ta bu meclisi hastanelerde kuracağız. Herkes gelip sağlık meclisine katılabilir. Sağlıkla ilgili sorunlarını dile getirebilir. Çünkü sağlık herkes içindir. Grevin de çok güzel geçeceğine inanıyoruz.

“Herkesi bu eyleme çağırıyoruz”

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Adana Şube Başkanı Muzaffer Yüksel: Ek

ödemelerimizin emekliye sayılması için, insanca yaşayacak bir temel ücret için, baskıların, sürgünlerin olmadığı demokratik bir yaşam

için 21 Aralık’ta sokaklardayız. Halkımızın sağlık hakkı 1 Ocak 2012’de yürürlüğe konulacak olan yasalarla zorluklarla karşılaşacak. Örneğin yeşil kart yarı yarıya azaltılacak. Asgari ücretin üçte birinden az alan kişi ayda 83 lira sağlık primi ödeyecek. Birinci basamak sağlık hizmetleri ücretlenecek. Yazılan her reçetedeki bir ilaç için 3 lira ödenecek. Ne kadar ilaç yazdırılmışsa bu üçle çarpılacak. Devlet hastahanelerinde 6 lira katkı payı alınacak. Aile hekimine uğramadan hastahaneye gidilemeyecek. Hem aile hekimine hem hastahaneye para ödenecek. Aynı doktora 10 gün içinde tekrar gidilemeyecek. Katılım payları artıyor, ek ödemeler artıyor. Sağlık hizmetlerini özelleştiriyorlar. Hastanın müşteri olmaması, hastahanelerin işletme olmaması, çalışanların köle olmaması için mücadele veriyoruz. Eğitim, sağlık özelleştiriliyor. Biz bunlara karşı

mücadele veriyoruz. Tüm bunlara dur demek için halkımızla birlikte sokaklarda sağlık meclisleri kuracağız. 21 Aralık günü saat 12.00'de herkesi Uğur Mumcu Meydanı'na bekliyoruz. Sağlıkçılar hastaneler kavşağından diğerleri belediye önünden yürüyecek. Herkesi bu eyleme çağırıyoruz.

“Tartışmalarımızı eylemden sonra yapacağız”

BTS Adana Şube Başkanı Tonguç Özkan: Hazırlık bakımından biz kendi çalışmalarımızı yapıyoruz. Üye arkadaşlarımızdan mutlak suretle katılmalarını istedik. İşkolundaki diğer sendikalarla destek vermeleri için görüştük.

Bizim eylemimiz 20 Aralık salı günü gece başlayacak. Bizim çalışma sistemimiz farklı olduğu için tüm vardiyaları eyleme katmak istiyoruz. Elimizden gelen tüm çabayı sarfedeceğiz. Adana-Mersin arasındaki trenleri tamamen durduramazsak bile işleri aksatmayı hedefliyoruz. Bu hatlar bizim en güçlü olduğumuz yerler. Diğer iki konfederasyonun katılmıyor olması daha güçlü geçmesi açısından bir sıkıntı. Ancak sendikalar yasası gündemde. Buraya bakarsak bir sıkıntı yok. Ama daha erken tarihte ilan edilebilirdi. Özellikle bu dönemde BTS'den bir beklenti olsa da grevin sağlık alanında daha güçlü olacağını düşünüyoruz. Son olarak grevin başarılı geçmesi için elimizden gelen çabayı göstereceğiz. Kendi eksikliklerimiz, diğer tartışmalar eylemden sonra KESK içerisinde mutlaka yapılacaktır.

“Grevin altı örülmedi”

Adana'dan eğitim emekçisi: Altı örülmemiş bir grev bu. Sonuçta grev denilen şey öncesinde çalışmaları olan, toplantıları olan, ısınma evreleri olan bir son eylem biçimidir. Yetersiz buluyorum. Bildiri ve afiş dışında bir çalışma göremiyorum. Üyenin nabzını tutan yok. Üyelerle görüşülmedi. Tabanda bir çalışma yapılmadı. Gelmeyene gidilen bir durum yok. Katılanların çoğu sevkle gelir. Kamu-sen üyelerinin destek vereceğini sanmıyorum. Greve aktivistler katılır, genel üyeler katılmayacak. Bu açıdan

sindirilmiş bir grev değil. Bu haliyle altını örmeden greve gitmek, benim kolum kanadım kırık diyerek saldırıların yolunu açmaya sebep olabilir.

“Grev süreci işyerlerinden işlenmeli”

Adana'dan büro emekçisi: Sürecin çok sağlıklı işlemediğini düşünüyorum. Tabanla alınan bir karar değil. Üstten alınan bir karar. Böylesi eylemler olmalı ama oluşumu böyle olmamalı. İşyerlerinden aşağıdan yukarıya olmalı. Grev süreci işyerlerinde işlenmeli. Bundan dolayı çok başarılı olacağını sanmıyorum. Geriye yorgunluk bırakır. Sadece kadrolar yoruluyor. Kendi çalıştığım yerde 100 kişiden 10 kişi katılım sağlar. Kamu çalışanları için diğer konfederasyonların olması da önemli oluyor. Tüm sendikaların olması önemli ama tutumları da önemli. Böyle bir misyonla hareket etmiyorlar. Tamamen hükümet yanlısı olan bu konfederasyonların böylesi süreçlerde olmaması doğal.

“Yoğun katılım sağlayacağız”

Tüm Bel Sen Mersin Şube Başkanı Recep Kara : Grev hazırlıklarımız kapsamında işyeri toplantısı düzenliyor, TV, gazete, radyo programları yapıyoruz. Bildirileri işyerlerine ulaştırmaya çalışıyoruz. Bunu alabildiğine ortaklaştırmak istiyoruz. Mersin'de bugüne kadar ülkede yapılan eylemlerin hepsi yapılmıştır. Yoğun katılım sağlayacağımızı söylüyoruz.

“İşyerlerinden ilgi yüksek”

Mersin'den eğitim emekçisi: Toplu sözleşme döneminde bir grevin olacağı bekleniyordu. KESK'in programında da vardır. Esas mesele şu; bu grevden kim ne kadar şey bekliyor, bunun ne kadar farkında? Bu da toplumdaki durumla ilgili. Bütün kesimlerin KESK'in bu çabalarını güçlendirmesi gerekir.

Mersin'de böyle bir motivasyon var. İşyerlerinde bir hazırlık var. İşyeri gezileri var. Ancak KESK'in bu çabaları yeterli olmayabilir. Tek başına yeterli olamaz, toplumun da desteklemesi gerekir.

İşyerlerinde aldığımız ilgi yüksek. Kamu-Sen tabanında da bir ilgi var. Katılma talebi var. Ortaklaşa bir karar olmasına rağmen.

Kızıl Bayrak / İzmir-Adana-Mersin

En uzun gecede, en kısa günde grev

Manisa'da 21 Aralık çağrısı

Manisa'da SES üyeleri 8 Aralık günü eylem gerçekleştirdi. Manisa Devlet Hastanesi'nde toplanan sağlık emekçileri ile KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri 21 Aralık günü greve çıkacaklarını ilan ettiler. Tüm işçi ve emekçileri greve destek vermeye ve örgütlemeye çağırarak SES Manisa Şube Başkanı Serpil Deniz yaptığı açıklamada şunları söyledi: “Ocakta yeşil kartlar iptal oluyor, daha fazla cepten ver deniyor, sosyal hizmet alanı tasfiye ediliyor, biz çalışanlara taşeronluk dayatılıyor, hastaneler CEO'lara teslim ediliyor...”

Bu icraatlardan kurtulmanın zamanı geldi geçiyor, mücadele ve acil müdahale gerekiyor! Taleplerimiz bellidir ve taleplerimiz için mücadeleyi büyüteceğiz.

21 Aralık'ta başlıyoruz.

Hekim meclisleri, sağlıkçı meclisleri ve sağlık hakkı meclisleri kuracağız.

21 Aralıkta acil dışındaki bütün bölümler grevde olacak. Taleplerimiz karşılanana kadar belki süresiz grevle mücadeleye devam edeceğiz.”

Serpil Deniz konuşmasının devamında 21 Aralık grevinin taleplerini sıralayarak bütün kitle örgütlerini, konfederasyonları ve işçi emekçileri greve destek olmaya ve güç vermeye çağırıldı.

Hastanede bekleyen hasta ve hasta yakınlarının da ilgiyle karşıladığı eylem sloganlarla sona erdi.

Adana'da basın açıklaması

21 Aralık grevi öncesinde Adana'ya gelen KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul ve KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri, 9 Aralık günü SES Adana Şube binasında basın toplantısı gerçekleştirdi. SES MYK üyeleri Bedriye Yorgun ve Zülfikar Kartal'ın da katıldığı açıklamada, AKP'nin saldırıları teşhir edilirken, halkın müşteriye, kamu hizmeti vermesi gereken kurumların da ticarethaneye dönüştürülmesi protesto edildi.

KESK'in 21 Aralık'ta, “en uzun gecede, en kısa günde, karanlığın en koyu, ışığın en az olduğu günde aydınlığı arttırmak için” grev yapacağı belirtilerek greve katılım ve destek çağrısında bulunuldu.

21 Aralık grevi öncesi gözdağı

21 Aralık grevi öncesinde kamu emekçileri cezalarla baskı altına alınmaya çalışılıyor. Bu gözdağı saldırısı karşısında saldırının muhatapları BTS ve SES 21 Aralık'ta GREV hakkını bir kez daha kullanma konusunda kararlı olduklarını belirttiler. Verilen cezaların grevin meşruluğunu bir kez daha gösterdiğini bildirdiler.

Yargıdan soruşturma izni

19-20 Nisan 2011 tarihlerinde SES ve diğer sağlık örgütleri; başta iş güvencesi olmak üzere çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücret ve halka nitelikli sağlık hizmeti sunmak amacıyla 2 günlük uyarı grevi yapmıştı. SES Ağrı Şube yönetici ve üyelerine idare tarafından, greve katılarak “hizmeti aksatmak” ve “görevi kötüye kullanmak” gibi gerekçelerle Ağrı Valiliği il İdare Kurulu tarafından verilen izin ile idari soruşturma başlatılmıştı.

SES ise idare tarafından soruşturma izni verilmesinin hukuka aykırı olduğu gerekçesiyle

Erzurum Bölge İdare Mahkemesi'ne itirazda bulundu. Erzurum Bölge İdare Mahkemesi de kamu emekçilerine yönelik saldırının bir parçası oldu ve soruşturma izni verilmesi gerektiği kararına vardı.

BTS'nin 25 Kasım 2009 tarihinde demiryollarında başarıyla

gerçekleştirdiği GREV'in üzerinden 2 yıl geçtikten sonra TCDD Genel Müdürlüğü tarafından demiryolculara idari cezalar verildi. BTS, üyelerinin Türkiye'nin de altına imza koyduğu uluslararası sözleşmelerden kaynaklı haklarını kullanmalarından dolayı disiplin suçu işledikleri gerekçesiyle cezalandırılmalarının hukuki olmadığını belirtti.

TMMOB'dan destek

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı, 21 Aralık'ta bir günlük iş bırakma eylemi yapacak KESK ve TTB'ye destek açıklaması yaptı.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“Grevli toplu sözleşme için, güvenceli istihdam için, insanca yaşanacak temel ücret için, ek ödemelerin emekli aylıklarına dahil edilmesi için, baskı, ceza ve sürgünlerin durdurulması için 1 günlük grev yapacak KESK'in, ‘Her işin başı sağlık’ diyerek yola çıkan, sağlık hakkını savunan, bunun için tüm Türkiye’de ‘Sağlık Hakkı Meclisleri’ kuracak olan, ‘Kamu-özel bütün sağlık çalışanları için güvenceli iş, güvenceli gelir, sağlıklı ortamlarda ve şiddete uğramadan insanca çalışma ve mesleğini bağımsızca yapabilme’ talepleriyle iş bırakacak sağlık çalışanlarının, TTB'nin yanında olacak.

KESK ve TTB'nin talepleri bizim de taleplerimizdir.”

Türk-İş'te "değişim" olmadı

Türkiye'nin en çok üyeye sahip işçi konfederasyonu Türk-İş'in 21. Olağan Genel Kurulu 8-11 Aralık tarihlerinde Ankara'daki Büyük Anadolu Otel'i'nde gerçekleştirildi. 8 Aralık günü AKP'li bakanlar ve Genel Başkan Kumlu'nun protesto edilmesiyle başlayan genel kurul 11 Aralık Pazar günü yapılan seçimlerle sona erdi. Seçimler sonucunda sınıf işbirlikçisi Mustafa Kumlu ve ekibi tekrar yönetime geldi.

Protestolarla başladı

AKP hükümetinin şefleri ile sermaye örgütlerinin temsilcilerinin de boy gösterdiği genel kurulun açılışında düzen partilerinin temsilcileri de yer aldı. Genel kurulun ilk gününe, AKP hükümeti ve Kumlu başkanlığındaki Türk-İş yönetimine yönelik protestolar damgasını vurdu.

Türk-İş'e bağlı 10 sendikadan oluşan Sendikal Güç Birliği Platformu'nun listesini destekleyen delegeler Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ konuşma yaptığı sırada arka sıralardan pankartlar açtı, sloganlar attı.

Divan başkanlığına Türk-İş'in eski ağalarından Bayram Meral seçilirken Türk-İş Genel Başkanı **Mustafa Kumlu** kürsüye geldi. "Suskun Türk-İş istemiyoruz!" sloganıyla protesto edilen Kumlu, kıdem tazminatının kaldırılmasına izin vermeyeceklerini iddia etti. Kumlu, Taksim'in kazanılmasında ve 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesinde "payları" olduğunu da sözlerine ekledi.

Güç birliği bileşenleri Kumlu'nun konuşmasını da sık sık sloganlarla kesti. Bu esnada "Türk-İş yüzünü işçiye dön!", "Suskun Türk İş istemiyoruz!", "Türk-İş'te değişim olacak, başka yolu yok!", "Tazminatlar gidiyor, Türk-İş susuyor!" sloganları atıldı.

İkinci gün genel başkanlar konuştu

Genel kurulun ikinci gününde Sendikal Güç Birliği Platformu bileşeni Petrol-İş, Belediye-İş, Tez-Koop-İş, Basın-İş ve TÜMTİS genel başkanları da delegelere seslendi.

Platformun Türk-İş Genel Başkan adayı Petrol-İş Genel Başkanı Öztaşkın yaptığı konuşmada, Türk-İş'te,

"sizin liste", "bizim liste" diye bir durumun olmadığını, kendisini Türk-İş'e bağlı 35 sendika ve tüm delegelerin, 362 delegenin, Türk-İş'in 600 bin üyesinin adayı olarak gördüğünü söyledi.

Öztaşkın, genel kuruldaki konuşmasında Türk-İş Genel Başkanlığına aday olduğunu da belirterek, nasıl bir Türk-İş istediklerini ve Türk-İş Genel Başkanlığına seçildiğinde nasıl bir politika ve strateji izleyeceklerini açıkladı.

Genel kurulda, 362 delegenin tamamı oy kullandı. Oyların 350'si geçerli sayıldı. Oyların 223'ünü Mustafa Kumlu, 127'sini ise Sendikal Güç Birliği Platformu'nun genel başkan adayı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın aldı.

Kıdem tazminatı kırmızı çizgi

Genel kurulda, Sendikal Güç Birliği Platformu'nun basıncıyla birtakım önemli kararlar da alındı. Platformun önerleriyle Türk-İş'in önüne mücadele görevleri konuldu. Bu doğrultuda, kıdem tazminatına dokunulması durumunda genel greve gidilmesi kararlaştırıldı.

Kampana ve Savranoglu Deri işçilerinin direnişine Türk-İş'in Örgütlenme Fonu'ndan yardım aktarılması da oy birliğiyle kabul edilen önemli kararlardan biri oldu.

Oybirliğiyle kabul edilen bir diğer önerge de tutuklu bulunan 60'tan fazla gazeteci, yazar ve bilim insanının serbest bırakılması talebi oldu. Aynı önerge doğrultusunda basın ve ifade özgürlüğünü kısıtlayan maddeler içeren başta Terörle Mücadele Kanunu olmak üzere Türk Ceza Kanunu ve diğer mevzuattaki tüm hükümlerin acil olarak değiştirilmesi için parlamentoya ve hükümete çağrıda bulunulacağı ifade edildi.

Genel kuruldan notlar:

* Genel Kurul, kentin tümüyle dışında (27 km.) olduğu kadar, toplu taşıma araçlarıyla da gidilemeyen Türk Metal'e ait Büyük Anadolu Otel'de toplandı. Böylelikle, genel kurul fiziksel olarak da işçilerden yalıtılmış oldu.

* Genel Kurula delegelerin yanı sıra, sendikaların delege olmayan üyeleri "konuk" olarak katıldı. 2. gün, yaşanan gerginlikten kaynaklı olarak delegeler dışında kimsenin salona alınmayacağı ifade edildi.

* "Devlet erkanının" katılımındaki yoğunluktan kaynaklı "geniş güvenlik" önlemlerinin alındığı genel kurulu izlemek isteyen BDSP'liler, kolluk güçleri tarafından salona alınmazken, konuk kartları getirerek BDSP'lileri sahiplenilen ilerici bir sendika yöneticisine de polis müdahalede bulundu.

* Genel Kurulun başından sonuna kadar Güç Birliği bileşenleri canlılığını korurken, sık sık sloganlarla konuşmalara yanıt verdi.

* Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) delegeleri de Bozdağ'ın konuşması sırasında, "Tutuklu gazeteciler serbest bırakılsın", "Dokunan yanıyor, yanana kadar dokunacağız", "Yıpranıyoruz" dövizleri açtı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Carrefour işçileriyle seminer

Carrefour-Sa ve Real Marketler'de örgütlü Tez-Koop-İş Sendikası, toplu sözleşme görüşmeleri öncesinde çeşitli şubelerinde eğitim seminerleri gerçekleştiriyor. Carrefour'daki toplu sözleşme hazırlıkları kapsamında yapılan eğitim seminerlerinin sonuncusu Tez-Koop-İş İstanbul 1 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu işyerlerinde çalışan işçilerin katılımıyla 13 Aralık Salı akşamı Türk Metal Sendikası İstanbul Şubesi'nin Şirinevler'deki binasında gerçekleştirildi.

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır tarafından verilen seminer canlı bir havada geçti. Ağırlığını Carrefour mağazalarında çalışan sendika üyesi işçilerin oluşturduğu yaklaşık 250 işçinin katılımıyla yapılan seminerde ayrıca Kültür Bakanlığı ve Real'den işçiler de yer aldı.

Seminerde sınıf kimliği ve sınıf bilinci, toplu sözleşme süreci, sendikal bürokrasiye ve sermayeye karşı işyeri komitelerinin önemi ve işlevi üzerinde duruldu. Toplu sözleşme süreci öncesinde, greve nasıl hazırlanacağı ve işyeri komitelerinin önemini anlattığı seminerin ana omurgasını ise sınıfın yıkıcı gücünün vurgulanması oluşturdu. Yaraşır'ın canlandırmalar ve örneklerle zenginleştirdiği anlatımı işçiler tarafından ilgiyle takip edildi.

Sendikaların sınıf mücadelesi ve sınırlılıklarına da vurgu yapan Yaraşır, sınıfın devrimci kimyasını bozan sermayenin stratejik ataklarından biri olan nesneleştirme ve şeyleşme üzerinde durdu.

Sembolik olarak işyeri komitesi seçiminin de yapıldığı seminer, katılan tüm işçilerin ayağa kalkarak "Yaşasın işçilerin birliği!" ve "Birlik, mücadele, zafer!" sloganlarının hep birlikte atılmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Randevular da ücretli

Yeni yılda emekçileri sağlıkta yeni yıkım uygulamaları bekliyor. Sağlık hizmetlerinin her aşamasının ücretli hale getirildiği, "hasta müşteri, doktor onun kölesi" mantığının hayata geçirildiği bir sağlık ortamında yeni yıldan itibaren hastaneden randevu almak da ücretli olacak.

Sağlık Bakanlığı, yılbaşından itibaren 'Merkezi Hastane Randevu Sistemi'ni (MHRS) uygulamaya koyuyor. Uygulamayla birlikte hastalar, hastanelerden alınan randevu karşılığında ücret ödeyecek. Randevu için hastanelerin Türk Telekom hatları kullanılmayacak. '182 Merkezi Hastane Randevu Sistemi'nde (MHRS) çalışacak operatörler, istenilen hastane ve doktor için randevu vermenin yanında danışmanlık hizmetinde de bulunacak. Sağlık Bakanlığı'na bağlı 2. ve 3. basamak hastanelerle ağız ve diş sağlığı merkezlerinden alınan randevularda kullanılacak olan sistemin görüşme bedeli 4 TL olarak belirlendi. Operatör ile görüşmenin süresi ise 7 dakika olacak.

İstanbul'da MHRS'ye geçişin en geç 19 Aralık 2011 tarihinde tamamlanması planlanıyor.

Kızıl Bayrak muhabirlerine engelleme

Sermaye işbirlikçisi Türk-İş bürokratları, genel kurulun ikinci günü olan 9 Aralık'ta devrimci-sosyalist basına yönelik tahammülsüzlüklerini gösterdiler. Genel kurulun ilk gününde salonda bulunan Kızıl Bayrak muhabirleri, ikinci günün öğleden sonraki bölümüne ise polisle yapılan işbirliği sonucu alınamadılar.

2. gün programının ilk bölümünü izledikten sonra salona alınamayan muhabirlerimiz Türk-İş bürokratlarının talimatıyla

polis tarafından engellendiler. Basın kartlarını gösteren muhabirlerimiz, sarı basın kartı ya da entegre olmuş basın kartı dayatmasını kabul etmeyerek polisin tutumuna tepki gösterdiler. Bu sırada kısa süreli bir gerginlik yaşanırken kolluk güçleri, bu kararın divan kararı olduğunu ve kendilerine yazılı olarak bildirildiğini ifade ettiler. Muhabirlerimizin yazılı kararı kendilerine verilmesi talebi ise karşılanmadı.

“Mücadele... mücadele... mücadele...”

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) ‘Direniş Kampanyası’ çerçevesinde gerçekleştirdiği eylemlere Kocaeli, Antep, Konya ve İzmir’in ardından 14 Aralık günü İstanbul’da devam etti.

Unkapanı’nda bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu binası önüne gerçekleştirilen yürüyüşte Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun ikinci tur görüşmesine de dikkat çekilerek, “Orta oyununa son verin” çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemin ana gövdesini Genel-İş ve Nakliyat-İş üyesi işçiler oluştururken, diğer sendikaların katılımı temsili düzeyde oldu.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul Tabip Odası ve TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu’nun destek sunduğu eyleme aralarında BDSP, Halk Cephesi, EHP ve ESP’nin de bulunduğu devrimci ve ilerici güçler de destek verdi.

“Direne direne kazanacağız!”

Eylem için biraraya gelen işçi ve emekçiler ile destekçi güçler Saraçhane’de bulunan Genel-İş Bölge Temsilciliği binası önünde toplanarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş kolunun en önünde “Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın! Yılmayacağız, Teslim Olmayacağız, Direneceğiz!” pankartı taşındı.

“Selam olsun ‘teslim olmayacağız’ diyenlere!”

Unkapanı SGK önünde basın açıklamasını DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün yaptı. Görgün, Ankara

14 Aralık 2011 | Ankara

Hopa davasında tutuklu bulunan gençlerin verilen mücadelenin ardından geçtiğimiz hafta tahliye edildiğini hatırlattı. Görgün, hapisanelerdeki yüzlerce tutukluya ve dünyanın birçok yerinde direnen teslim olmayan sınıf kardeşlerine selam gönderdiklerini de belirtti.

“AKP büyük saldırı hazırlığında”

AKP’nin işçi sınıfı ve emekçilere karşı tarihinin en büyük saldırılarından birine hazırlandığına dikkat çeken Görgün, işçi sınırlığı anlamına gelen Özel İstihdam Büroları yasasının gündeme getirildiğini ve kıdem tazminatının gaspının hedeflendiğini vurguladı.

“Asgari ücretin sonucu önceden belli”

Asgari ücretin kapalı kapılar ardında gerçekleştirilen toplantılarda değil kamuoyu önünde açık biçimde belirlenmesi gerektiğini söyleyen Görgün, komisyonda yer alan Türk-İş’e de “İşçi örgütlerinin yeri, sonucu önceden belli olan sosyal diyalogculuk oyunun toplantıları değil, işyerleri ve fabrikalar yani işçilerin yanındır” sözleriyle seslendi.

“Mücadele... mücadele... mücadele...”

İşsizlik Sigortası Fonu’nda biriken alınterin işsiz kalanlar için kullanılmadığına, sermaye ve hükümete aktararak yağmalandığına dikkat çeken Görgün, güvencesiz-kuralsız-keyfi çalıştırma anlamına gelen taşeronlaştırmaya karşı mücadelelerin süreceğini de vurguladı.

Görgün açıklamasını, “hedeflerimize ulaşmamız için yapmamız gereken üç şey var. Mücadele... mücadele... mücadele...” sözleriyle noktalandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HSGGP: Asgari ücret=Azami sefalet!

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) bileşenleri 14 Aralık günü İstanbul Unkapanı’nda bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu önünde yaptıkları eylemle “İnsanca yaşanacak asgari ücret” talebinde bulundular.

SGK önüne meşaleli yürüyüş

Saraçhane Parkı’nda buluşan HSGGP bileşenleri buradan “Asgari ücret= azami sefalet! İnsanca yaşanacak asgari ücret istiyoruz” pankartı ve meşaleler eşliğinde Unkapanı SGK önüne yürüdüler.

Platform bileşenlerinin döviz ve flamalarıyla katıldığı yürüyüş sırasında sloganlarla talepler haykırıldı.

“Toplantılar orta oyundur”

Yürüyüşün ardından ilk olarak HSGGP adına basın açıklaması gerçekleştirildi.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarının sonucunun önceden belli olduğuna dikkat çekilen açıklamada, “Sesimizi çıkartmazsak, Ocak ayından itibaren asgari ücret 648 liraya yükselecek! Yani, komisyon tarafından ‘geçim şartları gözönünde bulundurulmuş belirlendiği’ ifade edilen asgari ücret, aylık 19,77 TL, günlük ise 66 kuruş artacak!” denildi.

Açıklamada, DİSK Araştırma Enstitüsü’nün 2011 yılı Kasım ayı için 4 kişilik bir ailenin aylık sınırını 992 lira, yoksulluk sınırı ise 3.136 lira olarak açıkladığı hatırlatılarak AKP hükümetinin ve sermayenin asgari ücret oyunuyla işçi ve emekçilerle adeta dalga geçtiği ifade edildi.

İşçiler adına komisyon toplantılarında bulunan Türk-İş’in de uyarıldığı açıklamada, “Başta Türk-İş olmak üzere, sendika ve konfederasyonlar ‘asgari ücret’ oyununa karşı çıkmak ve mücadeleye omuz vermek zorundadır” denildi.

“İnsanca yaşanacak asgari ücret”

Sermayenin saldırı planlarının bunlarla sınırlı olmadığına da vurgu yapılan açıklama şu sözlerle sürdü:

“Esnek çalışma biçimlerini yaygınlaştırmak ve çalışma yaşamında kuralsızlığı derinleştirmek isteyen sermaye, ‘özel istihdam büroları’ ve ‘bölgesel asgari ücret’ planlarıyla ise köleliği katmerleştirmek istemektedir. ‘Sağlıkta dönüşüm’ adı altında sağlık hizmetlerini tepeden tırnağa ticarileştiren sermaye, bu çok yönlü yıkım programını yeni saldırılarla da sürdürmektedir”

Açıklama şu sözlerle noktalandı:

“İnsanca yaşanacak asgari ücret! Talebimizi yükseltmeye devam edeceğiz. Bizleri sefalet mahkum etmek isteyen sermayeye ve AKP hükümetine karşı birleşik ve örgütlü mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz”

Basın açıklamasının ardından Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi adına Avukat Cem Gök, Dev Sağlık-İş Yönetim Kurulu üyesi Funda Keleş ve TTB Merkez Konsey Üyesi Hüseyin Demirdizen birer konuşma yaparak sermayenin saldırılarına karşı mücadele çağrısı yaptılar.

Konuşmaların ardından, HSGGP adına hazırlanan bildirilerin bileşenler tarafından ortak dağıtımı yapılarak eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

14 Aralık 2011 | Taksim

Armine'de direniş kazandı

Hazır giyim markası ARMİNE'ye fason üretim yapan Moda Stil'de çalışırken keyfi biçimde işten atılan Topkapı İşçi Derneği üyesi **Yavuz Güneş**'in, Sultançiftliği'ndeki atölye binası önünde başlattığı direniş kazanımla sonuçlandı.

Atölye binası önündeki bekleyişinin 3.gününde direniş çadırı kuran Güneş'in mücadelesini Moda Stil ve tekstil patronlarını korkuttu.

Direniş çadırına saldırılar

Çevredeki atölyelerde çalışan işçilerin de desteğini alan Güneş'in çadırı 3 defa saldırıya uğrayarak patron ve adamları tarafından yıkıldı.

İlk saldırı, görgü tanıklarının ifadelerine göre **7 Aralık** akşamı yaşandı. Sabah direniş alanına gelen direnişçi işçi ve Topkapı İşçi Derneği üyeleri çadıra yönelik gerçekleştirilen saldırıyı teşhir ederek çadırı yeniden kurdular. Çevre atölyelerde çalışan işçilerin desteğiyle kurulan çadır patronları tedirgin etmeye devam etti.

8 Aralık günü öğleden sonra, PTT'de 215 gün direnen PTT direnişçisi Cafer Kalağ Moda Stil direnişini ziyaret etti. Moda Stil direnişçisinin yanında olduğunu ifade eden Cafer Kalağ deneyimlerini paylaştı. Paşabahçe Devlet Hastanesi'ndeki direniş kazanımla sonuçlanan Türkan Albayrak Moda Stil direnişçisi Yavuz Güneş'i aradı. Direnişle ilgili bilgi alan Türkan Albayrak, Yavuz Güneş'e direnişinin haklı ve meşru olduğunu ifade etti.

Direnişin 5. günü (**9 Aralık**) sabahı direnişçi işçi Yavuz Güneş ve Topkapı İşçi Derneği üyeleri atölye

önüne gelmeden önce çadıra tahammül edemeyen patronlar tekrar saldırdılar. Saldırıya tanıklık eden emekçiler Moda Stil patronu Sami Yılmaz'ın saldırıyı gerçekleştirdiğini ifade ettiler.

Çadıra yapılan saldırıdan sonra direniş alanına gelen Güneş ve dernek üyeleri atölye önünde sloganlar atarak saldırıyı protesto ettiler. Öğlen saatinde çevre atölyelerde çalışan işçiler ziyaretler gerçekleştirdiler. Şair Rahime Henden de telefonla arayarak direnişin yanında olduğunu ifade etti.

Yavuz Güneş, direnişini Gaziosmanpaşa'da bulunan Armine mağazası önüne taşıdı. **10 Aralık** günü Armine mağazası önünde toplanan Güneş ve Topkapı İşçi Derneği üyesi işçiler, "Armine-Moda Tekstil patronları işçi kanı emiyor - Kahrolsun ücretli kölelik düzeni! / Topkapı İşçi Derneği" şiarlı pankart açarak basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasının ardından mağaza önünde oturma eylemi yapıldı.

Direnişin 7. gününde (**11 Aralık**) patron ve adamları direniş çadırını tekrar yıktı. Direnişin 8. günü (**12 Aralık**), patronlar tarafından yıkılan direniş çadırının tekrar kurulması ile başladı. Direniş alanının yakınındaki bir okulda görev yapan Eğitim Sen İstanbul 4 No'lu Şube üyesi eğitim emekçileri direniş çadırını ziyaret etti.

İsrarlı ve kararlı mücadelesi sonunda Yavuz Güneş'in talepleri Moda Stil patronu tarafından kabul edildi. 13 Aralık günü "Direne direne kazandık!", "İşçilerin birliği sermayeyi yendi!", "Zafer sokakta kazanılır!" sloganlarıyla yürüyüş yapan Topkapı İşçi Derneği kazanımı diğer işçilere duyurdu..

Ankara'da kıdem tazminatı paneli

Ankara'da "Kıdem tazminatı hakkıma dokunma" başlıklı panel 11 Aralık günü gerçekleştirildi. Mamak İşçi Birliği Girişimi tarafından Bahçelievler Köyü Derneği'nde yapılan etkinliğe çeşitli sektörlerden işçiler katıldı.

İşçi direnişlerinin konu edildiği sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinlik Avukat Evin Konuk'un sunumu ile devam etti. Konuk ilk önce kıdem tazminatının ne anlama geldiği, ne gibi durumlarda tazminat hakkının kazanıldığı, son olarak kıdem tazminatının fona devredilmesi ile işçi sınıfının ne gibi kayıpları olacağına değindi. Ayrıca, hakların mücadele ile kazanılabileceğine ve örgütlenmeye vurgu yaptı.

Mamak İşçi Birliği Girişimi sözcüsü Mamak'ta yaşayan işçilerin birçok yerde olduğu gibi örgütsüz olduğunu belirterek taban örgütlerinin oluşturulması gerektiğini dile getirdi. İşçilerin sorunlara sınıfsal yaklaşımları gerektiğini dile getirdi. İşçi sınıfının

sorunlarının farkında olmadığından bahseden sözcü bu etkinliklerin ve işçi toplantılarının çoğaltılması gerektiğini belirtti.

Serbest kürsü bölümünde eski bir sendikacı CHP'nin işçi komisyonu olduğunu belirterek düzen partisinin propagandasını yapmaya çalıştı. Ardından mahallede oturan bir işçi kendinin de CHP'li olduğunu ancak bugüne kadar böyle bir şey olmadığını dile getirdi. Başka işçiler de örgütlenme ve mücadeleye dair öneri ve görüşlerini ortaya koydular. Önerilerden bazıları asgari ücret, ulusal istihdam stratejisi gibi konular üzerine oldu. Düzenli olarak toplanmayı önüne koyan işçiler bununla beraber bir işçi birliği oluşturulması gerektiğini gündemlerine aldılar. Yaklaşık dört saat süren ve canlı tartışmalara sahne olan etkinlik, mücadele ve örgütlenme çağrısı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sarıgazi'de imza standı

Ümraniye İşçi Birliği, sermaye örgütleri ve hükümetin gündeminde bulunan kıdem tazminatının gaspı saldırısına karşı faaliyetlerini sürdürüyor.

Ümraniye İşçi Birliği, Aralık ayında işçi ve emekçilerin tepkisini örgütlemek amacıyla propaganda ve ajitasyon çalışmaları başlattı. Kıdem tazminatının gaspına karşı meclise yollamak üzere imza stantları açılmaya başlandı. 10 Aralık Cumartesi günü Sarıgazi Meydanı'nda imza standı açıldı. Acil demokratik taleplerin yer aldığı, işyeri komitelerinde örgütlenmeye ve genel greve çağrı yapan ozalitler yer aldı. Ayrıca "kıdem tazminatı gaspına karşı; sokağa, eyleme, genel greve!" şiarlı bildirilerin dağıtımı yapıldı. İmza kampanyasına ilgi oldukça yoğundu. Stant faaliyeti sırasında işçi ve emekçilerin kıdem tazminatının gaspı konusunda yeterli bilgiye sahip olmadıkları gözlemlendi.

İmza kampanyası Ocak ayının ortalarına kadar devam edecek. Sanayi havzalarında ve fabrikalarda da imzalar toplanacak.

"Madenler işçiye mezar olmasın"

Bursa'nın Mustafakemalpaşa ilçesindeki Bükköy Madencilik'e ait kömür ocağında 10 Aralık 2009 tarihinde meydana gelen grizu patlamasında iş cinayetine kurban giden 19 işçinin yakınları Bursa'da eylem yaptı. Facianın ardından açılan ancak halen sonuçlanmayan davanın 22 Aralık'ta görülecek duruşmasına dikkat çekmek isteyen işçi yakınları sorumluların cezalandırılmasını talep ettiler.

Nilüfer ilçesi Batı Garajı'nda biraraya gelen aileler ölen maden işçilerinin fotoğraflarını taşıdılar.

Daha sonra Kent Meydanı'na geçen işçi yakınları, "Artık ölmek istemiyoruz!", "Madenler işçiye mezar olmasın!" sloganları eşliğinde Atatürk Anıtı önüne yürüdü.

Ölen madencilerin yakınları adına basın açıklamasını okuyan Nihat Hanay, Türkiye'nin bu davaya sahip çıkması gerektiğini belirtti.

19 işçinin yaşamını yitirdiği facianın ardından Bursa 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davada Bükköy Madencilik Yönetim Kurulu Başkanı Nurullah Ercan ile şirketin yönetim kurulu üyeleri Orhan Latif Ercan, Kasım Karataş, Fahrettin Şolpan, İşletme Müdürü Hayrettin Çelik ve Ocak Şefi Bayram Erdoğan hakkında 'taksirle birden fazla kişinin ölümüne neden olmak' suçundan 15 yıla kadar hapis cezası isteniyor. Ancak dava kapsamında hiç kimse tutuklu bulunmuyor.

Asil Çelik'te eylemler...

Bursa Asil Çelik'te 2011-2013 dönemi toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşmaya varılamaması üzerine Birleşik Metal-İş üyesi işçiler çeşitli eylemler gerçekleştiriyor.

İşçiler "Hakkımı istiyorum", "Fedakarlık sırası sizde" taleplerini çeşitli eylem ve etkinliklerle duyuruyorlar.

Mersin Büyükşehir Belediyesi'nde örgütlenme deneyimi...

Dostu-düşmanı tanıdık, mücadele ederek kazandık!

Ortaçağ'dan kalma uygulamaları biz belediye işçileri Mersin'de yaşıyoruz. Yüzde 51 hissesi CHP'li Büyükşehir Belediyesi'ne ait taşeron firma bünyesinde 630 TL asgari ücret alıyoruz. Her ne kadar birileri her şeye rağmen şükür demekten kendilerini alamazlar da bu ekonomik koşullar altında hep birlikte eziliyoruz. Bu koşullar ailelerin dağılmasına ve icralarla karşı karşıya gelmesine neden oluyor.

Biz de taşeronlaşma, ağır sömürü koşulları, artan geçim sıkıntıları karşısında sendikal örgütlenmenin ilk imkanlarını araştırmaya başladık. İlk adım olarak işkolumuzda mevcut sendika DİSK/Genel-İş'le irtibata geçtik ve ilk üyeliklerimizi yapıp sürece başladık.

Zaten maaşların ödenmemesi nedeniyle zor durumda olan arkadaşları ikna etmek zor olmadı. Yeter sayıyı bulmak amacıyla hızla örgütlenmeye devam ederken, birtakım engeller karşımıza çıkmadı değil: Belediye-İş Sendikası yöneticileri, yalakalar, kişiliksiz insanlar, sendikaya sosyal-demokratım diyerek saldıranlar...

Fakat bizler kararlı duruşumuzla bunları saf dışı ettik. Önemli olan bu tür engeller değildi. Bunlara zaten hazırlıklıydık, asıl önemli olan bizim başarıma azmimiz ve kararlılığımızdı.

Elbette ki kapitalist de boş durmayacaktı, o da bizim örgütlenmemizi kırmak için karşı taktikler deniyordu. Bazen bizleri işten atmakla, bazen muhbirlik talepleriyle, bazen de odalara kapatarak korkutmaya çalışıyordu. Bizler de bunun karşısında duruyor ve arkadaşlarımıza daha kararlı olmaları gerektiğini ifade ediyorduk. Bazen de örgütlenmenin olduğu yerde bölüm kapatılmasıyla karşılaştık, bu sefer de yeni birimlerde devam ettik. Yeter sayıya ulaşabilmek için yeni birimlerdeki arkadaşlarla sahillerde, kahvelerde, otobüslerde buluştuk.

İlginç olanı yeter sayıya ulaşmış olmamıza rağmen sendika başkanının yetki başvurusu yapmamasıydı. Tartıştık ve bu arada yeni gelen şube yönetimi yetki müracaatını yaptı. Yetkimiz geldi, ama sendikaya karşı olmadığını, solcu olduğunu söyleyenlerin itirazı da beraberinde geldi. CHP'li belediyenin bu tutumu nedeniyle mücadeleyi bu alana taşıdık. Ücretlerin ödenmemesi ile oturma eylemleri yaptık. 2 gün sürdürdüğümüz bu eylemle kazandık. Maaşlarımız düzenli ödenmeye başlandı. İşçinin örgütlenmesini kendilerine yönelik bir saldırı olarak gören CHP yönetimi, çıkarlarına ters düştüğümüz için daha da saldırganlaştı. Bizim aramızda zayıf halka aradılar ve ikna-tehdit yöntemleriyle üyelikleri feshettirdiler. Bazılarımızda da açıktan saldırdılar.

CHP genel yönetimiyle bunları paylaştık fakat saldırılarına yine de durmadı. Biz de onların yolunu kesiyor ve üyelerimizi korumaya çalışıyorduk. Yaptığımız eylemler daha da ileriye giderken park bahçeler bünyesinde çalışan 193 arkadaşımız işten çıkartıldı. Aynı dönemde davamız da sürüyordu ve sonunda davayı kazandık. Temyize giden davadan sonuç gelmesini beklerken sahte solcular/gerçek kapitalistler daha da saldırganlaştılar.

Bu yapılanlar arkadaşlara, özellikle CHP'li arkadaşlara tek kurtuluşun işçilerin birliğinden geçtiğini daha iyi kavradı. Böylece gerçek kurtuluş yolunun sınıf mücadelesi olduğunu anladılar. 3 aylık süre sonunda CHP'ye yönelik umutlar söndü, İl Genel Meclisi'nde 193 işçinin adı bile geçmiyordu. Basın

açıklamalarında bizler yürekten sloganlarımızı atarken, kaypak olanların eyleme katılmayıp karşımızda durduğunu da görmedik değil.

Bu eylemlerden rahatsız olanlar dolaylı yollarla sendikayı ikna etmeye çalıştılar. Fakat tutmadı. CHP yönetimini bayramın 2. günü dahil protesto ettik. Daha sonra da kapalı spor salonunda Beşiktaş-Mersin İdman Yurdu basket maçında kontrol altında tutulmamıza rağmen yine de pankart açtık ve sloganlı protesto yaptık. Bu onların korkularını büyüttü ve gelin anlaşalım dediler. Sendika yönetimine telefon açarak atılan işçilerin işe geri alınacağını ve sözleşme yapılacağını söylediler.

Bu süreçte şunu da gördük ki işçiler en sıradan hakları için bile fiili eylemler yapmalı ve kendi taleplerinin arkasında kararlıca durmalı. Lenin bir yerde "devrim yolu engebelidir, sarptır, aşılması güç bir yokuştur" der. Evet biz de Mersin'de işçi sınıfı adına önemli işler yaptık. Onca sorunla boğuşurken, güçlüklerle başa çıkmayı başardık. Üyelerimizi nasıl koruyacağımızı, belediye yönetiminin ve düzen partilerinin gerçek yüzlerini görmüş olduk.

Bu arada sendika genel merkezinin siyasal alanda kendine yakın bulduğu CHP ekseni politikalarla sendikanın içini nasıl boşalttığını da belirtmek zorundayız. Sınıfın içinden çıkanların kendi kimliklerini unutup sınıfa nasıl ihanet ettiklerini de görmemiz gerekiyor. İşten atılan 193 işçiye gözlerini kapatanlar, sermayeyi krizden kurtarmanın derdine düşerler. Örnek Süleyman Çelebi.

Ama işçi sınıfının ve emekçilerin gücü öyle bir güç

ki ne düzen partileri, ne onların uşaklığını yaptığı kapitalist soyguncular bu gücün karşısında durabilir. Bu sınıfsal dayanışmanın sağladığı güçtür.

İşçi arkadaşlar unutmayalım ki sendikalar bizimdir. Kapitalist tekellerin, onlara uşaklık edenlerin ve satılmış sarı sendikacıların değil.

Ezen ve ezilenin olmadığı, siyahla beyazın ayrımcılığa tabi tutulmadığı, dinsel ayrımcılığın, ırkçılığın ve şovenizmin olmadığı insanca yaşanabilecek bir dünya için; "Kapitalizme ve emperyalizme hayır!", "Yaşasın işçileri birliği!", "Yaşasın belediye işçilerinin mücadelesi!"

Mersin'den Genel-İş üyesi bir işçi

"Taşeron işçisi köle değildir!"

Taşeronluk sisteminin hakim olduğu belediye işkolunda mücadele ve örgütlenme eğilimi gittikçe yoğunlaşıyor. Taşeron köleliğine karşı mücadele süreçlerinden biri de CHP'li Maltepe Belediyesi'nde yaşanıyor. Belediyede örgütlenen taşeron işçiler hakları için mücadele ediyorlar.

Aralık ayının başında belediye yönetimine temel taleplerini sunan işçiler muhatap bulamayınca eyleme geçtiler. Çarşamba akşamı yapılan kitlesel toplantı ile süreci başlatan işçiler ilk olarak bugün Maltepe Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Belediye önüne yürüyüş yaparak gelen işçiler, "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Taşeron sistemi köleliktir! Kölelik sistemine son verilsin!" pankart ve dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklamasında belediye yönetiminin vurdumduymaz tutumu teşhir edildi. Tehditlerle de karşılaştıklarını belirten işçiler, baskılara karşı geri adım atmayacaklarını ifade ettiler. Temel taleplerini sunan işçiler açıklama sonrası belediyenin önündeki parkta bekleyişe geçtiler.

Bekleyiş boyunca sloganlar ve halaylar eksik olmadı. 130 işçinin katıldığı eyleme aralarında BDSP'nin de olduğu çeşitli devrimci ve ilerici güçler destek verdi.

Bekleyiş sırasında belediye bürokratları gelerek eylemi provoke etmeye çalıştılar. "Eyleminizi yaptınız, dağılın" gibi ifadelerle işçilerin iradesi kırmaya

15 Aralık 2011 | Maltepe

çalışıldı. İşçiler buna "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla yanıt verdi. Bu arada belediyede çalışan Tüm Bel-Sen üyesi kamu emekçileri de eylemdeki işçileri ziyaret etti. İşçilerin taleplerini dinledikten sonra bunu belediye yönetimine iletmek üzere ayrıldılar.

Bekleyişin ilk dakikaların itibaren amirler işçileri cep telefonlarından arayarak işten atma tehdidiyle eylemden ayrılmasını istedi. Buna karlı da tok bir duruş sergileyen işçilerin hiçbir eylemi terk etmezken, bir işçi dahi atılsa direnişe geçileceği kararlılığı ifade edildi.

Daha sonra belediye başkan yardımcıları ve meclis üyeleri işyeri komitesi ile görüştü. Görüşmede komiteye, kesinlikle işten atma olmayacağı ve taleplerin değerlendirileceği ifade edildi.

Görüşmenin ardından işçiler eylemi sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / Kartal

Sermayeye ve bürokrasiye karşı güçlü bir Birleşik Metal için:

Sınıf sendikacılığı bayrağı altında birleşelim!

Arkadaşlar!

Bugün burada sendikamız Birleşik Metal'in Genel Kurulu gerçekleşiyor.

Genel kurul süreçlerinin örgütlerin hayatında kritik bir yer tuttuğunu biliyoruz. Çünkü genel kurullarda sadece yeni yönetimler değil, aynı zamanda da sendikamızın bir dönemine yön verecek çizgi de belirlenir.

Doğal olarak genel kurullar aynı zamanda muhasebe zeminleridir. Geçmiş bir dönemin politikası ve pratiği sorgulanır, tartışılır, eksikler ve yetersizlikler ile zaaf alanlarıyla, yine doğal olarak tüm bu sürecin sorumluluğunu taşıyanlarla hesaplaşılır. Hesaplaşılır ki sermayeye karşı mücadelede örgütlerimiz daha iyi çalışsın, yönetici konumunda olanlar görevlerini layıkıyla yerine getirebilsin, saflarımız daha güçlü, daha direngen olsun. Olsun ki sermayeye karşı mücadelede kazanan biz olalım.

Genel kurullar aynı zamanda örgütsel bütünleşmenin zeminleridir. Bu hem işçi sınıfımızın ortak hedefler doğrultusunda birleştirilebilmesi bakımından böyledir. Hem de tabanın örgütleriyle bütünleşmesi, onun kaderine hükmetmesi, yani söz-yetki ve karar hakkını kullanabilmesi bakımından.

Genel kurulların işçi sınıfı lehine sonuçlar doğurması, yani sağlıklı bir muhasebe yapılabilmesi ve yeni dönemi kazanacak bir program ile önderlik ekibi çıkarabilmesi de esas olarak, fikirlerin özgürce ortaya konulabildiği ve tüm işçilerin söz ve karar hakkını kullanabildikleri zeminler olarak işletilmesine bağlıdır. Aksi halde kürsülerden edilecek sözler ne kadar ileri ve iddialı olursa olsun, mücadelemiz bakımından hiçbir değeri olmayacaktır.

Çünkü işçilerin ve mücadelemiz hakkında sözü olanların konuşmadığı, tartışmadığı, kısacası tüm süreçlerine katılmadığı bir genel kurul, görüntüde ne yaşanıyor ve kim ne söylüyorsa söylesin iyi bir mizansen olmanın ötesine geçemez. Doğal olarak da mücadelemizin geleceği bakımından olumlu anlamda hiçbir sonuç doğurmaz.

Bu durumda ise sendikamızın sorunları ya başka zeminlerde bir biçimde çözülür ya da işçilerin örgütsel-siyasal hayatına katılmadığı bir sendikada zaten bürokratik yozlaşma var demektir. İşçi sınıfının bağımsız inisiyatifleri yoluyla yönetemediği bir sendikamızın tüm bir hayatı bürokrasi tarafından kirletilir, kötürümleştirilir. Genel kurullar da bu yapının bir uzantısı olunca, şeflerin boy gösterip laf yarıştırdığı, koltuk için kavga ettikleri zeminler olmanın ötesine geçmez.

Böylelikle de kaybeden işçi sınıfı olur. Çünkü işçi sınıfının tüm bir hayatına hükmetmediği bir sendikal yapı sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını görece güce ve etkinliğe asla ulaşamaz.

Arkadaşlar!

Genel kurullara ilişkin bu ilkesel bakış açısıyla, sendikamızın genel kurul sürecini değerlendirdiğimizde ortadaki tablo iç açıcı değildir. Çünkü şube genel kurulları sürecinin de dolaysız biçimde gösterdiği gibi, genel kurullarımız ne geçen bir dönemin muhasebesinin yapıldığı zeminler haline gelmiştir, ne de mücadelemizin geleceği bakımından

elle tutulur bir sonuç doğurmuştur.

Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi genel kurul süreçlerinin başarısı, metal işçilerinin tüm bir süreçte özgür bir biçimde katılabilmelerinden geçer. Oysa şube genel kurullarımız bürokrat yöneticilerimizin boy gösterisine dönmüştür. Elbette taban örgütlenmelerinin zayıflığı bu tablonun doğmasında bir etkidir. Fakat asıl belirleyici etken bürokrat yöneticilerimizin yasakçı ve dayatmacı tutumları olmuştur. İşçilerin katılımını, söz hakkı kullanmasını ve tartışmasını kaba müdahalelerle engellenmiş, daha da ileri gidilerek mizansen bozabilecek dinamikler kaba dayatmalarla genel kurul sürecinden dışlanmaya çalışılmıştır.

Devrimci bir işçi inisiyatifi olan Metal İşçileri Birliği'ne ve devrimcilere karşı alınan tutum ortadadır. Birlik bileşenlerinin girmemesi için genel kurul kapılarının önüne barikatlar kurulabilmiş, duymak istemediklerini söyleyen devrimcilere kaba müdahalelerde bulunulmuştur. Öyle ki Türk-İş'te dahi örnekleri oldukça az olan, DİSK ve Birleşik Metal tarihinde eşine rastlanmayan bu tutum değerlerimize sürülmüş bir leke olmuştur. Bu kara lekeyi sürenler işçi sınıfına, DİSK'i ve Birleşik Metal'i yaratana karşı hesap vermek zorundadır.

Bu tahammülsüzlük ve kaba bürokratik dayatmacılığı gösterenler besbelli ki ne hatalarıyla yüzleşmek istiyorlar, ne de hesap vermeye yanaşıyorlar. Metal işçilerinin tabandan güçlü bir inisiyatif ortaya koyamadığı bir durumda, koltuklarında kendilerini güvende hisseden bu beyler her şeye muktedir olduklarını sanıyorlar. Padişahvari yöntemlerle sendikayı yönetebileceklerini, metal işçilerini de koyun gibi güdebileceklerini sanıyorlar. Ama nafi bugün bunu yapıyor olsalar da, yarınları yoktur. Metal işçileri mutlaka ayağa kalkacak hem sendikasına hem de geleceğine sahip çıkacaktır.

Arkadaşlar,

Nasıl bir bürokratik dayatmacılıkla engellenmeye çalışılırsa çalışsın, Metal İşçileri Birliği sözünü sakınmadan söylemeye devam edecektir. Böylelikle hem sendikamızın yaşamına hükmedenlerin politik anlayışını ve pratiğini sorgulayacak, hem de kendi sendikal anlayışını ortaya koyacak, bu anlayışın sendikamıza egemen olması için elinden geleni yapacaktır.

Burada da bu anlayışla geçtiğimiz döneme ilişkin daha önce de çeşitli vesilelerle ortaya koyduğumuz eleştiri ve düşüncelerimizi bir kez daha, ancak en genel başlıklar halinde sıralamak istiyoruz:

1. Birleşik Metal, Türk Metal ve Çelik-İş ile kıyas kabul etmeyecek ölçüde ilerici ve mücadelecidir. Bunda kuşkusuz tarihsel mücadele değerlerinin büyük payı vardır. Ancak diğer taraftan belirtmek gerekir ki Birleşik Metal bugün metal işçisi için bir çekim merkezi haline gelebilmiş değildir. Çünkü bunun için gerekli mücadele gücünü gösterememektedir. Ne tabanına ve ne de örgütsüz durumdaki metal işçilerine güven vermektedir. Öyle ki çeşitli mevzilerde işçilerin militan inisiyatifinin ürünü anlamlı mücadele ve örgütlenme örnekleri hakkında değerlendirilememektedir.

2. Birleşik Metal'e liberal-reformist bir burjuva anlayış egemendir. Bu anlayış kağıt üzerinde işçi sınıfının sosyalist dünya görüşüne bağlı ve enternasyonal olduğunu iddia etse de, günlük politik yaşamda geri ve zaman zaman DİSK'in değerlerine de yabancı şoven milliyetçi bir politik zemine düşmektedir. Öyle ki son dönemde Kürt sorunu vesilesiyle çarpıcı örnekler verilmiştir.

3. Egemen anlayış, sınıf sendikacılığı iddiasına rağmen pratikte ücret sendikacılığı yapmaktadır, tek tek fabrikalarda çıplak örnekleri görüldüğü üzere "sosyal diyalogculuk" çizgisindedir. Öyle ki metal işçilerinin kendiliğinden mücadelelerle yarattıkları imkanlar, bu kısa görüşlü sendikacılık anlayışı ile heba edilmekte, sınıf mücadelesinin dengelerini değiştirebilecek bir sorumluluk bilinciyle değerlendirilememektedir. Böylelikle sendikacılığı dar alanda kısa paslaşmalar biçimindeki bir pratiğe indirgeyenler, sermaye ile emek arasındaki dengeleri değiştirebilecek bir gücü yaratma sorumluluğundan da uzak durmaktadırlar.

4. Bu dar görüşlü sendikacılık anlayışı geçtiğimiz dönemde en çarpıcı örneklerinden birini MESS Grup TİS sürecinde verdi. Bu süreç içerisinde tabandan ileri-metal işçilerinin basıncıyla grev kararı olarak ileri bir çıkış yapan Birleşik Metal, bu anlayışın elinde "30 yıllık düzeni yıkmak" iddiasının gerisine düşürüldü. Elbette bu yolda tabanın inisiyatifiyle anlamlı işler yapıldı, mevcut yönetim bunlarla yetinmemizi bekliyor. Oysa yapılanlara bakılırsa daha ötesine

geçmek de mümkündür. Asıl tartışma konusu da budur.

Kuşkusuz ki mücadelede konulan hedefin gerisinde kalmak ve birtakım ara çözümlere razı olmak zorunda kalınabilir. Ancak bu anlayışın sahipleri süreci daha baştan uzlaşma ve ara bir çözüme endekslediler ve buna uygun da bir strateji oluşturdular. Oysa gerçekten sınıf sendikacılığı ufkuna sahip olsalardı, buna uygun bir grev stratejisi kurar, metal işçisinin enerjisini sonuna kadar açığa çıkararak ona yaslanmayı temel bir iş olarak görürlerdi. İşte ortada böyle bir anlayış olmayınca, daha yolun başında süreci kapalı kapılar ardında yürütmeye özen gösterip üstüne de daha baştan “ek protokoller” üzerinden pazarlığa soyunmaya çalıştılar. Böylelikle de metal işçisinin mücadele iradesi kırılırken MESS de cesaret bulmuştur.

Dolayısıyla da “30 yıllık düzeni yıkmak” iddiası daha yolun başında bırakılırken, her şeye rağmen yaratılan olumlu atmosfer de değerlendirilememiş, sınıfımızın diğer bölüklerine taşınmamıştır. Çünkü mücadele bu hedef gözetilerek kurulmamıştır. İşte tüm bunlardan da dolayı yeni bir grup TİS sürecine girerken, önceki dönemin birikimlerini pek az kullanabileceğiz.

5. Bu sendikal anlayışın sahipleri, tek tek mevzi mücadelelerde de benzer bir pratiğin sahibidir. Öyle ki azgın sömürü karşısında sendikaların yolunu tutan işçilerin bir kısmı ortada bırakılırken, bir kısmı da bekleyiş içerisinde tüketilmiştir. Dişe dış bir mücadeleyle başarıya ulaşan bir kısmı ise süreç içerisinde örgütlendiklerine bin pişman edilmiştir. Militan çıkışlarla sendikanın kapısından giren işçilerin inisiyatifi sınırlanmış, bu akışın sendikal yapılarda kendisini örgütlü inisiyatifler biçiminde göstermesinin önü alınmıştır. Bunun en çarpıcı ifadesi Çel-Mer’de görülmüştür. Sendikalaşmak için işçi sınıfının yakın dönem tarihinin en militan eylemine imza atarak fabrikayı işgal eden ve patronu dize getiren işçiler, daha sonra bürokrasi çarkına boyun eğmedikleri ve devrimci bir çizgide ilerledikleri ölçüde, patron ve polis işbirliğiyle örgütlenen saldırılar karşısında sahiplenilmemiştir. Öyle ki militan bir direnişle sendikalaşan işçiler zorbalıkla sendikadan uzaklaştırılırken kollarını kıpırdatmamışlardır.

6. Çel-Mer örneği aynı zamanda sendikamıza egemen anlayışın, sendikal demokrasi alanında da tüm iddialarına rağmen bürokratik bir yozlaşmanın temsilcisi olduğunu göstermektedir. Kendisi gibi düşünmeyenleri, en önemlisi tabandan oluşmuş bağımsız inisiyatifleri zorbalıkla ezmekte ve yaşam hakkı tanımamaktadır. Öyle ki bugün birçok ileri ve öncü işçi işini sesini yükseltirken “işimi kaybedebilirim” korkusunu da yaşamaktadır. Bu işçilerin korkmak için yeterli nedenlerinin olduğu Legrand’dan bellidir. Bu fabrikadaki “onlarca yıllık düzeni” sorgulayan işçiler işlerini kaybetmişlerdir.

Belirtmek gerekir ki, bugün Birleşik Metal’de tam bir bürokratik kastlaşma sözkonusudur. Tuttukları yönetim mekanizmalarını kullanan egemen anlayış, merkezden şubelere ve işyeri temsilciliklerine kadar tepeden inme kararlar ve kaba bürokratik yöntemlerle hükmetmektedir. Kuşkusuz ki bunun en çarpıcı örneklerini bir kez de genel kurul süreçlerinde görmüş olduk.

Arkadaşlar!

İşte sendikamız burada ana başlıklarıyla özetlediğimiz anlayışla bu biçimde yönetilmekte ve belli bakımlardan da sakatlanmaktadır. Yazık ki içerisinden geçtiğimiz genel kurul süreci de bu bakımdan herhangi bir değişiklik yaratmamıştır. Bu haliyle de yakın zamanda başlayacak olan MESS grup TİS sürecinde ve kıdem tazminatı gibi haklarımızı hedef alan saldırganlığa karşı mücadelede işimizin zor olduğu açıktır.

Ancak her şeye rağmen çaresiz değiliz. Eğer mevcut egemen anlayış karşısında mücadele görevlerini omuzlayacak bir birleşik irade

gösterebilirsek bu gidişi değiştirebiliriz. Eğer bürokratik yozlaşma karşısında, sınıfımızı tabandan örgütleyerek sendikal demokrasinin tıkanan kanallarını açarsak sendikamızı gerçek bir mücadele örgütü olarak ayağa kaldırabiliriz.

İşte bu temel amaçlar doğrultusunda sınıf mücadelesinin çıkarlarından başka bir çıkar gözetmeyen Metal İşçileri Birliği sizleri, sınıf sendikacılığı bayrağı altında birleşmeye çağırıyor. Bu bayrak altında mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir iddia ve sorumlulukla harekete geçmeye çağırıyor.

Sınıf sendikacılığı çizgisinin temel ilke ve görüşleri

Sendikal örgütlenme anlayışımız

“Söz, yetki ve karar işçilere!” anlayışı temel ilkemizdir.

İşçilerin “söz, yetki ve karar” haklarını kullanmaları için taban örgütlenmeleri olmazsa olmazdır. Taban örgütlerinin her düzeyde belirleyici olduğu mekanizmalar yaratılmalı, işçilerin söz ve karar haklarının kullanmalarını sağlayan bir işleyiş hayata geçirilmelidir.

Temel örgütlenme ve karar oluşturma zeminleri fabrikalar olmalıdır.

Bu ilkesel bakış doğrultusunda sendikal ilkelerimiz şunlardır:

* Sendikada herhangi bir kademedeki görev alacak kişi en fazla iki dönem üst üste sekreterlik ve yöneticilik yapabilir.

* Bir yöneticinin aldığı ücret fabrikasında aldığı ücreti geçmemeli, ücret artışı imzalanan TİS’e göre belirlenmelidir.

* Sendika yönetimi şeffaf olmalı, kararlarını ve harcamalarını işçilerin denetimine açmalıdır.

* Bir fabrikada inisiyatif temsilcide değil fabrika komitesinde olmalı ve temsilci bu komitenin sözcüsü olarak hareket etmelidir.

* İşçilere, her temsilci veya yöneticiyi görevden geri çağırma hakkı tanınmalıdır.

* Fabrikalarda düzenli periyotlarda eğitim seminerleri verilmelidir. Bu seminerler işçi sınıfının dünya görüşü ve sınıf çıkarları temelinde olmalıdır.

Mücadele ilkelerimiz

Mücadeleyi “sınıfa karşı sınıf” ekseninde örgütlemeliyiz. Buna bağlı olarak ekonomik ve sosyal haklar uğruna verilen mücadeleyi işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlayan bir perspektifle ele almalıyız. Çünkü bu, aynı zamanda, ekonomik ve sosyal hak mücadelesinde başarının da temel koşuludur.

Yasaların izin verdiği sınırlarda değil, taleplerin meşruluğu üzerinden fiili mücadele yürütmeliyiz. Mücadele taleplerini belirlerken, sermayenin ne kadarını vereceğini değil, haklı ve meşru olmasını temel almalıyız.

Mücadelenin başarısını işçilerin mücadele sürecine katılımında görüyoruz. Mücadele süreçlerinin gerek hazırlığında, gerekse fiili yürütülüşünde işçilerin söz ve karar hakkını güvenceleyecek tedbirler almalıyız.

TİS: TİS süreçleri de bu anlayış temelinde örgütlenmelidir. TİS taslakları işyerlerinde işçilerin katılımıyla hazırlanmalı, süreç TİS komiteleri aracılığıyla yönetilmelidir. TİS komitelerinin kararı ve onayı olmadan tek bir TİS maddesi dahi kabul edilemez. İşçiler tek tek maddeleri ve bir bütün olarak TİS’in son halini onaylamadan sözleşme geçerlilik kazanmaz.

Sendikal koruculuğun rolü de düşünülerek, hangi sendikanın örgütlü olduğuna bakılmadan bir bütün olarak metal işçilerinin meşru talepleri doğrultusunda kararlı bir TİS süreci örgütlenmelidir. MESS grup TİS’lerinin tüm işçi sınıfını ilgilendirdiği düşünülürse, örgütlü-örgütsüz tüm metal işçilerini kapsayan TİS Komiteleri oluşturulmalı ve söz-yetki-karar hakkı bu

komiteler aracılığıyla işçilere bırakılmalıdır.

Grev: İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin en önemli silahı olan grev, etkili bir mücadele silahı haline getirilmek durumundadır. Bunun için TİS süreçlerinin başında tüm hazırlıklar bir grev hedefine bağlı olarak yapılmalı, grev silahının kullanımını güvenceleyecek maddi ve teknik önlemler alınmalıdır. Grev silahının etkili kullanımı için TİS komitelerinin grev komiteleri biçiminde inisiyatif kullanması sağlanmalıdır.

Diğer taraftan grev hakkı, sadece TİS ile bağlantılı olarak değil, mücadelenin gerektirdiği her durumda kullanılmalıdır. Bu çerçevede varolan yasal engellere boyun eğmeden hak grevi, dayanışma grevi ve genel grevin fiilen kullanımından kaçınılmamalıdır.

Sendikanın gelirinden belli bir miktar düzenli olarak grev ve direniş fonuna ayrılmalıdır.

Sınıf dayanışması, mağdurlara destek anlayışıyla değil, sınıf mücadelesini büyütme, sınıfın sermayeye karşı direniş mevzilerini güçlendirmek için yükseltilmelidir.

Uğruna dişe dış bir mücadele verilecek talepler

- Kıdem tazminatı hakkına yönelik saldırılar da dahil gündemdeki tüm kölelik yasaları geri çekilsin, esnek çalışmaya hayır!

- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!

- Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!

- Tüm çalışanlar için genel sigorta! İşsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb. sigortası!

- Özelleştirmeler durdurulsun!

- İMF-TÜSİAD yıkım programları iptal edilsin!

- Tüm dolaylı vergiler kaldırılınsın, artan oranlı gelir ve servet vergisi!

- Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar geçersiz sayılınsın!

- Tüm iç ve dış borçlar iptal edilsin!

- Her düzeyde parasız eğitim!

- Herkese parasız sağlık ve ihtiyaca uygun barınma hakkı!

- Sendikal ve siyasi örgütlenmelerin önündeki tüm engeller kaldırılınsın! Sınırsız örgütlenme, toplantı, söz, basın ve gösteri özgürlüğü!

- TMY ve Özel Yetkili Mahkemeler kaldırılınsın!

19-22 Aralık katliamı ve direnişi 11. yılında!

“Unutmadık, un

Takvim yapraklarını koparıırken sol yanımız ağrıyacak yine. Coğrafyamızın örtüsüne takılacak gözlerimiz. O örtünün kan kırmızı renklerine...

19-22 Aralık 2000... Unutulması imkansız bir tarihin dört destansı gecesi ve gündüzü yol gösterecek yine. Uğruna nice bedeller ödenen devrim yürüyüşünün sarp, dolambaçlı ve o çetin, engebeli patikalarından bize bırakılan izlere bakıp öğrenmeye devam edeceğiz. Bu topraklarda 11 yıl önce nasıl bir vahşet ve direniş yaşandığını, unutmayacak ve unutturmayacağız.

Katliamcılarının adına “hayata dönüş” dedikleri operasyonunun hedefinde 20 zindanda direnen devrimci tutsaklar vardı. Bu tarihin unutulmayacak olmasının nedeni sadece sergilenen vahşet değildir. Bu tarih, zulmün karşısında sergilenen unutulmaz bir direnişin adıdır.

Bugün toplu mezarlar ülkesi haline gelen bu coğrafyada, dün tehcirler, sürgünler, kıyımlar, bastırılan Kürt isyanları, taş üstünde taş bırakılmayan Dersim bugünün de habercisiydi. Bu tablo dününden bugüne gelen tüm düzen sahiplerinin ortak eseridir. Birbirlerine havale etmeye kalksalar da tümü bu yaşananların ortak sorumlusudur. Sermaye devleti tarafından yaratılan bu Türkiye tablosunda kullanılan tek renk insan kanıdır. 19-22 Aralık zindan katliamı da bu tablonun kanlı bir parçasıdır.

Dışarısını teslim almak isteyenlerin namlularını doğrulttukları ilk adres olmuştur zindanlar. Devletin zindan politikasının bir ayağı yok etmekse, öbür ayağı ise teslim almaktır. Tutsak devrimcileri devrimci değerlerinden, mücadeleden koparmak ve kişiliksizleştirmek için planlı programlı çalışmalar yapılmıştır. 12 Eylül döneminde, zindanlarda bu politika en kaba haliyle hayata geçirilmeye çalışılmıştır. Ancak 12 Eylül generalleri de devrimci iradeyi teslim almayı başaramamıştır. Açlık grevleri, ölüm oruçları ve sayısız direniş ile bu planları çöpe atılmıştır.

Katliama planlı hazırlık

19-22 Aralık zindan katliamının yaşandığı dönemin, işçi ve emekçilere yönelik hak gasplarının arttığı, özelleştirme saldırısının emperyalist tekellerin çıkarına planlı bir şekilde hız kazandığı ve yine emperyalizme uşaklığın tüm gereklerinin yerine getirildiği bir süreç olduğu unutulmamalıdır. “Hayata dönüş” adıyla gerçekleştirilen operasyon, cezaevi katliamlarının en şiddetli halkasını oluştururken neden sonuç ilişkisine bu çerçeveden bakılmalıdır. Yine devletin gizli anayasası olan dönemin “milli siyaset belgesine” bakıldığında devrimci hareketin tasfiye edilmesinin amaçlandığı ve “ılımlı bir sol” yaratılmak istendiği görülecektir.

‘90’lı yıllardan itibaren CIA merkezli planlanan saldırılar tutsakların iradesini kırmaya, onları dışarıdaki mücadeleden alabildiğine yalıtmaya

yönelik hazırlanmıştır. Bunların başında ise hücre saldırısı gelmektedir. ‘91 yılında çıkartılan Terörle Mücadele Yasası (TMY) çerçevesinde hücre tipi cezaevlerinin yasal zemini döşenmiştir. Yasanın ardından devletin devrimci tutsakları hücrelere götürme girişimleri tutsakların direnişiyle püskürtülmüştü. Ancak zindanlara yönelik saldırılar Buca ve Ümraniye cezaevleri katliamlarıyla olduğu gibi sürdü.

‘96 yılında dönemin İçişleri Bakanı Ağar’ın hazırladığı genelgeyle cezaevlerine yönelik yeni saldırı planları yürürlüğe sokuldu. Bu genelgeye göre Eskişehir tabutluğu açıldı ve hücre tipi cezaevlerine geçişin ilk somut adımları atıldı. Aynı zamanda devrimci tutsakların bir dizi hakkı da gaspedildi. Devrimci tutsaklar bu genelgenin iptal edilmesi ve Eskişehir tabutluğunun kapatılması talebiyle Ölüm Orucu Direnişi’ne başladılar. 69 gün can bedeli süren direniş 12 devrimci tutsağın şehit düşmesi ve onlarcasının sakat kalması pahasına zafere ulaştı. Ancak ‘96 SAG ve ÖO Direnişi’nin üzerinden çok uzun süre geçmeden 10 tutsağın katledildiği Diyarbakır zindan katliamı gerçekleşti.

‘97 yılında çıkan Ağustos genelgesinin ardından ise F tipi cezaevleri inşaatları başlamıştı. 26 Eylül ‘99

tarihinde gerçekleşen 10 devrimci tutsağın yaşamını yitirdiği Ulucanlar katliamı ile hücre saldırısı startı da verilmiş oldu. Böylelikle bir yandan kamuoyuna koşulların “tehlikeli” olduğu ve “oda” sistemine geçilmesi gerektiği anlatılıyor, diğer yandan ise cezaevlerindeki devrimci tutsaklara direnildiği ve hak talep edildiği koşullarda sonlarının Ulucanlar olacağı mesajı veriliyordu. Keza Burdur Cezaevi’ne gerçekleştirilen saldırının mesajı da aynıydı.

Hücre yapımları hızla sürerken, devletin F tiplerini meşrulaştırma kampanyaları da devam etti. İçeride devrimci tutsaklar, dışarıda tutsak yakınları, devrimciler ve ilerici kamuoyu hücre karşıtı mücadeleyi örüyorlardı.

Sürecin ilerleyen günlerinde 3 devrimci örgüt (TKİP, TKP(ML), DHKP-C) zindanlarda beklemeci tutuma son vererek, yaklaşan saldırıya önden yanıt vermek amacıyla 20 Ekim tarihinde Ölüm Orucu Direnişi’ne başladılar. Cezaevleri yeni bir zindan direnişine daha tanıklık ediyordu. Direnişin coşkusuyla kamuoyu hareketlenmiş, tutsak yakını örgütlenmelerinden sendikalara, aydın ve sanatçılara kadar herkes direnişe sahip çıkmıştı. Bir süre sonra diğer devrimci çevrelerden de direnişin etkisiyle açlık grevlerine katılımlar oldu.

Direnişin gücü karşısında Adalet Bakanlığı yeni bir manevra daha geliştirdi. F tiplerinin açılmasının ileri bir tarihe ertelendiğini söyleyerek direnişi bitirme çağrısında bulundu. Bu, devrimci tutsakları oyalamak ve direnişi kırmaya çalışmaktan başka bir anlama gelmiyordu. Bu nedenle devrimci tutsaklar tarafından kabul edilmesi mümkün değildi. Bu noktadan sonra devlet katliam hazırlıklarını hızlandırdı. Medyaya yayın yasağı konuldu, hastanelerde direnişçiler için özel bölümler hazırlandı, aydın ve sanatçılar susturuldu, aracı heyetin işlevi kaldırıldı, son olarak tüm kitle eylemlerine vahşice saldırıldı.

Katliam ve direniş

19 Aralık’a böyle bir sürecin sonunda gelindi. Operasyon ise bugüne kadar yapılan operasyonları aşan bir kapsamdaydı. 20 cezaevine birden aynı saatte gerçekleşen operasyonda onbinlerce asker, polis, gardiyan, özel tim kullanıldı. Ateşli silah, gaz bombaları, yakıcı kimyasallar, demir çubuk vb. ile devrimci tutsaklara saldırıldı. Operasyon sonucunda 28 devrimci tutsak başta ateşli silahlarla ve yakılarak vahşice katledildi. Yaralı ve sağ kalan binlerce tutsak

“19-22 Aralık zindan katliamının yaşandığı dönemin, işçi ve emekçilere yönelik hak gasplarının arttığı, özelleştirme saldırısının emperyalist tekellerin çıkarına planlı bir şekilde hız kazandığı ve yine emperyalizme uşaklığın tüm gereklerinin yerine getirildiği bir süreç olduğu unutulmamalıdır.”

tturmayacağız!”

ise F tipi cezaevlerine sevk edildi. İşkenceler buralarda da sürdü. Kimlerin nereye gittiği günlerce belli olmadı. Müvekkilleriyle görüşe giden avukatlara bile bilgi verilmezken, kadın avukatlar onursuz aramalardan geçirildi.

19 Aralık'taki vahşi katliamın öteki yüzü ise sergilenen ölümüne direnişti. Her bir cezaevindeki tutsaklar saldırıyı direnişle yanıtladılar. Bedel ödeme kararlılığıyla sonuna kadar direnildi. Ümraniye ve Çanakkale cezaevlerinde direniş 4 gün boyunca devam etti. Tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklar direniş geleneğinin sürdürücüsü oldular. Bu süreç boyunca aralarında Hatice Yürekli yoldaşın da olduğu toplam 122 devrimci tutsak ölüm oruçlarında şehit düştü, onlarcası sakat kaldı.

Katliamın suç ortakları

19-22 Aralık katliamı ve devamında sürdürülen direniş, geçmişten geleceğe devredilen lekesiz bir bayrak olarak dalgalanmaya devam ediyor. Sınıflar mücadelesinde öylesine anlar vardır ki kendinden sonraki zaman dilimi içinde örnek alınacak tarihsel derslerle doludur. 11. yılına girdiğimiz bu katliam da böyledir. Her şeyden önce 19-22 Aralık katliamı düzenin gerçek kimliğini gösterirken uşaklarının maskesini düşürmüş, dostu düşmanı açığa çıkarmıştır. Dönemin başbakanı olan Ecevit kendisinden umut bekleyen emekçilere gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir. Düzen solundan hala daha medet umanlar bu vahşetin resimlerine bakmalı, otopsi raporlarını okumalıdır.

Bu vesileyle devrimcilerin katline alkış tutanların asla unutulmayacağını da hatırlatmakta fayda var. Ecevit'in, oluk oluk devrimci kanı akarken, kadın devrimciler dört duvar arasında diri diri yakılırken zafer kazanmış bir komutan edasıyla söylediği, “devlet gücünü göstermiştir” sözleri, Demirel'in, katliamdan yalnızca bir gün önce ve tam da sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişi üzerinden konuşurken, “30 yıldır biz bu izi silemedik” demesi unutulmayacaktır.

Şu sözler de sahipleriyle birlikte elbette insanlık hafızasında hak ettiği lanetli yeri alacaktır:

Hikmet Sami Türk (Dönemin Adalet Bakanı):
“Bu devletin şefkat operasyonudur. Çoğu kendini yakmak suretiyle ölmüştür.”

Sadettin Tantan (Dönemin İçişleri Bakanı):
“Devlet ayıbını temizlemiştir. Operasyona bir yıl öncesinden maketler üzerinde çalışıyorduk zaten.”

Bülent Ecevit (Dönemin Başbakanı):
“Cezaevlerindeki terör kararğâhları temizlendi.”

Hüseyin Akgül (Dönemin TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı):
“Müdahaleler, komisyonumuzca bir insan hakkı ihlali olarak değerlendirilmemiştir”

Ali Suat Ertosun (Dönemin Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü): “Çok iyi olacak, F tipleri

yerler.”

Yine bu katliamda sahibinin sesi burjuva medya yaptığı yayınlarla tetikçilik yapmaktan geri kalmamıştır. Cumhuriyet gazetesinin sözde demokrat yazarlarından “sahte oruç, kanlı iftar” başlığı atan Milliyet'e kadar gerici, laik düzen medyası devrimcilerin katledilmesinde suç ortağı olmuşlardır. 19 Aralık günü gazete manşetleri de kan kokmaktadır. İşte örnekler:

Hürriyet: Devlet Girdi, 'Örgüt yaktı, jandarma kurtardı',

Sabah: Kendilerini ateşe verdiler',

Akşam: 'Yürüyen çıraya döndü... 'Yakın' emri verdi',

Star: Ölüm orucundakiler tek tek kendilerini yakсын! Sonuç: İşte bu.

Milliyet: Sahte oruç, kanlı iftar

Zaman: Sahur operasyonu

Yine bu gazetelerin köşelerini kapan kalemşörlere katliamın aklanması görevine soyunmuşlardır. F tipini lüks bir otel odasına benzeten, haber ve yazılarıyla F tipinin 'ideolojik müteahhitliğini' yapan Fikret Bila, Tuncay Özkan, Güneri Civoğlu gibi gazetecilerin kaleminden mürekkep değil kan damlamıştır.

Burjuva medya bu ülke tarihindeki tüm kanlı provokasyonların zeminini önceden hazırlamakla ünlenmiştir. Resmi tarihin borazanıdır onlar. 1951 olaylarından '77 1 Mayıs'ına, 12 Eylül'den günümüze her katliamın arkasında onlar vardır. Bu

katliam emperyalizmden gelecek demokrasiden medet umanlar için de bir aynadır. Çünkü F Tipleri AB tarafından da onaylanmıştır. Katliamın üzerinden daha yalnızca 48 saat geçmişken, üç emperyalist finans odağı peşpeşe aldıkları kararlarla katliamcıları ödüllendirerek katliamı kutsamışlardır. IMF İcra Kurulu 10 milyar dolarlık krediyi onaylamıştır. Dünya Bankası ise 5 küsur milyar dolarlık bir başka krediyi onaylamıştır. Bunlar devrimci tutsaklara karşı sergilenen acımasızlığın, bu acımasızlık üzerinden sergilenen sözde kararlılığın emperyalist merkezlerce ödüllendirilmesidir.

Kendine demokrat AKP hükümetinin demokratiğinin, Ecevitler ve CHP gibi düzen solcularının sahte demokratiğinden bir farkı olmadığının sayısız kanıtı vardır kuşkusuz. F tipi cezaevlerinin mimarlarından olan ve operasyon sırasında Cezaevleri Genel Müdürlüğü görevinde bulunan Ali Suat Ertosun'a 2004 yılında AKP hükümeti kararıyla Devlet Bakanı Cemil Çiçek tarafından 'Devlet Üstün Hizmet Madalyası' verilmiş olması bu yüzden hiç de şaşırtıcı değildir.

Görkemli direniş hafızalardan silinmeyecek!

Şimdilerde katliama dair sürekli yeni bilgiler ortaya çıkmaktadır. Katliamı gerçekleştirenlerin suçlarını gizleyebilmek için yaptıkları hileler ortaya çıkmakta, burjuva hukuk sisteminin nasıl da gerçek suçluyu aklamaya çalıştığını görmekteyiz. Lakin şaşırtıcı da değildir. Çünkü bir yıl boyunca hazırlık yapılan bir katliam için mutlaka her şey, tüm hileler düşünülmüştür. Arabulucuk görevi üstlenen kitle örgütü temsilcilerinin, aydın ve yazarların, hatta milletvekillerinin bile aldatıldığı gibi...

Aradan geçen yıllar vesilesiyle suların durulduğunu sananlar yanılıyor. Bu topraklar devrim toprağıdır. Kıyımlar, katliamlar, infazlar nafiledir. Devrim umudu filizlenmeye devam etmektedir. Çünkü bu toprağın bereketini devrim için savaşta düşenler arttırmaktadır. 19-22 Aralık tarihi hafızalarda sadece faşist sermaye diktatörlüğünün sergilediği vahşetle anılmayacaktır. Bu tarih tüm yönleriyle bilinçlerde bir berraklık sağlamaya yardımcı olurken, aynı zamanda devrimci direnişin görkemli bir sembolü olarak da hafızalarda kalacaktır. Bugün olduğu gibi gelecek kuşaklar bu tarihten, devrim davası uğruna gösterilen baş eğmez direnişçiliği öğreneceklerdir.

Sokakların, meydanların boş olduğunu sananlar yanılıyorlar. Kavga alanlarının hak ettiği tek renk, rengarenk flamalar değil, baş eğmezliğin, direnişin, özgürlüğün ve zaferin rengi kızıl bayraklardır. Esmekte olan zulüm rüzgarları bayraklarımızın yere düşmesine değil, yeni ellerde daha yükseklerde dalgalanmasına yarayacaktır.

“Bedenlerini aldılar ama bilinçlerini teslim alamadılar”

19-22 Aralık 2000 tarihinde 20 hapisshane de ‘Hayata Dönüş’ adı altında eşzamanlı olarak gerçekleştirilen katliamın 11. yıldönümünde, döneme tutsak yakını olarak tanıklık eden **İsmail Karagöz**, katliamın öncesini, sonrasını ve bugüne etkilerini anlattı.

1997 yılında tutuklanarak Gebze Cezaevi’ne konulan MLKP dava tutsağı Gönül Karagöz’ün babası olan İsmail Karagöz, yeni 19 Aralık’ların yaşanmaması için mücadele çağrısı yaptı.

- 19-22 Aralık katliamı nasıl bir süreçti?

Aileler olarak çok ağır bir süreç yaşadık. Katliamların yaşandığı bu kanlı dönemi ifade etmek çok zor. Çocuklarımızın cezaevlerindeki bütün imkanlarını devlet ellerinden aldı. Onlara yaşama hakkı tanımadı. Onlar da o dönem yapılacak tek şeyi yaptılar ve bedenlerini ortaya koydular. Tabutluklara girmeme düşüncesi vardı. Çocuklarımız açlık grevine başladı. Açlık grevi bir hayli devam etti ve ölüm orucuna dönüştü. 1996’daki ölüm orucu sürecinde yaşananları da bildiğimiz için bunların yaşanmaması, çocuklarımızı kurtarmak ve katkı sağlamak için TUYAB’ı kurdu. İnsanların kaynaşması, yan yana gelmesi iyi oldu. Süreç yakıcı bir süreç olduğu için aileler de bu durumun farkındaydı.

- Katliam günlerine nasıl gelindi?

Aydınlar, yazarlar, çizerler, hakimler, bir sürü insan araya girdi. Defalarca Ankara’ya gittik, geldik, görüştük. Fakat onların o dönemin İçişleri Bakanı Saadettin Tantan, “bunların üzerinde bir süredir çalışıyorduk” diye konuştu. Açıkçası katliam projesi önceden hazırlanmıştı. Ailelerle birlikte aydınları, yazarları herkesi kandırdılar, bizimle oyun oynadılar.

Ankara’da ailelerle birlikte Cumhurbaşkanı, parti başkanları ve Adalet Bakanı’na kadar devamlı temas halindeydik. TUYAB ve TAYAD’lı arkadaşlarla birlikte 3 kapı 3 kilit dönemi öncesinde Sami Türk’le görüşüldü. Bu görüşme öncesinde Baro Başkanı Yücel Sayman’la TAYAD’lı Aileler ve TUYAB olarak bir görüşme yaptık. 15’er kişilik heyetler halinde Sayman’la görüştük. Sayman, 3 tane kapı açılacak, 3 duvar yıkılacak ve 9 kişi yanyana gelecek biçiminde bir projeden bahsetti. Ölüm orucu direnişininin 68-69. gününe geldiğinde “bu öneriyi kabul edin ve bitirin” denildi. TUYAB buna razı oldu. Kabul edelim ama işin muhatabı içerideki arkadaşlarımızdır dedik. TAYAD’lı arkadaşlarımız bunu kabul etmediler. Biz orada dağıldık. Nitekim ölümler yaşanmaya başladı.

Devletin gerçek niyeti katliamdı. Ölümler yaşanmaya başladığında o zamanın İHD Başkanı Hüsnü Öndül’le birlikte dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ten 18 Aralık 2000 tarihine randevu aldık. Daha sonra bu tarih 19 Aralık’a alındı. İlk defa Sami Türk’le biraraya gelecektik ve bu durum ailelerde bir çözüm beklentisi yaratmıştı. O gece Ankara’da bir yerde misafirdim. Sabahın 5’inde cezaevlerine baskın düzenlendiğini öğrendik. Televizyona baktım ve haberleri gördüm. “Hayata Dönüş” adıyla katliam yaptılar. Kağıt üzerinde en azından 200-250 ölümün normal olduğunu hesaplamışlardı. 30 arkadaşımız şehit düştüğü zaman bunu candan saymadılar.

“ Hem aileleri hem de devrimcileri susturmak için katliam yaptılar. Bunu yaptılar ama o insanların çelik iradesini kıramadılar. Bedenleri aldılar fakat yaptıkları onlara büyük bir ders oldu. Çünkü çocuklarımız bütün insanlığa eşitlik, kardeşlik, dostluk istediler. ”

- Katliamla amaçlarına ulaşabildiler mi?

Hem aileleri hem de devrimcileri susturmak için katliam yaptılar. Bunu yaptılar ama o insanların çelik iradesini kıramadılar. Bedenleri aldılar fakat yaptıkları onlara büyük bir ders oldu. Çünkü çocuklarımız bütün insanlığa eşitlik, kardeşlik, dostluk istediler. Onlar ise katliamı seçtiler. Bugün kendileri itiraf ediyorlar yaşananları. Kenan Evren kadar eli kanlı biri de Demirel’dir. Pişkin pişkin toplumun da belleğinden kaçmış olabilir ama biz katliamları hazırlayan MGK ve devletle işbirliği yaptıklarını biliyoruz. Bu devlet bir çetedir. Aileler, devrimciler, insan olarak bugün daha ileriye daha güzel günlere doğru bakıyoruz. Kendi adıma bazen, devrimcilerin yıllar önce söylediklerini bugün görüyorum. Denizlerin, Mahirlerin, İboların dönemini de yaşadım. Onların söyledikleri bugün hayatta yeşilleniyor. Düşman tektir, ordu ve faşizm tektir. Beynimizi ve

yumruklarımızı bir yaparsak düşmana karşı güçlü oluruz. Kürdistan’da çocukları kimyasal silahlarla öldürüyorlar. Hala faili meçhul cinayetler, katliamlar yaşanıyor. Ateş düştüğü yeri yakar, o ateş, günü gelir herkesi, hepsini yakar. İşimiz çok zor ve daha çok bedel ödemek zorundayız.

Yan yana durmazsak 19 Aralık gibi katliamları katmerli yaşarız. Daha çok insanlarımızı alacaklar. Bazıları “Erdoğan Türkiye’yi değiştirdi” diyor. Erdoğan gerçekte polis cumhuriyeti kurdu.

19 Aralık gerçekten çok ağır bir katliamdı ve hala yaşanıyor. 19 Aralık’ta devrimciler zapturapt altına almak istemişlerdi. Onların bilincini kıramadılar ama bedenlerini aldılar, aileleri perişan ettiler.

- O dönemde aileler olarak dayanışmanız nasıldı? Bu girişimleriniz toplum genelinde etki yarattı mı?

19 Aralık sürecinde ailelerin yaptıkları topluma yansıdı. Aileler olarak gece-gündüz militan bir şekilde cezaevleri önünde, Ankara’da mücadele veriyorduk. Hatırlıyorum, Ankara’ya gitmeden önce Taksim’de eylem yapıyorduk, polis saldırıyordu. Kafam gözüm kan içinde kalıyordu ve gözaltına alınıyorduk. Gece serbest bırakılıp tekrar Ankara’ya gidiyorduk. Bu sadece ailelerle bitmiyor. Bir hafta boyunca Gebze Cezaevi’nin önünde oturduk. Bir hafta Ümraniye ve Bayrampaşa’da oturuyorduk. Ailelerin bazıları öyle hale geldi ki, çocuklarını kurtarmanın yanında onların düşüncesini savunmaya başladılar. Onları katletmeyin bizi katledin diyorlardı. Ama ne oldu? Yük bütün ailelerin üstüne kaldı. Aileler olarak bizler ve çocuklarımız sonuna kadar haklıydık. Dün çocuklarımızın söyledikleri şeyler bugün Türkiye’de yaşanıyor. Herkesin üzerinde baskı ve zulüm var. Türkiye Cumhuriyeti hiçbir zaman insanlığa hizmet etmedi. Herkese düşman muamelesi yaptı. Bu halk da kendisini korumak için örgütlenmelidir. Buradaki insanlar gözaltına alınıyorsa buna tepki göstermelidir. O dönem insan hakları komisyonunda olan bir milletvekili vardı. Aileler olarak bu adamla görüşmeye gittik. Oturduk konuştuk ve bizi dinledi. Çocukların durumunu anlattık. Adam bize en son, “Ben bunların hepsini çok iyi biliyorum” dedi. Ben de o zaman, istifa et dedim. Bu kadar kirlenmiş bir ortam var. Hakimler, savcılar o kadar iyi bilmiyorduk. O zaman, bu devletin nasıl çalıştığını gördük.

Bu ülkede Dersim, Maraş, Çorum, Sivas gibi Ulucanlar katliamı gibi birçok katliam yaşandı. Ulucanlar katliamı sırasında Gebze Cezaevi önündeydik. Sonrasında ise Ümit Altıntaş’ın anmasında eşimi öyle bir dövdüler ki bütün vücudu simsiyah oldu işkenceden. Düşünün ki yaz geldiği zaman bir tarlada her çiçek kendi renginde açar.

Bugün Cemil Çiçek’in anayasa yapacağına inanmıyorum. Onların felsefesinde insanlık yoktur. Erdoğan’ın ağzından salyalar akıyor. Düşünen insanların işi çok zor. Aydın yazarlara da bir çağrım var. Belki kalem, kitap da lazım ama bir insan çok şey bilip de hiçbir şey yapmıyorsa o insan hiçbir şeydir. O arkadaşım da elini taşın altına koymak zorunda.

“Operasyonun yapılacağı biliniyordu”

19 Aralık katliamına giden süreçte devletle devrimci tutsaklar arasındaki görüşmelerde aracılık yapan heyette yer alan dönemin İstanbul Barosu Başkanı Avukat Yücel Sayman'la tanıklığı üzerine konuştuk...

- 19 Aralık katliamına giden süreçte, devrimci tutsaklarla devlet arasında yapılan görüşmelerde aracılık eden heyetin içerisinde yer aldınız? Bu görüşmeler sırasında neler yaşandı?

Biz o dönem buna şiddetle karşı çıktık. Başka barolar, TMMOB ve TTB de karşı çıktı. Aydınlardan, yazarlardan da karşı çıkanlar oldu. Kamuoyu bu projeyi görsün ve tartışabilsin diye biz bir dosya hazırlayarak brifing vermeye başladık, basın toplantıları yaptık. Ölüm Orucu safhasına geldiği zaman da bir heyetle görüşmeler başladı.

F tipleri yapılmış ve ondan sonra kamuoyuna açıklanmıştı. Biz bir uzlaşma noktası arıyorduk. Nerede uzlaşırsa bu nakilleri erteleriz ve bir tartışma ortamı açarız diye. Biz nakillerin 1 sene ertelenmesini, o bir sene içerisinde ulusal ve uluslararası düzeyde tartışma ortamı yaratmak, ondan sonra değişmesi gerekir mi gerekmez mi böyle karar verilmesini istiyorduk. Demokratik bir süreç örmek istiyorduk.

Cezaevindekiler ölüm orucunu ancak bakanlığın koğuştaki kalacak kişi sayısı ile ilgili rakam söylemesi ile bırakacaklarını söylüyordu. 9 kişinin ortak bir mekanda yaşamasını kabul ettiler. Bakan da “ben sayı söylemem” diyordu. Bu nokta üzerinde, sayı konusunda bir uzlaşma sağlanamadı.

Operasyonun yapılacağı zaten beklenen bir şeydi. Hazırlıkları da uzun süre önce yapıldı. Bilinmeyen bir şey değildi. Pazartesi günü sabahı operasyon yapıldı. Pazar sabahı erken saatlerde Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk beni aradı. Benden özel olarak cezaevine giderek ölüm oruçlarının bitirilmesi için çaba göstermemi istedi. Eğer olmazsa operasyon olacağı yönünde işaret veriyordu ve ben de bunu içeridekilere söyledim. İçeri girdik, yanımızda kimse yoktu. Operasyonu da İçişleri Bakanlığı'nın hazırladığı belliydi. Cezaevleri Tevkifevleri Müdürü'nün de niyeti böyleydi. Burada farklı olarak bunun bitmesini isteyen en azından bir sene ertelenmesini isteyen Adalet Bakanı ve müsteşarı vardı. O yüzden ben o pazar günü görüşmem gerektiği zaman ya Adalet Bakanlığı'nı Ankara'daki evinden arıyordum ya da müsteşarını arıyordum.

Operasyon hazırlıklıydı yani. Saati, her şeyi belliydi. O gün saat 09.00'dan yanlış hatırlamıyorsam akşam saat 18.00 ya da 20.00'ye kadar görüşmelerde bulunduk. Ama bir şey elde edemedik. Daha doğrusu en sonunda bir sonuca varır gibi olunca, içeridekilerin bana söyledikleri şuydu: “Tamam bu kabul. Ama biz bunu sadece sana açıklamayalım. Bakan da sana açıklasın. TMMOB, TTB Başkanı gelsin, Mehmet Bekaroğlu (görüşmeleri sürdüren heyet) gelsin, onların önünde bu protokol imzalsın.” Bakanın buna bir itirazı yoktu. Ama bunların çoğu Ankara'da olduğu için bunların akşam için Ankara'dan gelmesi mümkün değildi. Sabah 08.30'da geliriz dediler. Bakan bunun için çok geç dedi.

Operasyon olacağını bakan da biliyordu, ben de biliyordum, içeridekiler de biliyordu. En azından tahmin ediyorlardı, kaldı ki ben söyledim. Nitekim sabaha karşı operasyon başladı. Yani benim kanaatim, edindiğim izlenim eğer sabaha kalsa idi, bir gün daha ertelenseydi, sabah herkes gelirdi; eğer niyetleri vardysa, en azından bakanın niyeti var idiyse uzlaşma olabilirdi. Ama o süre tanınmadı.

“Operasyon olacağını bakan da biliyordu, ben de biliyordum, içeridekiler de biliyordu. En azından tahmin ediyorlardı, kaldı ki ben söyledim. Nitekim sabaha karşı operasyon başladı.”

yaşanarak öğrenilmiş oldu. F tipi cezaevlerine dair düşünceleriniz nedir?

Hristiyanlıktan gelme bir anlayış var: İnsanlara kötülük getiren başkalarıyla olan ilişkisidir. İnsan aslında tek başına olsa doğruyu bulur, yanlış yapmaz, kendini arındırır, temizler biçiminde. Keşişler o yüzden kimseyle görüşmez, manastıra çekilirler, birlikte de olsalar yalnızdırlar. Yalnız kaldıkları zaman kendilerini kötü etkileyen düşüncelerini gözden geçirir ve doğruyu bulurlar. Bu fikir üzerine F tipleri inşa edildi. İnsanları yalnızlaştırarak, onlar kendilerini arındırdılar. İdeolojik temeli bu. Devlet bunu bir otoritenin gücüyle yapmak istedi. Sadece yalnızlaştırarak kendini gözden geçirmesini değil, aynı zamanda kişiliğine müdahale ederek de onu değiştirmek istedi. “Devlet gücüyle biz onları birbirinden koparıyoruz” düşüncesi vardı. Amaç kişilikleri üzerinde oynamaktı. Tecrit ederek, yalnızlaştırarak ve yalnızlaştırılmış insanların kişiliklerine hakim olarak...

Biz İstanbul Barosu olarak bunun mimarisine, var olan yasal düzenlemelere ve açıklamalara baktığımız zaman, bir de eğitim programı ortaya atılınca (eğitim programlarını görmedik ama deneyimlerden ne olduğu biliniyordu) bunun bir yalnızlaştırma projesi olduğu anlaşılıyordu. Devlet güdümünde, istenilen resmi kişilikleri yetiştirme projesi olduğu belliydi. Hiç kimse birbirini görmüyor, odadayken bile başkasını görmüyorsunuz. Başkasıyla konuşamıyorsunuz. Yemek bile oradaki kapılardan size biri tarafından veriliyor, onu dahi görmüyorsunuz. Projenin ilk çıktığı zamanda ortak mekanlar yoktu. İnsanlar katiyen başka birisini görmüyordu.

F tipi cezaevleri asla insanların kendi kendilerini denetleyebilecekleri ve kendi kendilerine fikir oluşturabilecekleri, haklardan yararlanabilecekleri bir cezaevi tipi olmadı. Hala da öyle olmadığı kanaatindeyim. Kanunları değiştirdiler, biraz daha haklar tanıdılar, güya koşulları biraz daha hafiflettiler ama yine de fikrim değişmiş değil.

Essen'de 19 Aralık etkinliği

11 Aralık Pazar günü Almanya'nın Essen kentinde 19 Aralık direnişi ile ilgili bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinliğe 60 kişi katıldı.

Etkinlik kısa bir açılış konuşması ile başladı. Ardından 19 Aralık katliamı sırasında yaşamını yitiren devrimciler ve onların şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra Delil sahneye çağrıldı. Delil'in söylediği Kürtçe türküleri, 24 Aralık 1978'de gerçekleştirilen Maraş katliamı ile ilgili kısa bir sinevizyon gösterimi izledi. Maraş katliamını bire bir yaşamış bir katılımcı ise katliamın nedenlerine ilişkin düşüncelerini dile getirdi ve tanıklığını anlattı.

19 Aralık katliamı ile ilgili sinevizyon gösteriminin ardından söz alan BİR-KAR temsilcisi, 19 Aralık katliamının nedenleri, seyri ve sonuçları üzerinde durdu. Sözkonusu olanın sıradan bir operasyon olmadığını, sonraki günlerde yapılan açıklamaların da kesin biçimde doğruladığı üzere, devrimci hareketin ve giderek de işçi ve emekçilerin iradesini kırmak, gelecek umutlarını tüketmek ve teslim almak gibi, devrimci tutsakları da aşan çok yönlü amaçlar taşıdığını belirtti. Devrimci tutsakların, sermaye devletinin Hitler'e rahmet okutan bu vaşetine izin vermediğini, büyük yiğitlik örnekleri ortaya koyarak direndiklerini ve teslim olmadıklarını belirtti. Tam da bu nedenledir ki, 19 Aralık'ın sadece bir katliam olarak değil, bir büyük direniş günü olarak tarihe yazıldığının ve unutulmadığının altını çizdi. Konuşma, devrimci direniş geleneğinin önemli bir halkası olan 19 Aralık direnişi sırasında ölümsüzleşen devrimcilere ve devrim ve sosyalizm için zamanı geldiğinde tereddütsüzce kendisini davasına adayan tüm devrimcilere derin bir saygı duyulması ve anılarının yaşatılmasının zorunluluğuna dikkat çekilerek bitirildi.

Etkinlik sırasında 13 Aralık 1981'de idam edilen Erdal Eren'le ilgili kısa bir anma da gerçekleştirildi. Bir genç komünist, Erdal Eren'in çok genç yaşta atıldığı devrimci mücadelesinin ve en son olarak darağacına giderken sergilediği yiğitçe duruşunun dile getirildiği bir metin okudu. Son olarak, Erdal Eren'in kısa bir süreyle sığırdığı mücadelenin Ekimci Genç Komünistlerce yaşatıldığını ve yaşatılacağını belirtti.

Etkinliğin son bölümünde bir sanatçı sahneye çağrıldı. Etkinlik, bu sanatçının devrimci türkü ve marşlardan oluşan dinletisinin ardından sona erdi.

“F tipi cezaevleri kapatılmalıdır”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube Sekreteri Ümit Efe, 19 Aralık katliamını ve F Tipi cezaevlerini gazetemize değerlendirdi...

F tipi cezaevleri sadece bir mimari proje değildir, ideolojik bir konseptin ürünüdür. F tiplerine geçiş ve geçiş sonrasında yaşanan bütün dramatik sonuçlar bu ideolojik konseptin kendisiyle ilgiliydi. Bu bir CIA projesidir aslında. Bizim ülkemizde uygulanan güvenli izolasyon modelleridir. Stammheim gibi Baader-Meinhof mensuplarını tecrit ettikleri yerler “yüksek riskli güvenli” biçiminde tarif ediliyor. Özü itibarıyla siyasal iktidarlarının kendilerine muhalefet eden insanları yok etmek için kullandıkları ve giderek de daha fazla insandan bir şey çalan, daha fazla insana sessiz bir işkence yapan, daha fazla insana sadece kimliğinden ve kişiliğinden değil, insan olmasını belirleyen varoluş koşullarından uzaklaştıran bir proje. İktidarların zalim metodlarla varlıklarını ikame ettikleri bir sistem...

Türkiye’de F tiplerine geçilmeden önce biz dünyada tecrit edilmiş insanlarla konuştuk. Cezaevlerinde uzun yıllar, 15-30 yıl geçirmiş insanlarla. Emperyalist ülkelerin savunma bakanlıklarının yaptıkları deneyleri inceledik, bu deneylerde hep mahkumlar kullanılmış. Shenes’in 24 maddelik listesi çıkıncaya kadar, insanlar kobay gibi kullanılmış. F tipleri aslında insan üzerinde yapılan deneylerle ikame edilmiş bir giyotin. Sadece yalnız bırakmakla yetinmiyor. Her gün bir parça daha şiddetini artırıyor. Bu anlamda da hapishanenin kendisi zaten bir saldırı mekanizması, bir şiddet konsepti ama F tipleri, en üst işkence metodu olarak biliniyor. BLA (Siyahlar Ordusu), Kızıl Tugaylar, Baader-Meinhof, bizim ülkemizde de devrimci, muhalif tutsaklara ve yurtseverlere uygulandı. Zaten o kadar ideolojik bir plandı ki F tipi cezaevlerine altyapısız geçildi. 21 cezaevine saldırılarak aynı anda onlarca insan öldürüldü. Korkunç bir katliam gerçekleştirildi. İnsanlar cayır cayır yakıldı. Tanınmayacak kadar işkence edildiler. Müthiş bir şiddet uygulandı ve bu her gün televizyonlardan topluma yedirildi.

Ardından İnfaz Hakimliği yasası çıkarıldı, bir takım genelge ve yasalar dereye sokuldu. İnsanlar açlık grevine girdiği zaman Üçlü Protokol’ü aşan bir genelge çıkarıldı. Yeni Ceza İnfaz Kanunu oluşturuldu. Polis Salahiyetleri yasasında değişiklikler bir biçimde hapishanelere yansıtıldı. Bugün de biraz daha fiziki müdahaleyi güçlendirecek önlemler almaya çalışıyorlar.

“Türkiye’deki mahpusların örgütlülüklerini bozamadılar”

Mahpuslar açısından ne oldu? İktidar aslında planını hem şiddet ayağıyla hem de ideolojik-politik alt yapıyla kurdu ve mahpusları içeri tıktı. Biz Türkiye’deki mahpusların dünyadaki diğerlerinden çok daha direngen olduğunu düşünüyoruz. Çünkü örgütlülüklerini bozamadılar. Bir örgüte ait olmayı kastetmiyorum. Birey olarak varolabilme örgütlülüğünü kastediyorum. Çünkü izolasyon önce bunu ortadan kaldırıyor. Fakat onlar hayatlarını sürdürdüler, eylemlerini yaptılar, bir biçimde birbirleriyle iletişim kurabilmek için azim gösterdiler. Bu yüzden Türkiye’deki ve Kürt coğrafyasındaki mahpusları tamamen yalnızlaştırmayı başaramadılar.

Dünyadaki örnekler baktığımızda bir parça İtalyan Kızıl Tugaylar dışında örgütlülükler

“ F tipi cezaevleri sadece bir mimari proje değildir, ideolojik bir konseptin ürünüdür. F tiplerine geçiş ve geçiş sonrasında yaşanan bütün dramatik sonuçlar bu ideolojik konseptin kendisiyle ilgiliydi. Bu bir CIA projesidir aslında ”

korunamamış. Ama bizim ülkemizde hakikaten bunu beceremediler. Bizim ülkemizin politik mahpusları insan olma bilincini ve direnme ruhunu baskıya karşı direnme diyalektiğini, direnme hakkını son derece iyi kullandılar.

“F tipi koşulları fizyolojik olarak hastalanmalara yol açıyor”

Ama tabii işkence, baskı, yalnızlaştırma, şiddet, birebir tahakküm ve gözetleme mahpuslar üzerinde değişik fonksiyonlar yaratıyor. Bu onların hem fiziksel hem ruhsal direngenliğini etkiliyor. İçeride bir yığın hasta insan var. Kanser gibi çok ciddi hastalıkları olanlar var. Hayati tehlike riski taşıyan 300’ün üzerinde hasta mahpus var. Tabii siyasal iktidar bunların hiçbirini önemsemiyor. Adli Tıp Kurumu bilirkişi olma özelliğini yitirmiş faşizan bir kurum. Oralardan insanların tahliye olması çok zor.

Mesela kanser hastalığını havasızlık, hijyen olmayan koşullar tetikliyor. Değişik dönemlerde birçok kez açlık grevi yapmış insanlar, yani direnme güçleri, bağışıklık sistemleri çok zayıflamış durumda. Sürekli baskı ve şiddet altındalar. Konseptin kendisi de öyle. 8 metre karede, küçük bir camdan hava

aldığınızı ve günde birkaç saat havalandırmaya çıkabildiğinizi düşünsenize... Bu fizyolojik olarak hastalanmalarına neden oluyor. Tedavileri engelleniyor. Serbest bırakılmaları da engelleniyor. İnsanlar bir veda hakkını bile kullanamadılar. Abdullah Akçay, Güler Zere, Osman Kezler en son kaybettiklerimiz.

Bununla beraber İnfaz Yargıçlığı’ nı kurdular; her içeri giren yayını denetliyorlar, yasaklıyorlar, savunma hakkını engelliyorlar. Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde geçen gün kaloriferleri yakmadılar, sıcak su vermediler. İnsanlar yüz felci geçirdi.

Bunlar bizim ülkemizde her zaman oldu. Bütün hapishane tarihinde mahpusu insan saymayan inkar ve imhaya dayalı bir politik iktidar hakimiyeti vardı. Baskı ve yasaklar şimdi planlı bir biçimde yapılıyor. Master planının önemli bir parçası olarak yapılıyor. Hücrede yakılan elektriğin parasını mahkumdan almaya kalkıyorlar. Kapatamıyorlar da, çünkü kapatsalar mahpusu denetleyemeyecekler. İşkence hala devam ediyor. Hastalar eli kelepçeli muayeneye götürülüyorlar, tedavi olamadan geri dönüyorlar. Suzan Zenin örneği... Bir gazeteci, haksız yere tutuklanmıştır. Sırf kelepçesi çözülmediği için muayene olamamıştır ve çıktıktan iki ay sonra ölmüştür. Böyle çok örnek var.

F tiplerinde açıktan yok ediyorlar. Siyasal iktidar tarafından açık açık ilan edilmiş, şiddetin dozajı ve biçimi açısından bir meydan okuyuştur.

“Tredman uygulanamıyor”

Bugün dikkati çekmek istediğimiz konu şu: Hapishanenin kendisi sektörel bir mantıktır. Hapishaneler kapitalizmin doğuşuyla başladı ve ucuz işgücü ucuz emek gücünü kullanmak için oluşturuldu. Bütün donsuzlar, klaşörler, sokakta yaşayanlar hapishaneye dolduruldu. Bunun için ilk Fransa’da Bastille’i bastılar. Bu kapitalizmin ütopyası oldu. Tek merkezden kontrol edilebilir bir sektör. Şimdi hapishaneler oraya gidiyor. F tipi cezaevlerinin içinde de işlikler, iş atölyeleri var. Fakat siyasi tutuklulara tredman uygulanmaz. Çünkü onları “iflah olmaz” kabul ediyorlar. Tredman ıslah olabilir, tedavi edilebilir hastalara uygulanan bir tedavi yöntemi olarak tarif edilir. Siyasiler iflah edilmez olarak kabul edildikleri için, onların tek karşılığı şiddettir. Adli mahkumlar açısından da direnenlere yine tredman uygulanmaz. Maltepe’de haksızlıklara karşı direnen çocuklar var. Bakırköy Cezaevi’nde kendilerini yaktılar. Onlara da tredman uygulanmadı. Çünkü onlar da sisteme uyum göstermediler. Sisteme uyum gösterenlere tredman uygulanır. Tredmanın bu yüzden altını çizmek istiyorum. Siyasal tutsakların ekmeği baskı ve işkencedir, yok etmedir. Her yol denenir. Psikiyatristler de bunu tartmak için hapishanelere girerler. Onun için siyasal mahpuslar psikolojik testleri yapmayı reddederler.

Bir master planı vardı. Yazılmış bir master planı ortaya çıkmadı ama F tipleri izolasyonu, tecridi ele geçirmeyi, tek merkezden kontrol edebilmeyi, kişiyi yok etmeyi hedefleyen çarkını sürdürdü. Biz 3 kapı, 5 kilit gibi formülasyonları tartışmak yerine açık açık F tipi cezaevleri kapatılmalıdır diyoruz. Biz insan hakları savunucuları hapishanesiz bir dünya savunuyoruz. Hapishanelerin bir ıslah yöntemi olamayacağını söylüyoruz. Hümaniter insan hakları felsefesi açısından da başka yolların denenmesi gerektiği düşünüyoruz.

“19 Aralık topluma verilen mesajdır”

19 Aralık'a dönecek olursak 2'si asker 32 kişi yaşamını yitirdi. Cezaevlerinde katliamları yaşamadık mı, yaşadık. Ulucanlar'ı yaşadık. Diyarbakır'da demir çubuklarla kafalarını parçaladılar, anneleri bile çocuklarını tanımadı. Fakat bir çok katliam bir gerekçeye dayandırılarak yapıldı. Mahpusların sosyal talepleri öne sürüldü. Bir biçimde ideolojik hakimiyetini kurabilmek için lokal saldırılarında gerekçeler buldular. 19 Aralık'ın ayırt edici iki özelliği vardı. Saldırısına hiçbir gerekçe göstermemiştir. “Açlık grevi, ölüm orucu” demiştir ama o güne bu ülkenin cezaevlerinde yüzlerce kez açlık grevi yapıldı. Planlı bir şekilde 22 cezaevine aynı anda saldırılmıştır. Bu saldırının da 1 yıldır planlandığı söylendi. 19 Aralık yeni bir hapisane modeline daha şiddetle yok eden bir modele geçiş için açık açık yapılan bir katliam.

Fakat asıl Türkiye'nin siyasal konjoktürüne bakıldığında gelişen bir muhalefet var, işçi hakları gasediliyor, siyasal iktidar kendini yapılandırmaya ve kabul ettirmeye çalışıyor. Açıkça 19 Aralık topluma dayatılan bir mesajdır. Ondan sonra insanlar sokağa çıkamamıştır. Katliamlar yaşandı, ertesi gün biz basın açıklaması yapan 5 kişiydik.

“Unutmamalı, unutturmamalıyız”

Hapishaneler şiddet, ölüm üretmeye devam ediyor. Bugün yapılacak olansa örgütlü mücadelenin yükseltilmesi, bütün bu gelişmelerin karşısında bilinçli bir dirayetle durulmasıdır. Saldırı bilinçli ve planlıysa, ideolojik ve planlı bir karşı çıkışla yıkabilirsiniz.

Toplumsal bellek unutmaya dayalıdır. Toplum bu katliamları, baskıyı ve şiddeti unuttu. Ne 19 Aralık'ı unutmuyoruz, ne Ulucanlar'ı, ne de sesini duyuramayacak kadar yalıtılmış insanları... Onlar bizim insanlarımız, bizim değerlerimiz. Yarın bizler de orada bulunabiliriz. F tipi hapishaneleri yıkıncaya kadar unutmamalıyız, unutturmamalıyız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sermaye devletinin “insan hakları” sicili: Dizginsiz baskı ve terör!

“İnsan Hakları Haftası” bir kez daha faşist baskı ve terörün doruk noktasına ulaştığı bir süreçte karşılanıyor. İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilmesinin 63. yıldönümü olan 10 Aralık vesilesiyle çeşitli kurumlarca açıklanan raporlar da sermaye devletinin söz konusu kirli siciline çarpıcı biçimde ayna tutuyor.

Baskı ve terör tırmandırılıyor

Kürt sorunu karşısında imha, inkar ve asimilasyon politikalarını dizginsiz bir saldırganlıkla sürdüren devlet, işçi ve emekçilere sosyal yıkım ve kölelik, emekçi kadına çifte sömür ve arkası şiddet, gençliğe ise koyu bir geleceksizlik sunuyor.

Dışarıda üstlenilen emperyalizme aktif taşeronluk rolü, içeride Kürt hareketini ve devrimci ve ilerici güçleri hedef alan sistematik baskı ve terör uygulamalarıyla paralel olarak yürütülüyor.

Zindanlardaki tecrit ve tredman uygulamalarını toplum genelini hedef alan polis terörü ve cinayetleri, ardı arkası kesilmeyen gözaltı ve tutuklama terörünü yine tükenmek bilmeyen iş cinayetleri izliyor.

Hemen her gün kadına yönelik şiddet ve cinayet haberleri ekranlara düşüyor.

Hakkını arayan, sokağa çıkan işçi ve emekçi, genç, kadın, yaşlı herkes devlet terörünün hedefi olabiliyor. Yüzlerce kişinin enkaz altında kaldığı Van'da da bir kez daha görüldüğü gibi, sermaye devletinin kolluk güçleri depremzedelerin dahi üzerine gaz bombaları ve coplarla vahşice saldırebiliyor.

Kürt hareketi ve devrimci -ilerici güçler hedef tahtasında

“KCK operasyonları” adı altında gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama terörünün ulaştığı boyutlar bile hak ihlalleri ile faşist baskı ve terör tablosunun ulaştığı çarpıcı boyutu gözler önüne sermeye yetiyor.

12 Eylül faşizmiyle yarışan sermaye hükümeti AKP başta Kürt hareketini hedef alarak tam bir siyasi soykırım uyguluyor. Buna göre, KCK operasyonları sonucu tutuklanan siyasetçi ve insan hakları savunucularının sayısı 5 bine yaklaştı. Son 7 ayda, BDP'nin 5 MYK üyesi, 12 PM üyesi, 28 il ve ilçe başkanı, 13 belediye başkanı ve yardımcısı tutuklandı. Günde ortalama 9 Kürt gözaltına alınırken, 5'i de tutuklandı.

Dizginsiz gözaltı ve tutuklama terörü aynı zamanda devrimci ve ilerici güçleri de hedef alıyor. “Terörle mücadele” adı altında her gün onlarca polis operasyonu gerçekleştiriliyor. Hopa olayları sonrası açılan davalarda da görüldüğü gibi, düzmece iddialarla yüzlerce devrimci ve ilerici tutuklanarak zindanlara gönderiliyor.

Raporlardan yansıyan çarpıcı bilanço

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) ve İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) 10-17 Aralık 2011 İnsan Hakları Haftası'na ilişkin açıklamasında, 2011 yılının ilk 11 ayına ilişkin derlenen istatistikler sunuluyor.

TİHV ve İHD raporunda, Kürt sorunu konusundaki tablonun yanısıra işkence yasağı ihlalleri, özel yetkili mahkemeler, keyfi ve uzun süren tutuklamalar, düşünce ve ifade özgürlüğü, tutuklu gazeteciler, cezaevlerinde ölümler, vicdani ret, kadına yönelik şiddet, çevre ve ekoloji sorunları, ekonomik ve sosyal

haklardaki kayıplar, toplanma ve gösteri hakkına yönelik müdahaleler gibi başlıklara dikkat çekiliyor.

Gözaltılar, tutuklamalar, yargısız infazlar, işkenceler...

Halen İHD'nin Genel Başkan Yardımcısı ile birçok şube başkanı ve yöneticisinin tutuklu olduğunun hatırlatıldığı açıklamada Van depreminin yol açtığı ölüm ve yaralanmaların yanı sıra yardım ve önlemlerin hızlı ve gerektiği biçimde yapılmaması/alınmaması nedeniyle yaşam hakkı, barınma, beslenme, sağlık, mülkiyet, iş ve eğitim hakkı ihlallerinin yaşanıyor olmasına değiniliyor.

2011 yılının başından 28 Kasım 2011 tarihine kadar yargısız infaz, dur ihtarı ve rastgele ateş açma sonucu 19 kişi yaşamını yitirdiğinin belirtildiği açıklamada, aynı dönemde 9 faili meçhul cinayet işlendiği ve 1 kişinin gözaltında kaybedildiği de belirtiliyor. Aynı dönemde cezaevlerinde 35 kişinin, gözaltı merkezlerinde ise 4 kişinin yaşamını yitirdiği bilgisi veriliyor.

“İşkenceye sıfır tolerans” söylemi altında, 2011 yılında 207 kişinin işkence gördüğüne dikkat çeken İHD ve TİHV, işkence yapanlara dava açılmadığına dikkat çekiyor. Polis müdahaleleri sırasında 6 kişinin yaşamını yitirdiği, 271 kişinin ise yaralandığını belirtiyor. Raporla hak ihlalleri bilançosuna ilişkin şu bilgilere de yer veriliyor:

“Güvenlik görevlilerinin aşırı ve orantısız güç kullanımında kimyasal aparatlar (biber gazı) önemli bir yer tutmaktadır. Nitekim ölüm olaylarının tamamı gazın etkisi ya da gaz bombası kapsülünün isabet etmesi sonucu gerçekleşmiştir. Ayrıca bu tür müdahaleler sırasında 2604 kişi gözaltına alınmış, 418 kişi tutuklanmıştır. Müdahalelerde işkence dâhil her türlü kötü muamele yaşanmıştır.

2011 yılında cezaevlerinde tutulan mahpusların sayısı artmaya devam etmiştir. 30 Nisan 2011 itibarıyla bu rakam 124.074'e ulaşmıştır. Mahpusların 53.796'sı tutuklu, 70.278'i hükümlüdür. Çocuk mahpusların sayısı 2290'dır. Bunların 2072'si tutuklu, 218'i hükümlüdür. Yetişkin mahpuslarda tutuklu oranı %42.4 iken, çocuk mahpuslarda tutuklu oranı %90.4'tür. Tutuklama oranının yüksekliği baskıcı bir tutuklama rejimi olduğunu göstermektedir. Cezaevlerinde 135 mahpus ağır hastalıkları nedeni ile tahliye edilmeyi beklemekte, ancak tahliye edilmemektedir.”

Tutuklu olan gazeteci sayısının 71 olduğuna dikkat çekilen açıklamada, yayını durdurulan gazete ve dergi sayısının 7, erişim engellenen web sitesi sayısı 15506 olarak veriliyor.

2011 yılında her gün ortalama 3 kadın cinayetinin yaşandığının belirtildiği açıklamada, farklı cinsel yönelimi olanların ayrımcılığa ve nefret içerikli saldırı ve şiddete maruz kaldıklarına vurgu yapılıyor.

İş cinayetleri: 11 ayda 506 ölüm

Açıklamada son olarak, işyerlerinde işçi sağlığı ve güvenliği açısından etkin denetim mekanizmalarının işletilememesi nedeniyle her geçen gün iş kazaları ve meslek hastalıklarının arttığına işçilerin sağlıklı yaşam haklarının ellerinden alındığına dikkat çekildi.

2011 yılının ilk 11 ayında gerçekleşen “iş kazaları” sonucunda 506 işçi yaşamını yitirirken 2818 işçinin de yaralandığı bilgisi verildi.

Maraş'ın katili sermaye devleti!

32 yıl önce Aralık ayında Maraş'ta büyük bir katliam yaşandı. Yüzlerce kişi öldürüldü, bin 500 kişi yaralandı. Katliam toplumsal mücadeleyi ezmek için tezgahlanan Amerikan patentli 12 Eylül darbesine zemin hazırlamak için gerçekleştirilen operasyonların bir parçasıydı. Zaten Bülent Ecevit'in ölümünden sonra açılan özel arşivinde bulunan belge ve bilgiler de katliamın MİT-CIA tarafından eşgüdüm içinde planlandığını açık hale getirmiştir.

Uzun yıllar boyunca saklanan İçişleri Bakanlığı raporunda sinemada gerçekleşen provokasyon ve sonrasında gelişen katliama ilişkin ayrıntılı bilgiler yer alıyor. Raporda katliamın uygulayıcısı olan faşistlerin tek tek isimleri belirtiliyor. Hüseyin Yıldız, Ünal Ağaoğlu, Haluk Kırıcı, Mustafa Özmen, Mustafa Düger, Remzi Çayır, Mustafa Demir, Bünyamin Adanalı, Ahmet Ercüment Gedikli, Mustafa Korkmaz ve İsmail Ufuk adlı katiller katliamdan önce Maraş'a gelmişlerdi. Aynı dönemde MİT-CIA elamanları da Maraş'ı mesken tutmuştu. Milli piyangocu kılığında Maraş'ta dolaşan devlet görevlileri Alevilerin yoğun olarak yaşadıkları semtlerde nüfus sayımı yapıyoruz diyerek evlerde kaç kişi yaşadığını saptadılar. Ayrıca Aleviler'in yaşadığı evleri kırmızı boya ile işaretlediler.

Katliam, faşistlerin Aleviler'in uğrak yeri olan Akın Kırathanesi'ni bombalamasıyla başladı. Faşistler bombalama olayından sonra iki devrimci öğretmeni de katlettiler. Hemen ardından ise öğretmenlerin cenaze törenine katılmaya hazırlanan kitleye yönelik saldırı hazırlıklarına başladılar. Maraş müftüsü cenazelere yapılacak saldırı konusunda kışkırtıcı rolünü oynadı. Devletin resmi aracına binip bütün Maraş'ı dolaşıp "Aleviler Cuma namazında camileri bombalayacaklar. Müslüman kardeşlerimizi katliamdan korumak için toplanalım. Bir Alevi öldüren cennete gider" sözleriyle katliamcıları teşvik etti. Maraş Devlet Hastanesi Başhekimisi de katledilen devrimci öğretmenlerin çıkış işlemlerini geciktirip, Cuma namazının çıkışı olan saate denk getirerek katliamcıların ekmeğine yağ sürdü. Bağlarbaşı imamı Mustafa Yıldız "Oruç ve namazla hacı olunmaz. Bir Alevi öldüren beş sefer hacca gitmiş gibi sevap kazanır" diyerek gerici grupları kışkırttı.

Ardından katliam için her şey hazır. Faşistler Cuma namazından çıkan kitleyi kışkırtıp, galeyana getirerek cenaze töreninin yapıldığı yere saldırdılar. İşyerlerini tahrip ettiler. DİSK, TÖB-DER, POL-DER binalarını yakıp yıktılar. Önceden kırmızı boya ile işaretlenen Alevilerin evlerini bastılar. Evlerde katliamlar gerçekleştirdiler. Kadınlara tecavüz ettiler. Hamile kadınların karınlarını deştiler. Çocukların gözlerini şişlerle oydular. İnsanları baltalarla doğradılar. Ardından da evleri ateşe verdiler.

Faşist katiller ellerinde ağır makineli silahlarla evleri tararken bile devrimciler ve Alevi emekçiler faşist saldırılar karşısında pusmadılar. Direniş yolunu seçtiler. Taşlarla, sopalarla, eski av tüfekleriyle faşist saldırılara karşı yiğitçe direndiler. Katillerin ellerindeki ağır silahlara aldırmadan hayatlarını feda etmeyi göze alarak son nefeslerine kadar çarpıştılar. Büyük direniş karşısında şaşkına dönen kontrgerilla elemanları, sivil faşistler mahalleleri terk etmek zorunda kaldılar. İlan edilen sıkıyönetime, devlet terörüne rağmen Aleviler ve devrimciler barikatları terk etmediler. Barikatların başında günlerce nöbet tuttular. Devletin saldırılarını da büyük bir direngenlikle karşılayıp püskürttüler.

Katliam sırasında Maraş'ta bulunan İçişleri Bakanı katilleri değil, katliama maruz kalan Alevileri ve devrimcileri suçladı. İçişleri Bakanı, katliamın

solcuların tahriki nedeniyle yaşandığını söyleyebilecek kadar alçalabilirdi. Katliamı gerçekleştiren sivil faşistlerin başındaki kişi olan Alpaslan Türkeş'i ziyaret edip katliamcıların önünü açmak için neler yapılabileceğini konuşup tartışan da aynı bakandı. Faşist sermaye devleti bütün gücüyle katliamcıların yanında yer aldı. Kolluk güçleri kendilerine sığınan insanları katillere teslim ettiler. Devlet hastanesinde yaralı olarak yatan insanların öldürülmesine göz yumdular.

Faşist katiller işini bitirdikten sonra nihayet kolluk güçleri Maraş sokaklarında göründüler. Amaçları katliama uğrayan Alevi emekçilerini ve devrimcileri sindirmektir. Alevi emekçilerinin yaşadığı mahalleler tanklarla kuşatıldı. Namluları Aleviler'e dönük olan makineli tüfekler kentin dört bir yanında kuruldu. Faşist katillerin katletmeyi başaramadığı Aleviler'in ve devrimcilerin yaşadığı evler basıldı, didik didik arandı. Bu baskınların ardından Aleviler ve devrimciler,

işkencelerden geçirildiler. Günlerce süren işkenceleri yıllarca süren cezaevi günleri izledi. Maraş katliamını fırsata çevirmek isteyen Bülent Ecevit'in başbakan olduğu CHP hükümeti Maraş'ta sıkıyönetim ilan etti.

Kontrgerilla hukuku da katliamcıların yanındaydı. Ortada MHP, MİSK, ÜGD vb. faşist örgütlerin katliamda oynadığı role ilişkin yüzlerce belge vardı. Mahkeme tüm bu bilgi ve belgeleri kayıtlara geçirmesine rağmen dava zaman aşımına uğratıldı. Maraş dosyası kapatıldı. Faşist katiller bu sayede serbest kaldılar. Ökkeş Kenger örneğinde olduğu gibi milletvekili bile seçilebildiler.

Maraş katliamının faileri daha ortaya çıkan belgelerle daha açık hale geldi. Örneğin ABD Başkonsolosluğu'nun ikinci kâtipi katliamdan kısa bir süre önce Maraş bölgesine ve Aleviler'in yoğun olarak yaşadığı Çorum, Amasya, Sivas vb. illere ziyaretler gerçekleştirmişti. Ziyaretler sırasında Alevi-Sünni çatışmasını körtüklemeye yönelik konuşmalar yaptığı, katliamdan sonra yakalanan faşist katillerin verdikleri ifadelerde yer aldı. CIA katliam sırasında hazırladığı ve sonradan deşifre olan raporda yer alan, "Plan kararlaştırıldığı gibi uygulanıyor" ifadesiyle katliamın tam göbeğinde yer aldığını ortaya koydu.

Maraş; ordusuyla, polisiyle, hükümetiyle, medyasıyla sermaye devletinin ABD destekli bir katliamı olarak tarihteki yerini aldı. Maraş katliamı, bizzat kontrgerilla devleti tarafından, Aleviler'i, devrimcileri hedefleyen bir katliam olarak planlandı. Bu katliamla kontrgerilla devleti devrimci mücadeleyi yok etmek, devrimci mücadeleye destek veren Alevi emekçilere gözdağı vermek istedi.

Maraş katliamı devletin katliam geleneğinde sadece bir halkadır. Maraş ve benzeri katliamların hesabını sormak ve yenilerine engel olmak; bu çürümüş devlete ve onun gerisindeki emperyalizme karşı kararlı bir mücadele vermektir.

Dersim Katliamı'na öfke

Dersim Katliamı'na dikkat çekmek amacıyla düzenlenen "Dersim 37-38 Mitingi" binlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Mitingde AKP ve CHP arasında yürütülen "özür" tartışmalarına değinilerek devletin Dersim üzerindeki kirli politikaları teşhir edildi. Dersim halkının sahte özürleri kabul etmediği vurgulandı.

Dersim Demokrasi Güçleri imzasıyla biraraya gelen çok sayıda ilerici ve devrimci kurumun çağrısını yaptığı miting için kitle Devlet Hastanesi önünde toplanarak Seyit Rıza Meydanı'na yürüdü.

Miting programında ilk olarak Dersim Katliamı'nın tanıkları sahneye çıkarak yaşadıklarını

anlattı. 90 yaşındaki İmoş Bakıray, askerlerin insanları mağarada diri diri ateşe vermesine rağmen bu suçun saklandığını söyledi. Bakıray, "Devlet yolunu bulsa diyecek Dersim Katliamı'nı da PKK yaptı. Oysa insanları mağaralarda diri diri yaktilar" şeklinde konuştu.

Ardından Dersim Demokrasi Güçleri'ni oluşturan 45 kurum adına ortak deklarasyonu Pertek Belediye Başkanı Kenan Çetin okudu. Çetin, Dersim Katliamı'nın açığa çıkartılması için taleplerini sıraladı.

Devletin farklılıklara tahammül edemediğinden dolayı Dersim Katliamı'nı gerçekleştirdiğini belirten Çetin, farklı düşünen ve farklılıklarını savunanlara karşı öldürme, sindirme ve tutuklama terörün devam ettiğini somut örnekler sıralayarak vurguladı.

"Erdoğan özür dilesin"

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) adına konuşan sanatçı Ferhat Tunç ise, Başbakan'ın özürünü kabul etmediklerini belirtti. "Seyit Rıza'nın torunlarını öldüren bu zihniyetin özrü kabul edilir mi?" sorusunu soran Tunç, "Dersim'i, dağlarımızı bombalayarak Seyit Rıza'nın torunlarını öldürmekten vazgeçsin, Seyit Rıza'nın onurlu mücadelesini sürdüren torunlarının 30 yıldır ödediği bedel yeterlidir. Coğrafyamız kana doydurdu, yeter artık çocuklarımızı öldürmeye devam ettiğiniz takdirde siz katilsiniz, siz katliamcısınız" ifadelerini kullandı.

Erdal Eren mezarı başında anıldı

Genç komünist Erdal Eren, ölümünün 31. yılında Ankara'da gerçekleştirilen mezar anmasıyla anıldı.

Ankara'da BDSP'liler Karşıyaka Mezarlığı'nda bir anma etkinlik gerçekleştirdi. 2 No'lu kapıda buluşan komünistler mezarlık içinde kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra anma programlarına başladılar. Yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek!", "Erdal Eren yaşıyor, komünistler savaşıyor!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarını haykırdılar.

Anma programı saygı duruşuyla başladı. Ardından BDSP adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada sermaye iktidarının, kendi düzenini yıkmak isteyen devrimcilerle, komünistlerle her dönem uğraştığına ve yıllardır çocuk, genç, yaşlı demeden katlettiğine vurgu yapıldı. Erdal Eren şahsında örgütlü kimliklere saldırdığı, ancak devrimcilerin ve sosyalizm mücadelesinin bitmediği vurgulandı. Bugün Erdal Eren'i anmanın, kurulu düzene karşı devrim davasını büyütme anlamına geldiği belirtilerek, bunu ihtilalci bir konumlanışla yapmanın gereklilikleri vurgulandı. Devrim davasına

yüz çevirenlerin Erdallara ihanet ettiklerine dikkat çekildi. Açıklamada geçmişin devrimci kuşaklarından devralınan bayrağın Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin'in yoldaşlarının ellerinde yükseldiği belirtildi.

BDSP'nin açıklamasının ardından Ekim Gençliği tarafından "Erdal'a gelecekten bir mektup" okundu. "Sen yaşamaya devam ediyorsun, genç komünistler de savaşıyor. Sana bir kez daha zafer sözümüz olsun Erdal. Yine bir şafak vakti geleceğiz kızıl alaylar ile. Orak-çekiçli bayrağımız altında birlikte seyredeceğiz gökyüzünü" diyen genç komünistler düzenin bir kez daha yanıldığını ve devrimcileri katletmekle, asmakla bitiremeyeceklerini vurguladılar.

Ardından Erdal Eren'in ailesine yazdığı mektup okundu ve müzik dinletisine geçildi. Hep birlikte söylenen türkü ve marşların ardından anma programı tamamlandı. Mezarlık çıkışına kadar yürüyüş yapan komünistler katliamın hesabının sorulacağını sloganlarıyla bir kez daha haykırdılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

İzmir

Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi öğrencileri tarafından hazırlanan ve sınav dönemi öncesinde ilk sayısı çıkarılan Cesaret Fanzini'nin 2. sayısını çıkarmak için hazırlıklar devam ediyor.

9 Aralık günü yapılan toplantıda yazı taslakları üzerinden konular tartışıldı.

Yaklaşık 1 ay önce yapılması planlanan ancak teknik sebeplerden dolayı başlatılmayan Marksizm okumaları 16 Aralık günü Komünist Manifesto'nun tartışılması ile başladı. Kampüste yaygın afiş çalışması ile çağrı yapılan etkinlik 23 Aralık günü Ücret-Fiyat- Kar ve Ücretli Emek ve Sermaye kitapları ile sürdürülecek.

DTCF

DTCF'de, BDSP'nin Erdal Eren'in mezarı başında gerçekleştirdiği anmaya çağrı yapan afişler hafta boyunca yaygın bir şekilde kullanıldı.

Bunun yanı sıra, anma sonrası okulda Ekim Gençliği okulları Erdal Eren üzerine bir sohbet gerçekleştirdi. Sohbet Erdal'ın devrimci kimliğinin yanı sıra sosyalizmin güncelliği üzerine ayrıntılı bir tartışma gerçekleştirildi. Sohbet 19 Aralık Katliamı ile ilgili bir söyleşi yapma kararı alınarak sonlandırıldı.

Hacettepe Üniversitesi

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde 12 Aralık günü açılan stantla Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak gençliğe ulaştırıldı. Karşıyaka Mezarlığı'nda BDSP tarafından gerçekleştirilen Erdal Eren anmasına da afişlerle çağrı yapıldı.

"Erdal Eren Ölümsüzdür/ Ekim Gençliği" şiarlı yazılamalarla Erdal Eren'in devrimci mirası da selamlandı.

Anadolu Üniversitesi

Türkiye-Suriye arasındaki gerilimi işleyen duvar gazetesi ile "Faşist baskı ve teröre son/Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleye" afişleri üniversite genelinde hafta boyunca yaygın biçimde kullanıldı.

Anadolu Üniversitesi'nde rektörlüğün "Senden bir şey olmaz" kampanyasına karşı hazırlanan ve öğrencilerin oldukça dikkatini çeken "Asıl sizden bir şey olmaz" başlıklı duvar gazetesi de yaygın olarak kullanıldı.

Ayrıca 7 Aralık günü İİBF kantininde Ekim Gençliği standı açılarak dergi satışı yapıldı.

Ekim Gençliği / İzmir-Ankara-Eskişehir

"Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!"

12 Eylül faşist cuntası tarafından idam edilen Erdal Eren katledilişinin 31. yıldönümünde genç komünistler tarafından çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı.

GOP

11 Aralık günü İstanbul Gaziosmanpaşa'da Devrimci Liseliler Birliği tarafından düzenlenen etkinlik Erdal Eren'i anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. DLB adına yapılan konuşmada liselilerin yaşadığı sorunlar ve bu sorunlara karşı mücadelenin önemi anlatıldı. Liselileri DLB saflarına kazanma çağrısı yapıldı.

Sohbet bölümünün ardından GOP DLB'nin önümüzdeki döneme ilişkin nasıl bir program oluşturacağı tartışılarak etkinlik sonlandırıldı.

Sefaköy

Sefaköy'de Devrimci Liseliler Birliği 13 Aralık günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde bir anma etkinliği gerçekleştirdi.

Erdal Eren'in yaşamı ve mücadelesi üzerine yapılan konuşmanın ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyonun ardından liseli bir komünist olan Erdal Eren'in mücadelesinin devam

ettirilmesi gerektiği, özgürlüğün mücadelede olduğu, kapitalist sistemin liselerden başlayarak baskıyla gençliği susturduğu ifade edildi.

Adana

11 Aralık günü Adana Ekim Gençliği Sanayi İşçileri Derneği'nde anma etkinliği gerçekleştirildi.

Etkinlik Erdal Eren şahsında devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başladı. Etkinlik için hazırlanan sunumda, 12 Eylül askeri faşist darbesinin devrimci hareketi sindirmek istediği, bu nedenle de birçok devrimciyi infaz ettiği söylendi. Erdal Eren'in de göstermelik yargılamalarla tutuklanarak 17 yaşındayken katledildiği belirtildi. Sunumda Erdal Eren'in devrimci kimliğine yakışır bir onurlu duruşla bu infazın karşısına dikildiği ve diz çökmeden mahkeme salonlarını idam sehparını devrimci mücadelenin kürsüsüne çevirdiği belirtildi.

Sunumun ardından Erdal Eren ile ilgili sinevizyon gösterimi yapıldı. Şiir dinletisinin ardından ise Erdal Eren'in son mektubu okundu.

Etkinlik programından sonra söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşinin ardından devrimci marş ve türküler hep birlikte söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Adana

AB'nin periferisi Çinleşiyor...

Almanya ve Fransa'nın emperyalist tahakkümü artıyor

Volkan Yarasır

birliğin sağlanması yönünde

tartışmalara sahne oldu.

Zirvede Almanya ve Fransa'nın

inisiyatifinde

hazırlanan bütçe

disiplini yönünde

"mali sözleşme"

adı verilen yeni bir

anlaşma

imzalandı. 27 AB

üyeleri ülkeden

26'sı anlaşmaya

onay verdi. Çek

Cumhuriyeti ve

İsveç anlaşmayı

parlamentoya

götüreceklerini

açıkladı.

Yalnızca

İngiltere ve

Macaristan

anlaşmaya karşı

çıktı. Ayrıca zirvede

IMF'ye 200 milyar

Avro'luk ek kaynak aktarımının

yapılması kararı alındı. Avrupa İstikrar Fonu 2012'de

Avrupa İstikrar Mekanizması'na dönüştürülerek bütçesi

500 milyar avroya çıkarıldı.

İmzalanan mali sözleşmeye göre kamu borçları

GSYH'ya oranı yüzde 60'la sınırlandı. Bütçe açığı ise

Maastricht kriterlerine (AB'nin ekonomik ve parasal

birliğe geçiş kriterleri) uyumlu hale getirilmesi ve

açığın GSYH'ın yüzde 3'ünü geçmemesi yönünde

anlaşmaya hüküm konuldu. Olası bir geçişte ise ilgili

ülkeye çeşitli yaptırımların uygulanması kararı alındı.

Yaptırımların uygulanması avro bölgesindeki ülkelerin

çoğunluk kararına bağlı olarak biçimlenecek. Ayrıca

avro bölgesi ülkelerinde denk bütçelerin sağlanması

anayasada yer buldu.

AB içinde borç krizinin yarattığı büyük sarsıntıyı

aşmayı, en azından krizi kontrol etmeyi hedefleyen daha

stabilize bir süreci önüne koyan Almanya ve Fransa,

AB'nin yeniden yapılanması yönünde adımlar atıyor.

Bu adımlar finans kapitalin ve Avrupa gericiliğinin

sistemik karşıdevrimci programlarını içeriyor.

Emperyalist özneler arasında hegemonya krizi/savaşı

AB Zirvesi ve zirvede alınan kararlar AB'nin daha

kristalize bir yapıya dönüşmesini sağladı. Bu kararlar

Almanya'nın ve Fransa'nın atağını simgelerken

İngiltere sürecin dışında kaldı. İngiltere pro-amerikancı

oryantasyon içinde hareket etti. İngiltere, Almanya-

Fransa kutuplaşması uzun "dinginlik" döneminden

sonra yeniden günyüzüne çıktı. İngiltere AB sürecinin

başından beri AB'nin heterojen bir yapı olarak zayıf ve

kontrol edilebilir bir konumda kalması yönünde

politikalar izledi. AB'nin zayıf ve tabii bir hegemon güç

olması yönünde uğraş verdi. AB Zirvesi İngiltere'nin bu

tavrındaki yeni bir aşamayı simgeledi.

Kapitalizmin yapısal krizlerinin en belirleyici

öğelerinden biri kriz senkronlarıdır. Yapısal kriz kendini

salt ekonomik bir kriz olarak dışavurmaz. Aynı zamanda

bir dizi krizle (uygarlık, etik, ekolojik, gıda gibi)

dışavurur. Bu kriz senkronlarının en önemlilerinden biri

de hegemonya krizidir. Kapitalizmin yapısal krizi bir

başka boyutta emperyalist özneler arasında hegemonya

krizlerini/savaşlarını tetikler. AB Zirvesi'nde son derece

diplomatik şekilde kendini dışavuran aslında tipik bir

hegemonya "savaşı"dır. İngiltere, AB'nin Almanya ve

Fransa merkezli daha homojen bir emperyalist güç

olmasını ve kıta Avrupası'nda ekonomik ve nüfuz

alanlarını derinleştirmesini engellemeye çalıştı.

Zirvede İngiltere'nin aldığı tavır bu politikanın

dışavurumu oldu. Benzer yaklaşımın G-7 içinde

yaşanması da kaçınılmazdır. Diğer yandan Almanya ve

Fransa'nın "ortak" politikalarını nötrlük ya da

"uyumluluk" olarak düşünmek yanlıştır. Bugün bu iki

ülke arasında AB'nin geleceği ve yeniden dizaynı için

ötelenen yapısal sorunlar ve çelişkiler bulunuyor.

Emperyal öznelerin çelişkili birliği ya da görece

kolektif emperyalist politikalar altında son derece

şiddetli gerilimler yaşanıyor. Fransa AB içinde

Almanya'nın ataklarından rahatsızlığını yakın dönemde

göstermişti. Fransa AB içindeki sıkışmışlığını Libya'ya

NATO müdahalesi yapılırken aldığı agresif tutumla

ortaya koydu.

Zirve ayrıca yaşanan mali-borç krizinin

derinleşmesiyle AB hiyerarşisinin yeniden

belirlenmesini zorladı. Almanya ve Fransa'nın başını

çektiği emperyal çekirdek daha konsantre olurken

periferi giderek enkaza dönüştü. AB hiyerarşisini içiçe

geçmiş daireler ya da halkalar olarak tanımlayabiliriz.

Birinci halkayı beş ülkeyi kapsayan emperyal çekirdek

oluşturuyor.

İkinci halkada AB'nin periferisi bulunuyor. Doğu

Avrupa ülkeleri ise hiyerarşinin üçüncü halkasını

meydana getiriyor.

Borç krizi ve AB, Avrupa Merkez Bankası ve

IMF'nin yani troykanın aracılığıyla gerçekleştirilen

karşıdevrimci operasyonlar AB içi hiyerarşiyi giderek

keskinleştirdi. Periferinin yıkımı ve enkaza çevrilmesi

yönünde politikalar izlendi. Başta Almanya (tek para

birimine geçişle başlattığı muazzam atak, sermaye

ihracıyla pekiştirildi ve derinleştirildi) ekspansiyonist

politikalar izledi. Almanya ağırlıkla diplomatik,

ekonomik ve Yugoslavya'da olduğu gibi askeri

yöntemlerle genişlemeci ve yayılcı politikaları

hayata geçirdi. Böylece yeni pazarlar, yeni sermaye

yatırım alanları ve hammadde kaynakları elde etmeyi

amaçladı. AB'nin en etkili dominant ülkesi haline geldi.

Kıta Avrupası'nı saran borç kriziyle birlikte

Yunanistan, Portekiz, İrlanda'ya sistematik,

karşıdevrimci programlar dayatıldı. Aynı politikalar

İspanya ve İtalya'nın da gündeminde. Borç krizi

senkronu yıkıcı bir şekilde Avrupa'nın Akdeniz

Havzası'ndaki ülkeleri anaforu içine almış durumda.

Sosyal yıkım programları periferide ve merkez

ülkelerde poperizme, yani emekçi kitlelerin yoğun

olarak yoksullaşmasına ve en temel ihtiyaçlarını

Son AB Zirvesi AB'nin "yeniden yapılanma"

sürecinin yeni bir adımı olarak dikkat çekti.

Kapitalizmin yapısal krizinin yıkıcı etkileri ve krizin

Avrupa'da bir borç krizi şeklinde derinleşmesi AB'nin

iki dominant ülkesini harekete geçirdi. Zirve, kriz

sonrası sürecin önemli politik eşiklerinden biri oldu.

Almanya ve Fransa'nın emperyal hamlelerini

dışavurdu.

Almanya ve Fransa Avrupa'nın periferisini saran

borç krizini, kendi ekonomik ve nüfuz alanlarını

yaymak ve güçlendirmek yönünde kullanıyor. Finans

kapital yaptığı stratejik ataklarla AB'nin periferisini

yeniden sömürgeleştiriyor. Periferi sosyal yıkım

programlarıyla önce felç edilerek enkaz haline

getiriliyor ve böylece emperyalist operasyonların

zemini hazırlanıyor, sonra emperyalist hegemonyanın

yeniden tahsisi yönünde son derece soğukkanlı

hazırlanmış düzenlemeler devreye sokuluyor.

Süreç, AB'nin giderek daha da homojenleşmesi ve

özellikle Almanya'nın AB içinde etki gücünü arttırması

şeklinde biçimleniyor.

AB içi hiyerarşi yeniden belirleniyor

Brüksel'de yapılan AB Zirvesi'nde Merkel ve

Sarkozy'nin belirlediği çerçevede mali/borç krizi ve

etkileri üzerinden AB'nin yeniden dizaynı gündeme

getirildi.

Borç krizinin AB'nin periferisini sarması ve yarattığı

senkronize etki bazı "acil" önlemlerin alınmasını

zorunlu kıldı. AB içinde "mali birlik" sağlanması için

Almanya ve Fransa harekete geçti. Zirve, AB

bölgesindeki ülkelerin daha güçlü bir ekonomik yapıya

kavuşması, bütçelerinin disiplin altına alınması ve mali

birliğin sağlanması yönünde

tartışmalara sahne oldu.

karşılamamasına yol açtı.

Avrupa işçi sınıfının nesnel ve öznel şekillenme süreci

AB'nin yeniden dizaynı yönünde Almanya ve Fransa güdümlü yeni politikalar, Avrupa'yı saran borç krizi riskini azaltmayı amaçlıyor. Çünkü sürecin sarsıcı diyalektiği kendini her momentte gösteriyor. Troykanın aldığı kararlar periferinin Çinleştirilmesi ve yeniden sömürgeleştirilmesini içerse de bir dizi denge önemli kırılmalara, büyük kopuşlara yol açabilir.

En başta periferinin enkaz haline getirilmesi, emperyal hegemonyanın derinleştirilmesi ve sistematik yeni sömürgeci politikalar Yunanistan'da muazzam sınıf ve kitle hareketi yarattı. Bu hareket Akdeniz Havzası'nda etkisini gösterdi. Son olarak İngiltere'de 2 milyon kamu işçisinin genel grevi, görkemli eylemler olarak iz bıraktı. Yunanistan ve İtalya'da bugüne kadar gerçekleşen ve hazırlıkları yapılan genel grevler Avrupa'yı saran sınıf ve kitle hareketinin büyük ayağa kalkışını gösteriyor. Genel grevler, büyük kitle gösterileri, meydan işgalleri, kitlesel blokajlar ve sokak savaşları kitlelerin ruhunu silahlandırdı. Neo-liberal karşıdevrimci atmosfer bu pratiklerle dağıtıldı. Pesimiz, hedonizm ve ruhların kadavra oluşu aşılacak umut ve isyan ayaklandı, sokaklar fethedildi. Mücadele, direnç, inat ve reddetme üzerine kurulu bu süreç bugün açısından kapitalizmin sonuçlarından hareket ediyor. Kendiliğindenci karakterine rağmen yıkıcı ve infilak edici potansiyelleri içinde taşıyor, umut dalgaları yayıyor. İsyanın, sokağın gücünü kitlelere öğretiyor. Kitleler yaparak öğreniyor, öğrenerek yapıyor. Sorun sınıf ve kitle hareketinin yıkıcı enerjisini kristalize etmektir. Bunu sağlayacak devrimci önderliğin yaratılmasıdır.

Özellikle Yunanistan bu noktada önem taşıyor. Yunanistan Avrupa'da sınıf mücadelesinin odak coğrafyası olarak öne çıkıyor. Avrupa işçi sınıfı içerisinde Yunanistan işçi sınıfı katalizör bir rol üstlendi. Yunanistan işçi sınıfının deneyimleri, birikimleri, kazanımları kıtadaki sınıf mücadelesini besliyor. Yunanistan sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı coğrafyaya ve kavganın merkezine dönüştü. Bu durum hem işçi sınıfı hem de finans kapital için geçerli. Yunanistan işçi sınıfının kazanımı Avrupa işçi sınıfının kazanımı olacak ve Avrupa işçi sınıfının büyük salınımını besleyecektir. Enternasyonalizmi güçlendirdiği gibi yeni, büyük kitle

hareketlerine zeminler açacaktır. Yunanistan işçi sınıfının olası yenilgisi de aynı derecede sarsıcı olacaktır. Yenilgi Avrupa işçi sınıfının yenilgisi olarak düşünülmelidir.

Finans kapitalin Yunanistan, İtalya, İspanya'da kurduğu ara rejim hükümetlerinin işlevi de bu noktada ortaya çıkıyor. Sınıf hareketini pasifize ve paralyze etme ve sınıfın yıkıcı enerjisini boşaltma bu hükümetlerin gerçek misyonudur.

Her ne kadar AB Zirvesi'nde krize yönelik önlemler alınsa da bu önlemlerin palyatif çözümler olduğu görülüyor. Bırakın krizi aşmayı, krizin kontrol edilmesi bile zordur. Borç krizinin derinleşmesiyle Avrupa'daki sınıfsal antagonizma yoğunlaştı, sınıf mücadelesi keskinleşti.

Avrupa İstikrar Mekanizması'na ayrılan 500 milyar avroluk bütçe İtalya ve İspanya'nın sorunlarına bile çözüm olamaz. Borç krizinin özellikle İtalya ve İspanya'yı sarması AB içinde yıkıcı sonuçları beraberinde getirebilir. Bu anlamda AB oligarşisinin bürokratları ve bazı burjuva iktisatçıların borç krizinin yaratacağı tahribatların altını çizmesi boşuna değildir. Bugün açısından avro bölgesindeki 15 ülke kredi derecelerinin düşürülmesi riskiyle karşı karşıya.

Özellikle krizin İtalya ve İspanya'da kontrol edilememesi kıtayı büyük sınıf mücadelelerinin yaşandığı bir coğrafyaya dönüştürebilir. İtalya'daki son genel grev kararı bunun somut göstergesidir.

Yunanistan işçi sınıfının mücadelesinin uzun solukluluğu ve yarattığı alternatif toplumsal örgütlenmeler, ülkede yaşanan "düşük yoğunluklu" isyan hali, borç kriziyle birlikte özellikle Akdeniz Havzası'nı saran mücadele zeminini besleyecek ve güçlendirecektir.

Avrupa işçi sınıfı yeni bir momentin içine giriyor. Bu anlamda Yunanistan, İtalya ve İspanya'da kurulan pro-faşist ve teknokrat hükümetlerin alaşağı edilmesi Avrupa işçi sınıfının siyasal kazanımı olacaktır. Bu, karşıdevrimci program ve saldırıların boşa çıkarılmasıdır.

Avrupa'nın Akdeniz Havzası odaklı sınıf ve kitle hareketinin yarattığı enerjinin, AB'nin merkez ülkelerinde büyük salınım yaratması kaçınılmazdır. 2012 yılında özellikle Yunanistan ve İtalya'da sınıf mücadelesinin yoğunlaşması beklenmelidir. Yunanistan ve İtalyan işçi sınıfının, yaratacağı pratiklerle Avrupa işçi sınıfı üzerindeki ataleti kırması muhtemeldir.

11 Aralık 2011 | İtalya

Kadınlar faturayı reddetti

İtalya'da binlerce kadın tasarruf adı altında yapılan kesintileri protesto etti.

Yüzlerce kadın, başkent Roma ve Venedik kentlerinde meydanlara indi.

Geçen 13 Şubat tarihinde "Şimdi değilse, ne zaman?" sloganıyla meydanlara inen kadınlar, "Kadınlar yoksa, kim?" sloganıyla ikinci kez eylemdeydiler. Yasalaşması beklenen 30 milyar avro değerindeki kesintiler kadınlar tarafından protesto edildi. Eylemde ekonomik önlem paketinde kadınlarla ilgili çalışma hayatında ve emeklilik reformunda yapılacak düzenlemeler hedef alındı.

Yunanistan'da basın emekçilerinden grev

Yunanistan'da "krizle mücadele için kemer sıkma" adı altında devlete ait bazı basın kurumlarının birleştirilmesine ve işten çıkarılmalarına itiraz eden basın emekçileri 13-14-15 Aralık günlerinde üç günlük greve çıktı.

Yazarlar Federasyonu (POESY) ve ERT Çalışanları Federasyonu'nun (POPERT) ortak kararıyla 13 Aralık Salı günü saat 06.00'da başlayan grev çerçevesinde, devlete ait radyo-televizyon kurumu ERT tüm yayınlarını durdururken, resmi haber ajansı AMNA da haber geçmedi ve internet sitesini yenilemedi.

29 Kasım'dan itibaren günün belirli saatlerinde iş bırakan AMNA ve haber yayınlarını tamamen durduran ERT çalışanları, 2-3-4 Aralık günlerinde de aynı taleplerle greve çıkmışlardı.

Yunanistan'da yakın zamanda, ERT'nin birinci kanalı ERT1'in ve bölgesel yayın yapan bazı radyo istasyonlarının kapatılması, bu kurumlardaki çalışanların bir bölümünün başka kurumlara kaydırılması, bir kısmının ise "iş yedeğine alınma" adı altında işten çıkarılması kararlaştırılmıştı.

İtalya'da genel grev

İtalya'da hükümetin krizin faturasını emekçilere çıkaran kesintilerine karşı ülkenin en büyük üç işçi sendikası olan İtalyan Genel İşçi Konfederasyonu (CGIL), İtalyan İşçi Sendikası Konfederasyonu (CISL) ve İtalyan İşçi Birliği (UIL) genel grev kararı aldı. Karar doğrultusunda işçi sendikaları 12 Aralık gününden itibaren genel grev başlattı.

Başbakan Mario Monti ve sendika temsilcileri arasında 11 Aralık günü gerçekleştirilen görüşmelerden sonuç çıkmadı. İki saat süren görüşmenin ardından

sendikalar grev kararından vazgeçmedi. Sendikalar özellikle, kemer sıkma tedbirleri içinde yer alan emeklilikle ilgili maddelere karşı çıkıyor.

12 Aralık günü de Roma'da parlamento binası önünde kitlesel bir gösteri yapıldı. Birçok kentte düzenlenen gösterilerde işçilerin yanısıra öğrenciler de yer aldı.

Fiat işçileri 8 saatlik iş bırakma eylemi yaparken, grev farklı sektörlerde önümüzdeki günlerde devam edecek.

Rusya'da onbinler gerici rejime karşı alanlara indi...

Birikmiş öfke yolunu arıyor

Kapitalist sistemin her gün yeniden ürettiği işsizlik, yoksulluk, yolsuzluk, rüşvet ve zorbalığa karşı dünyanın dört bir yanında yükselen mücadele Rusya'da da yankı buldu. Son 20 yılın en kitlesel eylemlerine sahne olan Rusya'da gelişen hareketi, seçim yolsuzlukları tetikledi. Başkent Moskova ve ülkenin en büyük kenti St. Petersburg başta olmak üzere onlarca kentte düzenlenen gösterilere onbinlerce kişi katıldı.

Eylemler, uzun süredir kitlesel sokak hareketlerinin yaşanmadığı Rusya'da 'yeni bir dönemin başlangıcı' olarak değerlendiriliyor. Vladimir Putin ve ekibi, ilk kez bu kitlesellikte bir muhalefetle karşılaşılıyor.

Putin iktidarı güç kaybetmeye başladı

12 yıldan beri iktidarda olan Vladimir Putin liderliğindeki ekip, Sovyetler'in dağılmasından sonra - Boris Yeltsin gibi düşkünlerin de katkılarıyla- rezil duruma düşürülen Rusya'yı, emperyalist bir güç olarak yeniden örgütledi. İMF'yi kovan, Çin'le stratejik bir odaklaşmaya giden, batılı emperyalistlerin Rusya'yı kuşatma girişimlerine meydan okuyan, petrol fiyatlarındaki artışın sağladığı avantajları da kullanarak orduyu yeniden modernize edip savaş yeteneğini arttıran Putin iktidarı, Moskova'da güçlü bir yönetim kurmayı başardı.

ABD işbirlikçisi oligarkların bir kısmını tasfiye eden bir kısmının ise etkisini kıran Putin yönetimi, bir döneme kadar halktan yoğun destek almayı da başarıyordu. Ancak iki dönem devlet başkanlığı bir dönem başbakanlık yapan Putin'in icraatları işçi ve emekçilere değil, giderek palazlanan Rus burjuvazisinin çıkarlarına hizmet etti. Bu durumdan hoşnutsuz olan işçi ve emekçiler, seçimlerde geniş ölçüde hile yapılmasının da tetiklemeyle sokaklara çıkarak yönetime karşı biriken tepkilerini ortaya koydular.

Seçimler de tüm hilelere rağmen esasında birikmiş tepkiyi bir biçimde göstermektedir. Vladimir Putin'in lideri olduğu Birleşik Rusya Partisi'nin (BRP) 2007 seçimlerinde aldığı yüzde 64,3 olan oy oranı yüzde 49,67'ye kadar geriledi. Gösterileri tetikleyen yaygın yolsuzluklara rağmen, Putin'in partisi yaklaşık dörtte bir oranında oy kabına uğradı; 450 sandalyeli Duma'daki sandalye sayısı ise 315'ten 238'e düştü.

Palazlanan Rus burjuvazisinin temsilcisi olan Putin yönetimi, yıllardır "yaygın destek zayıf muhalefet" ortamının avantajından yararlandı. Gelinek yerde ise, hem güç hem prestij kaybına uğrayan Putin'in üçüncü kez devlet başkanlığına seçilme hesapları da zora girmiş görünüyor.

Putin-Medvedev ikilisinin çekilmesini talep eden muhaliflerin eylemlerinin nasıl bir seyir izleyeceği henüz netlik kazanmasa da, Rusya'nın burjuvazi ve onun siyasal temsilcileri için 'dikensiz gül bahçesi' olduğu dönemin kapandığını söylemek mümkündür.

Putin sorunu ABD'ye havale etmeye çalışıyor

Eylemleri tepkiyle karşılayan Putin yönetimi, her burjuva devlet gibi kolluk kuvvetlerini ortalığa saldı. 1000'i aşkın eylemciyi tutuklayan polis, eylem alanlarına aşırı güç yığarak kitlelere gözdağı vermekten de geri durmuyor.

2000 yılından beri ilk defa bu çapta bir muhalefetle

karşı karşıya kalan Putin, eylemlerin ABD tarafından kışkırtıldığını iddia etti. "Clinton onlara sinyal verdi, onlar da işareti alarak eyleme girişti" diyen Putin, eylemcileri "malum senaryoya uygun şekilde ve başkalarının siyasi çıkarları doğrultusunda hareket etmekte" suçladı.

"Rus siyasetini etkilemek için yabancı ülkeler için çalışan kesimlerden hesap sorulacağı" tehdidini savuran Putin, emekçilerin rejime karşı biriken öfkesini yok saymaya çalışıyor. Fakat bu beyhude çabanın Putin'in derdine derman olması beklenmiyor.

Görünen o ki, üçüncü kez devlet başkanlığına hazırlanan Putin'in bu manevrası bir işe yaramayacak. Zira Rus burjuvazisi ve onun baş temsilcisi olan Putin'in icraatlarına işçi ve emekçilerin uzun süre sessiz kalması olası değildi. Kapitalizmin küresel krizinin Rusya'da yarattığı etkinin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkan Putin yönetiminin de, diğer ülkelerde olduğu gibi itibar kaybına uğraması kaçınılmazdı. Sokaklara taşan kitle eylemleri, bu sürecin başladığını gösteriyor. Clinton'dan sinyal alan bir azınlığın eylemlere katılmış olması, tabloda esasa ilişkin bir değişiklik yaratmıyor.

Batılı emperyalistlerin ikiyüzlülüğü...

Batılı emperyalistlerin Rus kapitalizmini tahkim eden Putin'e dış biledikleri biliniyor. Rusya'yı "zayıf işbirlikçi" konumundan "dişli rakip" düzeyine yükselten Putin yönetiminin, ABD ile AB emperyalistleriyle çıkar çatışmaları var. Rusya'yı Orta Asya, Kafkaslar ve Ortadoğu'da ayakbağı olarak gören batılı emperyalistler, Putin muhalifi gerici güçlere destek veriyor. Bu durumda batılı emperyalistlerin seçimlerdeki yaygın yolsuzlukların üzerine atılmaları şaşırtıcı değil.

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı gözlemcileri, seçimden sonraki oy sayım işlemleri sırasında ciddi sorunlar belirlendiğini ve oy sandıklarının sahte oy pusulalarıyla doldurulduğunu ilan ederken, İngiltere hükümeti ise hile suçlamalarının şeffaf şekilde soruşturulması çağrısında bulundu.

Rusya'ya dair açıklamalar yapan ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton da, seçimin ne adil ne hür olduğunu birden fazla kez dile getirerek, Putin yönetimi üzerinde baskı oluşturmaya çalıştı.

Vurgulamak gerekiyor ki, Rusya'daki anti-demokratik uygulamalar veya insan hakları ihlalleri batılı emperyalistlerin umurunda değil. Onlar, Rusya'daki gerici işbirlikçilerinin iktidara gelmesi için

çaba sarf ediyorlar; Putin yönetiminin seçim yolsuzluklarını teşhir etmeleri de bu planın bir parçasıdır. Ancak son on yılda güçlenen Rus burjuvazisi ve onun devletinin geldiği düzey, Rusya'daki ABD-AB işbirlikçilerinin iktidar dümenini yeniden ele geçirmelerinin mümkün olmadığına işaret ediyor.

Batılı emperyalistlerin ikiyüzlü söylemlerine gelince, bunlar, burjuvazinin şu veya bu kesiminde yankı bulabilir, ancak Rusya işçi ve emekçilerini etkilemesi olası görünmüyor. Putin yönetimi, batılı emperyalistlerin kirli planlarını zorbalığın gerekçesi yapsa da, eyleme geçen işçi ve emekçilerin bu planlara alet olmaları beklenmiyor.

"Komünist" partisi güçleniyor

Yaygın seçim yolsuzlukları ve partinin maruz kaldığı baskılara rağmen yüzde 19,13 oy alan Rusya Komünist Partisi (RKP), milletvekili sayısını 57'den 92'ye yükseltti. Binlerce kişinin katıldığı eylemler gerçekleştiren RKP, seçimlerin iptal edilmesini talep ediyor. Belli ki parti liderleri, baskı ve yolsuzluktan arınmış bir seçim olursa, oy oranlarının artacağına güveniyor. Nitekim eylemde konuşan parti lideri Gennadi Zyuganov da, Putin yönetimini baskı yapmak ve seçmen iradesine saldırmakla suçlayarak, RKP'nin oylarının bir kısmının çalındığını dile getirdi.

Eylemlerde dikkat çeken bir diğer nokta, işçilerin yoğun katılım sağlaması oldu. St. Petersburg'da işçilerin çağrısıyla düzenlenen onbin kişilik eylemde "Devrim, yine Devrim", "Putin'siz Rusya", "İşçi hakları için Putin defol" gibi şiarların yükseltilmesi, işçi sınıfının mücadele alanlarına çıkma eğilimine işaret ediyor.

Kapitalizmin küresel krizi ve neo-liberal politikaların yaygınlaştırdığı işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluklara ek olarak eğitim, sağlık, barınma gibi temel ihtiyaçların karşılanmasında yaşanan zorluklar, emekçileri mücadele alanlarına inmeye zorluyor. St. Petersburg'da işçilerin yükselttiği şiarları da RKP'nin oylarını neredeyse katlamasını da bu eğilimin yansımaları saymak yanlış olmayacaktır.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi diyarında başlayan hareket kuşkusuz henüz işin başındadır. RKP'nin komünistliği ise tartışmalıdır. Ancak diğer ülkelerde olduğu gibi, Rusya'da da işçi sınıfıyla emekçilerin sömürü ve kölelikten kurtuluşlarının yolu yeni ekimlerden geçecektir. Sınıf çatışmaları sertleştiğinde, Rusya işçi sınıfı yeni ekimlerin yolunu bir kez daha keşfetmekte zorluk çekmeyecektir.

'İşgal et' eylemleri ABD limanlarına sıçradı

Anti-kapitalistler 12 Aralık günü ABD'nin batı yakasındaki 3 limanı işgal ederek "İşgal et!" eylemlerini sürdürdüler.

Eylemleriyle limanları işleten şirketlerin karlarına darbe vurmak istediklerini belirten anti-kapitalistler liman girişlerini tutarak tırların giriş-çıkışlarını engellediler. California, Oregon ve Washington'da yapılan eylemlerde kısa süreleri çatışmalar yaşanırken, bazı göstericiler gözaltına alındı.

California'nın Oakland limanında 150 işçinin eylem nedeniyle evlerine gönderildiği, iki terminalin fiilen kapandığı bildirildi.

Los Angeles'taki Long Beach limanında ise 300 göstericinin terminali işgal ettikleri, Oregon'un Portland kentinde iki terminalin kapatıldığı belirtildi.

Alaska eyaleti ve Kanada'nın Vancouver kentlerinde de liman işgalleri gerçekleştirildi.

San Francisco'da şafak baskını

"İşgal et" eylemlerine yönelik ara verilmeyen polis terörünün durağı 11 Aralık günü San Francisco

oldu.

Gelir dağılımı eşitsizliğini protesto eden anti-kapitalistlerin San Francisco'da kurduğu çadır kent şafak vakti polisler tarafından basılarak dağıtıldı. Kısa süreli arbeye yaşanırken, polis 55 göstericiyi "yasalara muhalefet ettikleri" gerekçesiyle tutukladı.

İşgal hareketi Filipinler'de

Amerika Birleşik Devletleri'nde aylardır süren "Wall Street'i İşgal Et" eylemleri Filipinler'de de yankı buldu.

Güneydoğu Asya ülkesi Filipinler'de yoksulluğa dikkat çekmek isteyen öğrenciler ve işçiler, başkent Manila'da 7 Aralık günü kamp kurdu. Tarihi Mendiola Köprüsü'ne çıkmaya çalışan göstericilere polis önce basınçlı su, ardından da coplarla saldırıldı. Saldırısı sırasında 10 eylemci yaralandı, 5 kişi de gözaltına alındı.

Dünyanın en kalabalık 12. ülkesi olan Filipinler'de, nüfusun yüzde 75'i yoksulluk sınırında. Aquino hükümeti, krizle mücadelede gerekli önlemleri almamakla suçlanıyor.

Abu Jamal'in idam cezası kalktı

Mumia Abu Jamal'in davasında savcılar idam cezasından vazgeçti. Savcıların idam talebinde ısrarcı olmayacaklarını açıklamasından sonra, Jamal'in ömür boyu hapse çarptırılma ihtimali belirdi.

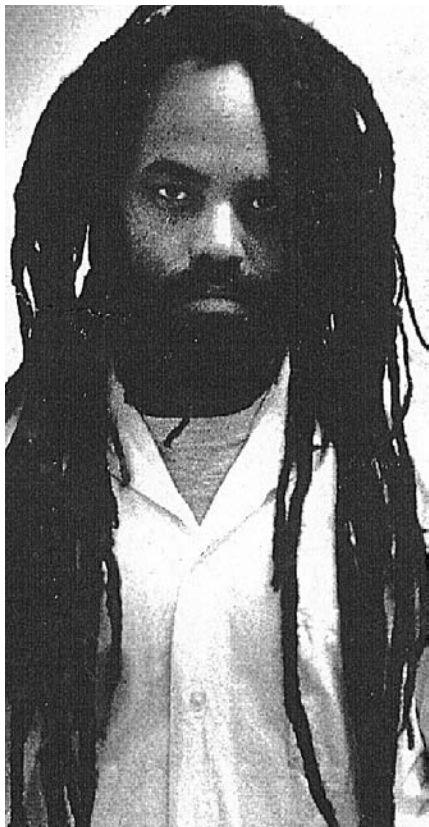
Şu an 58 yaşında olan Jamal, ABD'nin Philadelphia eyaletinde 1981 yılında beyaz polis memuru Daniel Faulkner'ı öldürmekten suçlu bulunmuş ve idam cezasına çarptırılmıştı.

Savcı Seth Williams'ın, polis memurunun dul eşinin onayıyla idam cezasında ısrar etmeme kararı aldığı belirtildi.

Jamal'e verilen idam cezası bir dizi temyiz girişiminin ardından onanmıştı. Ancak Federal Temyiz Mahkemesi, jüri üyelerine verilen bazı talimatların yanlış yorumlanmış olabileceği gerekçesiyle, cezanın saptanacağı yeni bir duruşma yapılmasına karar verdi.

Geçen Ekim ayında ABD Yüksek Mahkemesi de davaya müdahil olmayı reddedince, idam cezasında ısrar etmek ya da ömür boyu hapis cezası isteme kararı savcılara kaldı.

Ortada ciddi bir delil olmadan siyasal amaçlarla verilmiş bir karar olduğu için Jamal'e verilen ceza büyük tepki topluyordu. Ünlü aktörler Mike Farrel ve Tim Robbins, diğer bazı ünlülerle birlikte New York Times gazetesine ilan vererek Jamal'in yeniden yargılanmasını talep etmişti.

Hamburg'da Neo Nazi karşıtı yürüyüş

Hamburg'da 11 Aralık günü göçmenlere dönük Neo-nazi cinayetlerine karşı yürüyüş gerçekleştirildi. Yerli güçlerden Alman anti-faşistleri ve otonomcu grupların organize ettiği yürüyüşe göçmen kurumlardan BİR-KAR, YEK-KOM Gençliği, Anadolu Federasyonu, ADHK, ATİK ve AGİF katılım gösterdi.

Landunksbrücken Caddesi'nde başlayan yürüyüşe havanın oldukça soğuk ve karlı olmasına karşın kalabalık bir kitle katıldı. Toplanma alanının etrafı çelik yelekli ve kalkanlı polisler tarafından sıkı abluka altına alınırken yürüyüşe katılanlar polisleri alandan uzaklaştırmak için "Polis defol, polis dışarı!" sloganlarını attılar. Yaklaşık yarım saatlik bir bekleyişin ardından başlayan yürüyüşün en önünde "Tüm ırkçı-faşist örgütler ve partiler kapatılsın" pankartı taşındı. Arkasında ise diğer kurumların pankart ve flamaları yer aldı.

Yürüyüş oldukça canlı ve coşkuluydu. Yol boyunca hem polisler hem de faşistlere dönük öfke dolu sloganlar haykırıldı. Yarım saatlik yürüyüşün ardından polis bir kez daha yürüyüşü engellemek için barikat kurdu. Kitle polisin keyfi ve provakatif tutumuna öfkeli sloganlarla karşılık verdi. Kitlenin bu kararlı tutumu karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı ve yürüyüşe devam edildi.

Şehrin tam merkezinde bu kez kısa bir miting yapıldı. Mitingde Neo-nazi cinayetlerini ve Türk faşistlerinin Kürt kurumlarına dönük saldırılarını kınayan konuşmalar yapıldı. Konuşmalardan sonra tekrar yürüyüşe geçildi. İki saat daha yüründükten sonra yeniden başlangıç yerine gelindi. Polis burada da provokatif davranışlarda bulundu. Kitlenin Neo-nazi ve polis karşıtı sloganları hiç susmadı. Eylem konuşmalarının ardından sona erdi.

BİR-KAR yürüyüş ve miting esnasında "Almanya'daki ırkçı-faşist saldırganlığa geçit vermeyelim!" ve "Faşizme karşı omuz omuza!" başlıklı bildirimlerin dağıtımını yaptı. Ayrıca miting sırasında Kızıl Bayrak gazetesi de emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Hamburg

Honduras'ta basın emekçilerine saldırı

Honduras'ta polis ve asker 13 Aralık günü gazeteci cinayetlerini protesto eden basın emekçilerine göz yaşartıcı bombalarla saldırı.

Geçen hafta gazeteci Luz Marina Paz'ın öldürülmesi üzerine örgütlenen gösteride basın emekçileri "Gazeteciler Yaşam ve İfade Özgürlüğü İstiyor" sloganıyla başkentteki hükümet binası önüne yürüdü. Eylemde yapılan açıklamada, Haziran 2009'da Başkan Manuel Zelaya'nın ordu darbesiyle devrilmesinin ardından, hem geçici başkan Roberto Micheletti hem de takipçisi Porfirio Lobo dönemlerinde Honduras'ta çok sayıda gazeteci cinayeti gerçekleştiğine dikkat çekildi. Serbest gazetecilik yapılabilecek koşullar ve devlet kasasını boşaltanların soruşturulması ve cezalandırılması da talep edildi.

Honduras'ta 2007'den beri 23, 2010 yılından beri 17 gazeteci öldürüldü.

BM Dünya İklim Zirvesi'nden sonuç çıkmadı...

Sorunun nedeni olanlar çözümün parçası olamazlar!

28 Kasım-9 Aralık tarihleri arasında Güney Afrika'nın Durban kentinde Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansı gerçekleştirildi. Konferansa 194 ülkeden yaklaşık 11 bin delege katıldı. Konferansta, Kyoto Protokolü'nün birinci yükümlülük dönemi 2012 yılında tamamlanırken yerine uygulamaya sokulacak yeni iklim rejiminin belirlenmesi bekleniyordu. Konferansın sonunda 2012'de süresi dolacak olan Kyoto Protokolü'ne beş yıl daha bağlı kalacağı açıklandı. Somut adımların atılması 2020 yılına ertelenirken böylelikle yine malumun ilanı gerçekleşmiş oldu.

Konferansta bu kadarla da yetinilmedi, iklimden para kazanmanın yollarına bakıldı. Bu amaçla olsa gerek yeni bir iklim fonunun oluşturulması, karbon piyasalarının genişletilmesi ve ormanları koruyan ülkelerin bundan para kazanması gibi konularda karara varıldı.

Küresel ısınmanın 2 santigrat derecenin altında tutulması için zorunlu olan sera gazı etkisine yol açan gazların azaltılması konusunda hiçbir adım atılmadı. Sera gazı salımları açısından ilk iki sırada yer alan ABD ve Çin konferansta somut taahhütlerde bulunmaktan kaçınıırken, Kanada, Rusya ve Japonya, Kyoto Protokolü çerçevesinde önümüzdeki yıla kadar geçerli olan taahhütlerini devam ettirmeyeceklerini açıkladılar. Avrupa Birliği ise, küresel ısınmayı engelleyecek yeni bir küresel anlaşma yapılması gerektiğini savunuyor.

Emperyalist ülkelerin çözüm için bir adım atmamaları, onların bu sorundan etkilenmediği anlamına gelmiyor. Ancak küresel iklim değişiminden en fazla etkilenen daha çok bağımlı, geri bırakılmış ülkeler olacaktır. Gerek çevre duyarlılığının nispeten gelişmiş ülkelere göre azlığı ve emperyalist bağımlılığın etkisiyle çevreye zararlı geri teknolojilerin bağımlı ülkelere kaydırılması sonucu bu ülkelerde kirlilik daha yoğun biçimde artıyor.

Türk burjuvazisi sefil çıkarlar peşindeydi

Toplantı sonunda anlaşmaya taraf ülkeler, iki haftadır yaptıkları görüşmeler neticesinde bir metin de çıkardılar. Ancak Türk devleti bu metnin tümüne itiraz etti. Çünkü derdi başkaydı. İklim fonlarından faydalanamayan ülkeler arasından çıkmak istedi. Bu grupta AB ülkeleri, Rusya, Kanada, Avustralya ve Yeni Zelanda bulunuyor. Oysa geçmişte Türk devleti bu gruba girmek için özel bir çaba göstermiş ve bu nedenle özel statü sahibi olmuştu. Ancak şimdi bu gruptan çıkıp, en azından Çin, Hindistan veya Brezilya gibi, "gelişmekte olan ülke" sıfatıyla bazı finans desteklerinden yararlanmak istiyor.

Sermaye devleti, bu "kurnazlığı" sayesinde bu konferanstan ödül(!) ile ayrılan devletlerden oldu. İklim müzakerelerinde sonucu olumsuz etkileyecek politikalar ortaya koyan ülkelere çevreci örgütlerce verilen "Günün fosili" ödülü Türkiye'ye de verildi. İklim Eylem Ağı (CAN) tarafından yapılan açıklamada Türkiye'nin ödüle layık görülmesinin nedeni, sera gazı emisyonlarını indirmek için hedef belirlemeden, Kyoto Protokolü'nün mekanizmalarından faydalanarak teknolojik ve finansal destek almaya çalışması olarak gösterildi.

Kapitalizm gezegenin başına gelebilecek en büyük felakettir. Zirvede boy gösterenler şahsında kapitalist sınıf, kendi sefil çıkarları için insan ve çevre sağlığını büyük riske atmakta kararlı olduğunu göstermiştir.

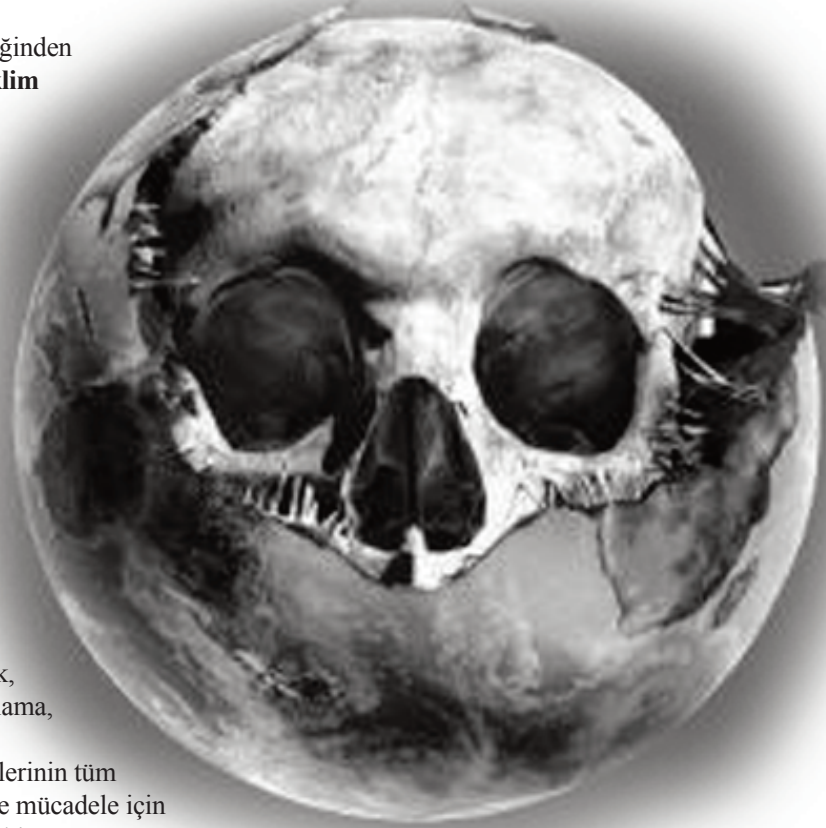
Bu ödülü sermaye devletinin hak ettiğinden kuşku yok. Konferansta TÜSİAD'ın "İklim değişikliğini önlemede özel sektörün rolü" başlıklı bir oturum düzenliyor olması bile Türk burjuvazisinin çevre sorununa nasıl baktığını gösteriyor. Sermaye sınıfının çevre sorununa duyarlılığı onun kar-zarar denklemiyle ilgilidir. İklim krizi onun kar oranlarını etkiliyorsa ya da iklim krizinden potansiyel bir pazar olarak faydalanmak istediğinde onun gündemi haline gelmektedir. "Piyasa eksenli" sözde "çözümler" arayan Türk sermayesinin has örgütlerinden olan TÜSİAD'ın derdinin de ne olduğu bellidir.

Aralarında Akbank, Arçelik, Bilim İlaç, Borusan Holding, Coca-Cola İçecek, Kale, Teknosa, Tofaş-Fiat, Toyota Pazarlama, Türk Telekom ve Zorlu Enerji Grubu CEO'larının da yer aldığı şirket yöneticilerinin tüm dünya hükümetlerine iklim değişikliği ile mücadele için acil eylem çağrısında bulunması ise ayrı bir ikiyüzlülüktür.

Türkiye çevrecinin daniskası olmakla övünen bir başbakana sahip olmasına rağmen 100'den 10'a inmesi gereken sera gazı emisyonlarını 100'den 200'e çıkartmış bir ülkedir. Böyle giderse bu oran 2020'de 350'ye çıkacaktır. Türkiye ayrıca 1991-2010 yılları arasında hava olayları sonucu en çok zarara uğrayan ülkeleri içeren İklim Risk İndeksi'nde 106. sıradan 88. sıraya yükselmiştir. Ayrıca Türkiye'nin yıllık karbon salımının 370 milyon ton olduğu da unutulmamalıdır.

Sorunun nedeni olanlar çözümün parçası asla olamazlar!

Dünyayı her yönüyle sömüren ve bunda hiçbir kural tanımak istemeyen kapitalistlerin çalıp oynadığı böylesi zirvelerden bir şey çıkmayacağı açıktır. Geçmişte de böylesi zirveler hep yapıldı. Örneğin, 1992'de Rio'da gerçekleştirilen dünya zirvesinde BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi 150'den fazla ülke tarafından imzalandı. Nihai amacı "atmosferdeki sera gazı yoğunluğunu iklim sistemine tehlikeli antropojenik müdahaleyi engelleyecek bir seviyede sabitlemek" olan bu sözleşme Mart 1994'te yürürlüğe girmişti. Sonrasında 1997 yılında Kyoto Protokolü karara bağlandı. Kyoto Protokolü ülkelerden sera gazı salınımı azaltma hedeflerini gerçekleştirmelerini yasal olarak öngören bir protokol. 2009'da ise 15. Taraflar

Konferansı'nda Kopenhag Uzlaşması yapıldı. Gelişmiş ülkelere mutlak azaltım istenirken gelişmekte olan ülkelere artıştan azalma hedefi verilmesi istenildi vs.

Tabii ki bunlar gerçek yaşamda bir karşılığı olmayan anlaşmalardı. Kapitalist efendiler bildiklerini okumaya devam etti. Çünkü onlar için tek gerçek sefil çıkarlarıdır. Değişen iklim koşulları, hava, toprak ve su kirliliği, geri dönülemez bir şekilde kaybedilen doğal kaynaklar vb. onları hiç mi hiç ilgilendirmemektedir.

İklim konferansını eylemleriyle etkilemeye çalışan çevreci örgütlerden Friends of the Earth International Başkanı Nnimmo Bassey, "Somut adımlar atmaya 2020'ye ertelemek, küresel ölçekte suçtur. Bu, dünyanın 4 derecelik ısı artışına doğru gittiği anlamına geliyor; bu da Afrika için, küçük ada ülkeleri için, yoksul ülkeler için idam fermanı demek. Dünyanın yüzde 1'ini oluşturan zenginler, yüzde 99'un kurban edilebileceği kararına vardı" diyerek durumu özetlemiş oluyor.

Kapitalizm gezegenin başına gelebilecek en büyük felakettir. Bahsi geçen zirvede boy gösterenler şahsında kapitalist sınıf, kendi sefil çıkarları için insan ve çevre sağlığını büyük riske atmakta kararlı olduğunu göstermiştir. Bu kapitalist akbabalardan, küresel ısınmada gerileme sağlamak bir yana giderek artan tehlikeyi önlemek adına, samimi çaba beklemenin bir karşılığı yoktur. Bu nedenle yapılması gereken kapitalizm yerine insan ve çevre sağlığını gözetan sosyalist bir düzen için savaşımdır.

Çocuklarımızın ‘çocuklukları’ sistemin çarkları arasında!**Devlet bizi sevmesin!****G. Umut**

Varlıklarını ellerindeki taşla, molotofla hatırlatan, dillerini unutmayan, köylerinin boşaltıldığını, insanların katledildiğinin, geleceklerinin açlığa, sefaletle mahkum edildiğinin farkında olan çocuklardan onlar. Köşelerinde ‘evcilik’ oynamalarını bekleyemezsiniz onlardan. Ya da her saklambaç oynamaya çalıştıklarında onları devletin sobeleyeceğine gizleyemezsiniz. Ekmek almaya gittiklerinde bile eve cansız ve 13 kurşunla dönen Uğur’un bedenini unutturamazsınız.

Yaşadıkları iklimin özelliklerini taşır çocuklar. Hareketlerinden, konuşmalarından, ellerinden alınan oyuncaklardan ve çok erken tanıştıkları yokluklardan okursunuz nereli olduklarını. Gözleri boncuk boncuk, o hiç gidilmemiş köylerimizin ışıklarını anımsatan bir parıltı. 8 yaşındaki bir oğlan çocuğu “içerisi” ile “dışarısını” ayırt edebilir mi? Evet, 8 yaşında bir oğlan çocuğu “içerisi” ile “dışarısını” ayırt edebilir.

Onların şimdi Filistin’in küçük generallerine övgüler dizmelerine bakmayınız, “kurtuluş” savaşında cepheye cephanelik taşıyan çocukları övdüklerine aldırmayınız, her “çocuk bayramında” kucaklarına oturttukları çocukları sevmelerine kanmayınız! Bizler biliriz onların “kadın, çocuk ayırmayacağız” söylemlerini ve gerçekten de kadın çocuk ayrımı yapmadıklarını.

Azad bebeği ve annesini biliriz...

1996 yılının Aralık ayında annesi ile gözaltına alındığında Azad 1,5 yaşındaydı. Terörle Mücadele Şubesi’nde 11 gün kalmıştı. ‘Örgüt üyeliği ve örgüte taban kazandırmak’ suçlarından idamla yargılandığı davada annesi anlatıyordu başlarına gelenleri. Azad’ın elinde sigara söndürüldüğünü, tek melendiklerini, cinsel tacize uğradıklarını... İstanbul Tabip Odası anneyi ve Azad’ı muayane etmiş ve şunları yazmıştı rapora: “Sinirlilik, polis gördüğünde ağlama, uykusundan korkarak uyanma, idrar ve dışkı kontrolünü kaybetme, yanında sigara içildiğinde ağlama ve ortamı terk etme isteme. Sol eldeki izlerin çocuğun elinde uygulandığı iddia edilen sigara söndürme eylemiyle uyumlu olduğu, çocuğun sıkıntı bozukluğu da dahil tespit edilen ruhsal bozukluk halinin işkenceden sonra meydana gelmesi tıbbi bilgi ve mantığa uygundur.”

Azad onlarca çocuktan sadece biri ve şu an 15 yaşında. 15 yaşında onlarca çocuk şu anda hapisanelerde. 15 yaşında onlarca çocuk şu anda atölyelerde, fabrikalarda. 15 yaşında onlarca çocuk şu anda sokaklarda boyacılık yapıyor, mendil satıyor. Onlar için de bir “sevgi evi” bulunur mu devletin şefkatli kollarında!

Sistemin “şefkatli” kolları her yerde!

“Sevgi evleri” projesi aslında yıllardır uygulanan bir proje. Bugün tekrar gündeme gelmesi ise “taş ve molotofkokteyli” atan çocuklar şahsında Kürt çocuklarını hedef alması ile ilintili. Ama Kürt çocukları üzerinde uygulanan asimilasyon politikası örneklerinden sadece biri. Yatılı Bölge İlköğretim Okulları’nda uygulanan şiddet tutun da eğitim müfredatından akan şovenizm zehrine kadar bir çok yerde bu uygulamayı görebilirsiniz.

Çocuklar üzerinde uygulanan politikalar salt Kürt çocuklarını da kapsamıyor. Bu coğrafyada çocuklar neler yaşamadılar ki... Manisalı gençler davasından baklava çalan çocuklara kadar birçok vahşi uygulamayı gördüler. Sadece bu coğrafyada değil tabii ki dünya ölçeğinde böyle. 18. ve 19. yüzyıl romanlarında insanlığın acılarını en çarpıcı biçimde çocuk işçiler üzerinden okuduk. İngiltere’de 1780’lerde çocuklar idam cezasına mahkum edilebiliyordu. Birçok ayaklanma sırasında halk önünde asılanlar arasında çocuklar da vardı. Sistem artık belki halk önünde asmıyor/asamıyor ama asimilasyon ile, kültürü ile, ‘ağaç yaş iken eğilir’ mantığı ile hücre hücre eritiyor.

Kapitalizm koşullarında çocuk haklarının gelişimi bile sınıfsal farklılıklara işaret eder.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı verilerine göre Türkiye’de yaklaşık 17 milyon çocuğun bir milyonu çalışıyor. İş Kanunu’nda çalışmaya başlama yaşı 15 olarak gösterilmesine rağmen, hafif işler için bu yasalarla 13 yaşına kadar inilebiliyor.

Yüzyıllar arasında köprü!

Yıllar önce Amed’de sokaklarda gördüğümüz kâğıt mendil satan, ayakkabı boyayan çocukların fotoğrafları ve yazdıklarından oluşan bir kitap yayımlanmıştı: ‘Düşler ve Sokaklar’ adında. Kitapta 9 yaşındaki 3. sınıf öğrencisi, ayakkabı boyacısı A.G. şöyle anlatıyor: “Ben cennete gitmek istiyorum. Orada kuşlar, kelebekler, güzel renkli çiçekler mis gibi kokuyor. Orada elma, portakal, muz, kivi, her türlü meyve yemek istiyorum. Benim bisikletim olmasını istiyorum. Güzel masallar okumak isterim ve boyacılık işini artık

hiç yapmak istemiyorum. Oturup dinlenmek istiyorum. Orada güzelcene yatıp uyumak istiyorum. Kitaplar okumak istiyorum. Okulumu bitirirsem doktor olmak istiyorum. Hastaları iyi yapmak istiyorum. Dışarıda kar yağıyor üşüyorum.”

Ayakkabı boyacısı A.G. 18. yüzyıl İngilteresi’ndeki çalışan bir kız çocuğu ile tanışmış olabilir mi? Çok da mümkün gözüküyor değil mi? 18. yüzyıl İngilteresi’nde 8 yaşında maden ocaklarında çalışan bir kız çocuğunun şu cümleleri yüzyıllar arasında kurulan bir köprü gibi.

“Ben, Gauber Ocağında bir tuzakçım; ışısız tuzak kurmak zorundayım ve sürekli korku içindeyim. Sabahları 4’te bazen 3.30’da işe gider, eve 17.30’da dönerim. Hiç uyumam.”

İnsanın insan gibi yaşadığı bir dünya özlemimiz. Belki de en çok

çocuklar için Belki de en çok onlar hak ediyor böyle bir geleceği. Çocukluklarını doya doya yaşayabildikleri, uçurtmalar yapıp sistemin dikenli tellerine takılmadan uçurabildikleri, sınırsız düşler kurup onları gerçekleştirmek isteyecekleri, çalışmak zorunda kalmadıkları bir dünya... Böyle bir dünyayı kurana kadar çocuklarımız da ister Kürt olsun ister Türk, ister Ermeni, ulusları, dinleri, dilleri fark etmeksizin çocukluklarını sistemin çarkları arasında yitirecekler. Ve biraz da bu yüzden savaş koşullarında büyüyen ya da eve katkı sağlamak için küçük yaşta çalışmak zorunda kalan hiçbir çocuk aslında “çocuk” değil.

“Hayata dönüş” deyip katliam kusan devletin, “sevgi evleri” deyip nefret ekeceğini biliyoruz. Bizim çocuklarımızın onların sevgisine de evlerine de ihtiyacı yok! Devlet bizi de çocuklarımızı da sevmesin!

“Köşelerinde ‘evcilik’ oynamalarını bekleyemezsiniz onlardan. Ya da her saklambaç oynamaya çalıştıklarında onları devletin sobeleyeceğine gizleyemezsiniz. Ekmek almaya gittiklerinde bile eve cansız ve 13 kurşunla dönen Uğur’un bedenini unutturamazsınız.”

Çetinsaya YÖK'e, Özcan Köşk'e!

12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversitelerdeki postal izi Yüksek Öğretim Kurumu'nun başına Gülen Cemaati'ne yakınlığıyla bilinen İstanbul Şehir Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Gökhan Çetinsaya getirildi. YÖK'ü kaldırma yalanlarıyla şov yapan dinci gerici AKP hükümeti, üniversiteleri tamamen sermayenin hizmetine sunma planını yeni dönemde Çetinsaya'yla beraber hayata geçirecek.

Yusuf Ziya Özcan'ın yerine getirilen Çetinsaya bir vakıf üniversitesinden bu göreve atanan ilk isim ve en genç YÖK Başkanı olmasıyla dikkat çekiyor. Çetinsaya'nın özel bir üniversitenin rektörüken YÖK başkanlığına getirilmesi, üniversitelerin piyasaya açılması konusunda özel bir mesaj taşıyor.

Çetinsaya ayrıca, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'na yakın bir isim olarak biliniyor. Çetinsaya'nın rektörü olduğu İstanbul Şehir Üniversitesi'nin kuruluşuna da Davutoğlu önyak olmuştu.

4 yılda "büyük" hizmetler

YÖK Başkanlığına atanan Prof. Dr. Gökhan Çetinsaya görevini, Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan'dan devraldı. Devir teslimi için düzenlenen törende konuşan Özcan, "Sayın Çetinsaya'ya bu anlamda çok da problemleri olmayan bir YÖK bırakıyoruz ama ondan beklentimiz bir eşiğe kadar taşıdığımız yükseköğretimi o eşikten atlatması ve yükseköğretimden beklediğimiz verimliliğe ulaştırmasıdır" dedi.

Üniversitelerde soruşturmalar, cezalar ve antidemokratik uygulamaların yanısıra eğitimin ticarileştirilmesi konusunda baş aktör olan Özcan görev yaptığı 4 yıllık süreçte bir dizi skandala da imza atmıştı. Özcan döneminde yüzlerce üniversite öğrencisi zindanlara tıklırken özel güvenlik birimlerinin polis gibi çalışmasının da önü açılmıştı.

Mükafatını aldı

Çetinsaya'yı YÖK Başkanlığı'na atayan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, verdiği "üstün" hizmetlerden dolayı Yusuf Ziya Özcan'ı da ödüllendirdi. Görev süresi dolduğu için YÖK Başkanlığı'na tekrar ataması yapılmayan Özcan gösterdiği büyük "başarılar" nedeniyle Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ne başkanışman oldu. Köşk'ün kadrosuna katılacak olan Yusuf Ziya Özcan, 5 başkanışmanı bulunan Abdullah Gül'e eğitim ve yükseköğretim alanlarında servis sunacak.

Genç-Sen 5. Genel Kurulu toplandı

Genç-Sen'in 5. Olağan Genel Kurulu 10 Aralık günü Ankara'da toplandı.

Genel Kurul divan seçiminin ardından devrim şehitleri için saygı duruşu yapılarak başladı. Ardından MYK adına politik süreç değerlendirmesi ve mali durum değerlendirmesi yapıldı. Ayrıca Ankara'daki Hopa davası kapsamında tutuklanan ve 9 Aralık günü tahliye edilen bir Genç-Sen üyesi de yaşadığı süreci anlattı.

Ardından, 4. Genel Kurul'a "K Listesi" olarak çıkan grubun 5. Genel Kurul'dan çekilme gerekçesini bir MYK üyesi aktardı ve 5. Genel Kurul'un iptal edilerek Olağanüstü Genel Kurul'a gidilmesini önerdi.

İstanbul Üniversitesi'nden söz alan bir Devrimci Genç-Senli de kendi yerelleri üzerinden kongre sürecinin sağlıklı işleyişini teşhir etti. Seçilen delegelerin hiçbir temsiliyetinin olmadığını vurguladı. Bu kapsamda, tüm şubelerin kendi şube kongre süreçlerini değerlendirmesi gerektiğini belirtti. Hemen hiçbir şube kongresinde önergelerin tartışılmamış olduğu da göz önünde bulundurularak Olağanüstü Genel Kurul'a gitmeyi önerdi.

Bu konuşmaların ardından söz alan pek çok delege de kendi şubesinde kongre sürecinin sağlıklı işlediğini, önergelerin tartışılmadığını belirtti.

Daha sonra, "genel kurulun tüm olumsuz yanlarına rağmen devam etmesi" ve "genel kurul iptal edilerek olağanüstü genel kurula gidilmesi" yönündeki iki eğilim oylamaya sunuldu. Sendikaya hakim reformist bloğun tutumuyla birlikte, oylama sonucunda kongreye devam etme kararı alındı.

Devrimci Genç-Senliler ise çıkan sonucun Genç-Sen açısından kabul edilemez bir karar olduğunu ve bu kongrenin bir geçerliliğinin olmadığını teşhir ettiler. Tüm Genç-Sen üyelerini de bu doğrultuda tutum almaya ve protesto etmeye çağırarak genel kuruldan ayrıldılar.

Ayrıca kongre esnasında Genç-Sen'in mevcut durumunu değerlendiren ve izlemesi gereken politik hattı anlatan Devrimci Genç-Senliler imzalı broşürler de dağıtıldı.

Genel kuruldan notlar:

Genel Kurul'un ikinci bölümünde, ilk olarak önergelerin oylanma tarzına dair sunulan öneri üzerine tartışıldı. Şube genel kurullarında önergeler üzerine tartışmamış delegelerin oy kullanmaması ve bir sonraki Temsilciler Meclisi'ne kadar şubelerin tartışıp kararlarını iletmesi üzerine öneri sunuldu. Öneri kabul edildikten sonra, önergeler üzerine fikir beyan edilip, oylamaya geçildi. Tüzük değişikliği önergelerine gelindiğinde alınan karar boşa düşürüldü. Tüzük değişikliğinin sadece genel kurulda karara bağlanabileceği söylemi ile tüm delegelerin oy kullanması beyan edildi.

Genel kurul başından itibaren cansız bir havada geçti. Önergelere geçildiğinde salonda dağılmalar başladı ve dinleyici sayısı zaman ilerledikçe azaldı.

Önergeler tartışılırken MYK seçimleri için sandıklar kurulmaya başlandı.

Ekim Gençliği / Ankara

Gül protestoyla karşılandı

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi 75. kuruluş yıldönümü kutlamasına katılmak için 14 Aralık günü üniversiteye gelen Cumhurbaşkanı Abdullah Gül protestolarla karşılandı.

Gül'ün ziyareti nedeniyle yoğun önlemlerin alındığı kampüste İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde dersler iptal edildi. Sabah saatlerinde itibaren öğrenci avı başladı ve iki Öğrenci Kolektifi üyesi keyfi bir biçimde gözaltına alındı.

Tüm bu önlemlere rağmen öğrenciler tepkilerini göstermeyi başardı ve İletişim Fakültesi girişinde Gül'ün arabasına yumurta attı. Burada da 5 Öğrenci Kolektifi üyesi gözaltına alındı. Yere yatırılan öğrenciler kelepçelenerek karga tulumba çevik otobüsüne bindirildi.

DTCF'de soruşturma terörü

Geçen hafta yaşanan faşist saldırıların ardından aralarında 4 Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 20'ye yakın ilerici ve devrimci öğrenciye soruşturma açıldı.

İdare ve faşist çeteler işbirliğinde süren bu saldırılardan güç alan faşistler ise ilerici ve devrimci öğrencilere fiili saldırıda bulunuyor. 13 Aralık günü bir öğrenci metroda faşistlerin saldırısına uğradı. Bir öğrenci de evinin önünde kurulan pusuyu son anda fark ederek oradan ayrıldı.

Ekim Gençliği / DTCF

Kurt davasında 9. duruşma

Muğla'da 19 Mayıs 2010 tarihinde polis destekli faşist saldırı sırasında polis kurşunuyla yaralanan ve 24 Mayıs günü yaşamını yitiren Kürt öğrenci **Şerzan Kurt**'un katledilmesiyle ilgili davanın 9. duruşması 9 Aralık günü Eskişehir'de görüldü.

Duruşma için gelenler sabah saatlerinden itibaren soğuk havaya rağmen adliye önünde bekleyişe geçtiler. Eylemde, "Şerzan için adalet Katil polis hesap verecek / Şerzan Kurt Özgür Gençlik Derneği" pankartı açıldı.

Uzun süren bekleyişin ardından duruşma sona erdi. Şerzan Kurt'un babası Ömer Kurt duruşmayla ilgili kısa bir bilgilendirmede bulundu. Ömer Kurt açıklamasında son dönemde insanların susturulmaya çalışıldığı, gerçeklerin ise üzerinin örtülmeye çalışıldığına vurgu yaptı. Bunun Şerzan'ın davası için de geçerli olduğunu belirterek devletin Şerzan'ın katilini aklama yoluna gittiğini belirtti. Bunun ise yeni ölümlere yol açacağını söyledi. Polisin intikam amaçlı bir cinayet işlediğini söyleyen Baba Kurt katil Gültekin Şahin'in cezalandırılması gerektiğine vurgu yaptı.

Davanın 10. duruşması 6 Ocak 2012 tarihine ertelendi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Mücadele Postası

Umut

Meşhur kavgalarım vardır
Dökülür aylara yıllara.
İtaatsiz, umutsuz aşklarım vardır
Solar gider, dökülür sonbahar aylarına.
Hep soğuk iklimler yaşadım
Bir barikatta dövüşerek buldum kendimi
Sokaklar sustu bak
Şimdi ben konuşacağım
Karanlık, soğuk bir esinti var
Zararı yok
Sözlerim aydınlık
Ve zaferdi benim.
Sokaklarda ben
Sokaklarda yoldaşlar haykırıyor
Heyecanlıyım...
Özgür
Ve özgürlük simgesiyiz,
Umutsuz şairler beni dizelerinde yazar
Ve eli kınalı yârim bak
Sevdaları susturdu sevdamız
Birlik, beraberlik ve paylaşmak var sevdamızda
Uyan garip çocuk!
Uyan çirkin çocuk!
Zulme ve haksızlığa karşı başkaldırarak.
Öfke ve kinim duvarlara yazıldı.
Hasreti,
Özlemi yaşadık bağrımızda.
Yoksul ve garip çocukların umutları sönmedi...
Çünkü sokaklar benim,
Sokaklar bizim
Sokaklarda zafer yatar
Onu kazanacak benim,
Sensin ve biziz yoldaş.
Biz ölürsek hak için
Özgürlük için ölürüz
Ve aynı kazandaki çorba
Ne çorba sıcak
İnadına rest çektim alinyazısına
Yoksulu yedim.
Zulme boyun bükenler özgürlük dansına kalkın.
Çünkü isyan
Ve isyankârlar zamanı.
Nam salmışız tüm dünyaya
Sözlerimde yalnızlık sessiz kalır

Saygı duyar.
Ve yoldaşım ben de sana saygı duyarım.
Köşe başında dilenciyim
Derdim bana değil
Sen iyi bilirsin yoldaş
Aynı düşünür ve sanki aynı yoldayız.
Ağlar;
Avluda, bacada, kapıda
Nineler, kuşlar genç kızlar
Zafer ve birlik simgeler yumruklarım.
Bir gece bekler zafer bizi
Ürkmek ve korkmak değil
Üşüdüm anne
Zindanlardayım sanki baba
Baskı var
Üzerime daraldım baş edemiyorum.
Çok zenginler, güvenecek kimsem yok
Yenemiyorum,
Tek başıma gücüm yetmiyor.
Öfke kusuyor kan ağlıyorum.
Her gece sabahlarım,
Güneşe doğar sabaha.
Ağla gökyüzüm ağla
Dağları ağaçları yaprakları şehri yıka
Zulmü, haksızlığı ayrımcılığı dışlanmayı
Yoksulluğu kötülüğü akı-siyahı.
Ve şiirler yazsın tertemiz yürekler
Masum hücreler boşaltılsın.
Bugün bayram olsun
Halaylara durup, destanlar yazalım.
Türküler söyleyelim...
Ben yeni doğmuş bebelerin yüreğindeyim
Dağlarda esen rüzgâr
Şehirde pankartlarda
Ve bayraklarda kokarım
Ve duygularda, şiirlerde, türkülerde
Ve sen
Hangi sevda ve gönülde yatarsın
Hangi sokak ve caddelerin
Susmuş yerindesin...
Çaresizim,
Çaresiz kalmam
Suskun kalmamdır.

Esenyurt'tan bir metal işçisi

"Basacaklar 30 bin TL'yi..."

Daha birkaç ay önce Tayyip Erdoğan bedelli askerlikle ilgili büyük laflar etmişti. **"Bedelli askerlik kesinlikle gündemimizde yok. Zenginlerin çocuğu parasını verip askere gitmeyip yatacak. Fakirin çocuğu kuzu kuzu askerlik mi yapacak? Öyle bir şey yok"** demişti. Kullanılan kelimeler aynen böyleydi. Daha bu konuşmanın dumanı tüterken Başbakan çark etti. Bedelli yasası jet hızıyla meclisten geçti.

Kirli savaşa, sınır ötesi operasyonlara, silah tacirlerine ödenecek paralar için yeni bir kaynak bulundu. Ayrıca başbakanın en çok sevdiği burjuva çocukları, böylelikle koruma altına alındı. Dünden bugüne sınıflı toplumlarda hep böyle olmuştur. Egemen sınıfın çocukları yan gelip yatarken, fakir halk çocukları savaşa yollanırdı. Ezilir, sömürülürdü. Şimdi de öyle...

Bedelli yasası çıkmadan önce gece kulüplerinde, yatlarda bir işçinin bir ayda aldığı maaşı 1 saatte yiyenler sahte çürük raporları alıp askerlikten yırtıyorlardı. Şimdi de basacaklar 30 bin TL'yi askerlikten kurtulacaklar.

Geçenlerde sosyal paylaşım sitelerinden birinde bir video izledim. Lüks arabalarıyla bir bankanın etrafında toplanan bir grup asalak, askerlik çağında olan ve yasadan yararlanan arkadaşlarını "en büyük asker bizim asker" nidalarıyla bankamatike gönderiyorlar. Çocuk bankamatike 30 bin lirayı yatırıp oradan ayrılıyor.

Yoksul aile çocukları 30 bin liralari olmadığı için gidip paşa paşa askerliklerini yapacaklar. Artık sağ mı dönersin, yoksa tabutta mı dönersin o belli olmaz. Yani demek istiyorlar ki; sen sosyete çocuğusun incitme yazıktır ananı, bırak emekçi çocukları kurtarsın vatani!

Kayseri'den Carrefour üyesi bir işçi

Karayolu işçilerine büyük oyun...

Vahşi kapitalizmin egemen olduğu ülkemizde işçiler, haklarını almak veya mevcut haklarını korumak için mücadele etmek zorundalar. Bugünlerde mücadelede en fazla öne çıkan işçi kesimlerinden biri de taşeron işçilerdir. Anayasa ve yasalarda taşeron işçilerin sendikali olmasının önünde hiçbir engel olmamasına rağmen, karayollarında çalışan taşeron işçileri sendikali olma yolunu seçtikleri için işlerinden olma tehlikesiyle karşı karşıyalar.

Karayolu işçileri sendikali olurken, müteahhitler dava açtılar. Ancak bütün davalar bir bir işçilerin lehine sonuçlandı. Bu gelişmelerden kaynaklı olarak üst işveren olan Karayolları Genel Müdürlüğü telaşa kapıldı. Genel Müdürlük her yıl yaptığı ihaleleri durdurdu.

1 Ocak 2012 tarihine kadar sorun çözülmezse -ki çözülecek gibi durmuyor- Türkiye genelinde karayollarında çalışan 9 bin taşeron işçi işsiz kalacak. Karayollarının merkez ve taşra birimlerinde

işlerin yüzde 80'i duracak. Yol bakım, onarım, kar mücadelesi gibi işler önemli oranda aksayacak.

Ey hükümet, ey karayolları bürokratları taşeron işçilerin haklarını gaspetmeyin, sizin deyimimizle kul hakkı yemeyin. Karayollarında çalışan işçiler kurbanlık koyun değildir. Birleşir, tepenize bir balyoz gibi inerler. Taşeron, kadrolu, sözleşmeli tüm karayolu işçileri birleşmeli taşeron işçilerin mücadelesine omuz vermeli.

Kayseri'den bir karayolu işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Katil devlet hesap verecek!

